DEBORAH SMITH

Surpriza

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Mai târziu, Priscilla Marchant se întrebase dacă ar mai fi avut curajul să-şi dea demisia, în caz că evenimentele zilei aceleia s-ar fi petrecut într-un interval de câteva săptămâni. Atâta vreme fusese prudentă, apăsată de mulţimea responsabilităţilor încât, fie şi-ar fi ieşit din fire, fie şi-ar fi dat în vileag adevărata personalitate.

Avea la activ mai multă muncă devotată decât majoritatea persoanelor de douăzeci şi şapte de ani, mai ales a celor privite în familiile lor ca notorii nehotărâte. Mezinii veniţi pe lume după o pauză îndelungată erau de obicei consideraţi nişte progenituri răzgâiate, sau, cel puţin, alintate. Numai că, după moartea tatălui, ea fusese cea nevoită să răsfeţe o mamă devenită complet dependentă.

Fratele ei, Andrew, se oferise să preia o parte din responsabilitate - şi chiar să renunţe la bursa Nuffield, pentru a rămâne în Noua Zeelandă, dar Priscilla nici nu voise să audă de aşa ceva. „Fără îndoială, am să mă descurc. O fi mama delicată, dar

nu-i invalidă." Ambii îşi feriseră privirile. Ştiau că mama lor nu era decât un „bolnav închipuit", dar se fereau să recunoască, dintr-un soi de loialitate sau naivitate.

Andrew spusese:

- Poate că acum, în lipsa tatei, îşi va reveni. Am mai auzit de astfel de cazuri. Sprijinul dispare şi dintr-o dată, neajutoratul începe să se

descurce, găseşte noi puteri. Era declaraţia cea mai apropiată de o critică, fiindcă, în ciuda permanentelor ei pretenţii, amândoi îşi iubeau mama.

Andrew adăugase;

- E posibil că acum va începe şi Clarice să stea pe propriile picioare. Trebuie să-i explici că nu poţi face mereu pe baby-sitterul mamei, ocupându-te în acelaşi timp de grădinărit şi de călcat rufele, în vreme ce ea hoinăreşte cu Geoff. De acum înainte, vei avea propria grădină de care să te ocupi - mama nu mai este în stare. Şi oricât de mult aş ţine la Geoff, îi cam caută-n coarne Claricei, trebuie să recunosc, la fel ca mama. Mă scoate din sărite că apelează la tine de câte ori Clarice nu face faţă. O să le facă bine să constate că nu mai ai suficient timp. Ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă, după căsătorie, ar fi acceptat postul de la Auckland şi ar fi părăsit Dunedin. Dar nu, Clarice a vrut să rămână lângă mama.

Priscilla ştiuse că, pentru ea, cea mai grea pierdere urma să fie despărţirea de frate, dar nu-şi regretase decizia. Altfel, mama l-ar fi acaparat atât de total încât nici n-ar mai fi apucat să se însoare. Fără îndoială, fusese destinat cercetării medicale şi contribuţia lui era foarte importantă. Se căsătorise cu o fată drăguţă, se stabilise în Oxford şi venea acasă numai în vizite. Lungile lui scrisori aveau darul de a o consola şi încuraja.

Ultimii cinci ani nu fuseseră uşori, cu toate că avusese parte şi de mici satisfacţii personale. Lucrurile se înrăutăţiseră şi mai mult când şi Geoffrey murise din senin, iar Clarice nici măcar nu încercase să facă faţă situaţiei. Fusese o greşeală, generată de compasiune, să se mute împreună. Clarice şi mama se consolau reciproc, aşteptând de la Priscilla să preia în întregime fostele responsabilităţi ale tatălui.

După moartea mamei, încercase să pomenească de plecare, dar Clarice se vârâse imediat în pat, iar Jill şi Robin avuseseră atâtea de îndurat încât Priscilla capitulase.

Cam în acelaşi timp în care Priscilla se angajase ca secretară a lui P.B. Lockhart, proprietarul magazinului universal Lockhart, Clarice se recăsătorise. N-ar fi sunat prea bine în C.V. dacă ar fi demisionat atât de repede ca să-şi caute de lucru în alt oraş, aşa că ajunsese să aibă un an vechime la firmă, iar Clarice şi Roger opt luni de căsnicie. Roger era un tată vitreg bun şi se purta frumos cu Clarice, nu indulgent, ci iubitor şi înţelegător.

Totuşi, acum Priscilla înţelegea că ar fi fost îţelept să rişte în acel

moment. Ce situaţie lacrimogenă să te îndrăgosteşti de şef, ştiind că acesta are o relaţie cu altă femeie, mai ales o creatură fascinantă şi voluntară ca Melisande Drew. Astăzi, fusese deosebit de greu de suportat. Venise de două ori, intrerupându-le lucrul, astfel că până şi domnul Lockhart păruse exasperat.

- Du-te, Melisande. Ne vedem mâine.

Ea îşi ţuguiase buzele:

- Dar de ce, dragule? La ce bun să fii şef, dacă continui să fii legat de program? Sunt convinsă că atât de eficienta domnişoară Marchant îţi poate ţine locul foarte bine. Hai să bem un ceai la restaurant.

- Să-ţi explic de ce ... în primul rând, fiindcă abia m-am întors de la o masă de afaceri; în al doilea, pentru că mă distragi de la treburi; în al treilea, fiindcă domnişoara Marchant pleacă mâine în vacanţă şi voi fi nevoit s-o scot la capăt cu adormita domnişoară Freeman, iar munca trebuie să continue. Pe mâine, cum ţi-am mai spus. Deocamdată, la revedere!

Melisande se ridicase în picioare, îl sărutase uşor pe obraz şi plecase râzând.

Domnul Lockhart comentase cu tandreţe:

- Uneori, îmi vine s-o bat la fund.

Priscilla nu găsise cu cale să răspundă. Şeful o privise şi oftase.

- Domnişoară Marchant, uneori atitudinea dumitale rece, impersonală faţă de mine, mă exasperează. îmi dau seama că ţi-ar plăcea să-mi spui: „Ei bine, de ce n-o atingi?“ Niciodată n-am simţit mai clar dezaprobarea cuiva. Parcă ai fi un supraveghetor de sclavi. De fiecare dată când prietena mea trece pe aici şi ne întârzie activităţile, sunt tentat să-ţi cer scuze. Iată ... am spus ce aveam pe suflet! Nu că ţi-ai da drumul la mânie. Impulsurile emoţionale îţi sunt la fel de ordonate ca şi dosarele!

Priscilla smulsese foaia de hârtie din maşina de scris, se întorsese cu scaunul şi se ridicase. Obrajii bronzaţi nu prea lăsau să se vadă de obicei alte culori, însă acum erau de un roşu aprins. Era absolut furioasă.

- Domnule Lockhart! Când m-a angajat, doamna Wincombe mi-a declarat că preferaţi ca secretara dumneavoastră să-şi vadă lungul nasului ... că în trecut, fiind un burlac tentant, aţi avut de suferit din cauza asta. Nu puteţi împăca şi capra şi varza, nu-i aşa? Este incorect! Credeam că m-am conformat cerinţelor dumneavoastră.

Păruse surprins, apoi râsese forţat.

- Touché ... să ştii că n-am mers atât de departe cu bătrâna Win. I-am spus numai că ...

Dar fusese întrerupt:

- Probabil că i-aţi recomandat să caute o fată simplă şi sensibilă, care să nu intre la idei. Nu vă mai daţi osteneala să-mi cruţaţi sentimentele - recunoaşteţi. Am să suport. Numai că, după ce aţi obţinut ceea ce căutaţi, acum vă calc pe nervi fiindcă sunt exact aşa!

El izbucnise în râs.

- Dragă domnişoară Marchant! Ce absurd! Sensibilă, da, lucru pentru care sunt profund recunoscător, dar cum poate să te caracterizeze cuvântul „simplă“? Ai acel soi de eleganţă înnăscută, care place oricui. I-am spus bătrânei Win doar că nu mai vreau o prostuţă vaporoasă, obsedată să se mărite cu şeful şi total lipsită de maniere şi simţire.

Ştiind foarte bine ce sentimente nutrea pentru P. B. Lockhart, Priscilla adoptase un ton sfidător.

- Aşa că aţi făcut rost de o secretară brunetă, elegantă, destul de eficientă la maşina de scris şi la lucrări de birou, capabilă desigur să trateze cum se cade clienţii şi fără deşarte speranţe matrimoniale la adresa patronului. Şi ce urmează? Se pare că nu vă convine atitudinea mea impersonală. Vă afectează egoul masculin? Adică, de fapt, v-ar plăcea ca secretara să cadă lată sub influenţa şarmului dumneavoastră? Nu puteţi obţine ambele lucruri, domnule Lockhart! Oricum, dacă după un an aţi constatat că situaţia este plicticoasă şi vă e dor de niţică superficialitate feminină, n-aveţi dect să-mi spuneţi şi am să-mi caut alt loc de muncă. Pentru mine nu contează unde lucrez.

Dintr-o dată, simţise că era momentul potrivit de a scăpa de complexele cauzate de apropierea de bărbatul care o tulbura şi care, deşi nu era - încă - logodit, urma în curând să fie.

Şeful renunţase la rânjet şi păruse îngrozit. Venise spre ea, o prinsese de cot şi spusese:

- Priscilla ... nu fi proastă! Da, ţi-am spus pe nume, cu toate că preferi să păstrezi o relaţie formală cu şeful, aşa cum m-ai informat de la prima întâlnire, dar este un nume frumos şi, de acum înainte, am de gând să-l utilizez.

- Nu-mi pasă ce apelativ folosiţi, răspunsese ea. N-aveţi decât să strigaţi: „Hei, tu!“, dacă aşa vă vine. De fapt, nu prea cred că am să mai fiu prin preajmă suficient timp ca să-l aud. Nu-i o hotărâre pripită, ci doar declanşată

acum de vorbele dumneavoastră. Mi-am făcut tot felul de planuri privind viitorul. Poate că sentimentele mele nu-s nici pe jumătate atât de ordonate pe cât credeaţi. Un timp, au fost chiar haotice, dar desigur nu le-am lăsat să-mi afecteze munca. Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul să vă anunţ că, pe timpul concediului, îmi voi căuta alt serviciu, undeva în nord. Bineînţeles, voi reveni la lucru pe perioada preavizului, dar nu mai mult.

Figura pătrată şi uşor bronzată a celui de lângă ea îşi schimbase complet expresia. în voce îi răsuna o notă de neîncredere, combinată cu mânie.

- Ah, haide, n-ai de ce să reacţionazi atât de serios la remarcele mele. Niciodată n-am fost atât de mulţumit de vreo secretară. Eşti perfectă din toate punctele de vedere. Uite ce-i, n-am vrut să spun că ai fi o femeie rece - îmi dau seama că asta poate înfuria pe oricine. Voiam doar să spun că nu pricep de ce te porţi cu mine atât de înţepenit şi apretat. Fără îndoială că e şi mâna bătrânei Win. Dacă pleci, se duce pe apa sâmbetei prezenta mea satisfacţie. Habar n-ai ce greutate mi-ai luat de pe suflet. Din cauza asta ţi-a fost mărită remuneraţia cu trei luni în urmă. Acum, ai milă de pacea sufletească a şefului şi calmează-te!

Vorbele Priscillei răsunaseră muşcător:

- Şi credeţi că pacea dumneavoastră sufletească este tot ce contează?

El mârâise:

- Ce-i cu mine? Mă comport la fel ca Win - calc mareu în străchini. Măcar de ar suna telefonul ca să mă salveze şi să-ţi dea timp să te linişteşti. Imaginează-ţi ... te-am acuzat că ai fi prea formală şi ai erupt dintr-o dată. De parcă aş fi prins un tigru de coadă şi, vrând-nevrând, n-aş mai reuşi să-i dau drumul. Ochii căprui ai Priscilei întâlniseră privirea ochilor lui albaştri şi o susţinuseră. Buzele i se arcuiseră şi fusese cuprinsă de râs. Patronul păruse uşurat, o prinsese iar de braţ şi continuase: Slavă cerului că ai simţul umorului. începuse şi el să râdă. Sper că s-a terminat?

Dăduse din cap;

- Măcar voi fi departe câteva săptămâni. Pe urmă, probabil că n-am să fiu în stare să înţeleg ce-a fost cu mine.

- Bravo. îi dăduse drumul. Când te vei întoarce, o să-mi facă şi mai multă plăcere să lucrez cu tine ... acum, că ştiu cât de umană eşti.

Priscilla spusese sec;

- Am să mă apuc de rapoartele alea departamentale. Sunt chestie de rutină

şi, chiar în starea actuală de zdruncinare, n-au să-mi pună probleme.

- Te-ai descurca mai bine dacă m-aş retrage în biroul meu? Am destule de făcut, după ce, spre norocul meu, am scăpat de Melisande pentru restul după-amiezii şi sper să mă pot concentra. în seara asta este de serviciu. Foarte bine, având în vedere că-i o seară aglomerată de cumpărături.

- De serviciu? Vreţi să spuneţi că lucrează? Credeam că ...

El ridicase o sprânceană.

- Ţi-ai închipuit că nu-i decât o „floricică sălbatică“? Nu te pot condamna.

Priscilla scosese un sunet jalnic.

- Spuneaţi că nimeriţi mereu în străchini? S-ar putea să fie contagios. M-a indus în eroare faptul că vine aici atât de des, la ore ciudate.

- Ah, Mel este mai mult decât o fată frumoasă şi frivolă. Are o personalitate tip Scarlet Pimpernel. Felul de-a fi voluntar şi clocotitor se datorează răzgâierii. Dedesubt, e o persoană reală, ca şi remarcabila ei bunică. Este tehnician la spitalul Saint Monica. Desigur, lucrează în ture şi acesta e motivul pentru care pare să huzurească atunci când majoritatea oamenilor muncesc.

Priscilla tocmai îşi revenea din surpriză, când răsunase o bataie în uşă şi, ca răspuns la invitaţia domnului Lockhart, intrase cumnatul ei.

-Ah, Roger, s-a întâmplat ceva? Sau ...

El se scuzase în faţa patronului:

- Domnule Lockhart, sunteţi atât de amabil să-i permiteţi secretarei dumneavoastră să lipsească zece minute? Trebuie să-i vorbesc. Poate putem merge la restaurant - mi-aţi face o mare favoare.

Domnul Lockhart răspunsese prompt:

-Pot face chiar mai mult. Vă ofer intimitatea propriului meu birou.

-Ah, nu pot accepta aşa ceva, domnule Lockhart. Mă simt suficient de vinovat că am dat buzna astfel, dar având în vedere că Priscilla pleacă mâine în vacanţă, este unica posibilitate.

Ea păruse alarmată. Ce să însemne? Nu putuse aştepta până seara?

Şeful insistase zâmbitor:

- Tocmai am avut o neînţelegere cu secretara şi aş vrea să-mi răscumpăr greşeala, aşa că acceptaţi-mi oferta. Am să lucrez aici şi voi avea şi telefonul la îndemână.

Situaţia îi păruse ireală Priscillei. Timp de douăsprezece luni, avuseseră o

relaţie de lucru protocolară şi în numai cincisprezece minute totul se schimbase radical.

Şeful îi îndemnase să intre în birou, luase un vraf de acte, deconectase interfonul şi se făcuse nevăzut. Ieşind, privise peste umăr şi-i spusese solemn:

- Oricum, Priscilla, să ştii că am făcut-o.

- Ce aţi făcut? întrebă ea nesigură.

Ochii lui sclipiseră jucăuş.

- Am plesnit-o peste fund ... Apoi adăugase: deşi trebuie să recunosc, pe atunci avea numai opt ani, şi trântise uşa.

Roger Whitfield păruse uimit.

- Ciudată conversaţia cu patronul. Eşti plină de surprize. Spuneai că preferă o atmosferă formală şi că-ţi convine de minune. Clarice şi cu mine ne-am imaginat că are cel puţin şaizeci de ani şi că este cam bădăran. Dar ...

- Ei bine, aşa a fost până în urmă cu jumătate de ceas, când l-au cuprins de mustrările de conştiinţă. Tocmai terminasem de discutat când ai venit şi a reacţionat astfel fiindcă era convins că-mi voi da demisia. S-ar părea că e mulţumit de prestaţia mea. Ce s-a întâmplat, Roger?

- Credea că ai să-ţi dai demisia? Nu zău?

O clipă, avu senzaţia că Roger era ... încântat? Dar ar fi fost imposibil. Nu, probabil că fusese vorba de altă emoţie. El întrebase;

- Şi cum i-a venit asemenea idee? Cât ai întins coarda, Pris?

- I-am zis că mi-e indiferent unde lucrez şi că mă gândesc serios la o schimbare. Totuşi, n-am făcut-o decât fiindcă mă enervase.

- Adică, nu eşti „căsătorită“ cu slujba asta. Te-ai gândit la ceva anume?

- Vrei să spui, la vreun post publicat? Nu. Dar s-ar putea ...

- Vezi tu, Priscilla, mă întrebam dacă, la vârsta ta, nu ţi-ar plăcea să pleci de acasă, cum fac astăzi multe fete, ca să vezi lumea. Dactilografele bune îşi găsesc oriunde ceva de făcut şi nu te-aş putea condamna. Ştiu că nu ţi-a fost uşor când Clarice a plecat, dar lucrurile s-au schimbat. Când am fost la Londra şi m-am dus la Oxford să mă întâlnesc cu Andrew, spunea că ar cam fi timpul să-ţi schimbi şi tu viaţa. I-ar plăcea să afle că ţi-ai rupt chingile. Şi de ce nu? Ai putea colinda niţeluş prin lume. Ai putea obţine un venit frumuşel din închirierea casei.

Priscilla clipi.

- Dar era necesar să vii până aici ca să-mi spui toate astea, Roger? Să mă cauţi la serviciu?

El căpătă o expresie încăpăţânată.

- A fost. N-am vrut să risc să fim surprinşi de Clarice. Nu, n-o lua aşa. Nu vreau să te îndepărtez de pe proprietate. Am făcut demersul doar de dragul tău, Pris. Andrew n-a făcut decât să-mi confirme bănuielile ... că vreme îndelungată ai avut destul de multe de îndurat. Clarice trebuie să înveţe să nu mai profite de sora ei mai mică. îţi amărăşte viaţa, lăsându-se remorcată astfel. N-am ce face cu o nevastă ca o iederă, care-şi plânge mereu de milă. Andrew mi-a povestit că mama voastră era cam ipohondră şi că, dacă n-am grijă, Clarice va porni pe acelaşi drum. Ştiu că sună groaznic, dar într-un sens, i-a plăcut statutul de văduvă şi mila pe care i-o arăta lumea. Ei bine, nu mai e văduvă şi va trebui să se trezească la realitate. N-am să accept să profite de tine la infinit. M-am gândit la problemă şi am ajuns la concluzia că, dacă n-ai să te smulgi foarte curând, vei rămâne mereu legată de ea. Oh, să nu crezi că-s mânat numai de altruism. M-am gândit şi la mine. Am observat că cei mici apelează mereu la tine pentru încurajare, pentru sfaturi şi chiar pentru companie înţelegătoare. Clarice parcă nici nu le-ar mai fi mamă. Jill a ajuns deja să-şi piardă vremea, aducându-i sau cărându-i diverse obiecte. Astăzi, mi-a venit ideea. Venisem acasă la masa de prânz. Clarice a spus calm: „Iubitule, ştii că Prissie pleacă în vacanţă, dar n-are nici un aranjament ferm ... se duce în weekend la Karitane şi pe urmă va sta la prietena ei din Christchurch şi se va plimba prin împrejurimi. Speră să poată scrie câteva povestiri în vreme ce amica va fi la lucru. Ei bine, mi-a trecut prin minte că, dacă te-aş acompania la Auckland săptămâna viitoare, ea ar putea foarte bine să rămână aici ca să-şi scrie povestirile; s-ar ocupa şi de copii. Aş putea merge la cumpărături, în vreme ce te vei întâlni cu clienţii."

Roger schiţase un zâmbet.

- Mă tem că mi-am cam ieşit din fire - i-am spus că aşa ceva nu se va întâmpla, că nu eram suficient de egoist să aştept din partea cumnată-mi să renunţe la concediu ca să putem noi pleca împreună. Dar ştiu foarte bine cum vor merge lucrurile. Va scăpa nişte aluzii, aşteptând ca oferta să vină din partea ta. Iar eu, n-am să ajung deseară decât foarte târziu. Aş fi pus în faţa faptului împlinit. Şi nu vreau să se întâmple aşa ceva. Nu mă înţelege greşit, o iubesc pe Clarice, numai că vreau să aibă o purtare potrivită, vreau să spun, de femeie matură şi încântătoare, nu de copilă plină de toane. Aşa că, Pris, nu mai da pe acasă după weekend. Ia-o spre nord! Trebuie să-ţi trăieşti propria viaţă.

Clarice nu mai are nevoie de tine. Are un soţ şi copii, iar dacă pleci, probabil că până într-un an vei avea şi tu. Ştiu că au existat câţiva amatori, dar îmi imaginez că oricine ar ezita să facă ocheade unei fete şi să se aleagă cu o întreagă familie. Hei, Pris, revino-ţi ... ce s-a întâmplat? M-am exprimat prea brutal? Ca şi când n-ai mai fi dorită? N-am vrut - numai că nu suport să văd că cineva este înşelat.

O prinsese de braţe şi-i căutase ochii plini de lacrimi.

- Niciodată nu te-am văzut plângând, pe când Clarice dă mereu apă la şoareci.

Ea scuturase din cap, ştergându-şi nerăbdătoare ochii. Apoi el îi oferise o batistă.

- Nu-i vorba de asta, Roger. Eşti cea mai scumpă persoană. Doar că nimeni n-a mai făcut atâta pentru mine vreodată - sau măcar de la plecarea lui Andrew. Aşa că am fost mişcată. îşi tamponase iar obrazul cu batista. Roger spusese;

- Ai povestit atât de puţin despre slujba pe care o ai aici, încât credeam că nu te dai în vânt după ea, dar cu un asemenea patron, înţeleg că nu-ţi prea vine să pleci. Dacă rămâi, va trebui să-ţi găseşti alt apartament, să nu fii la dispoziţia soră-ti toată ziua - adică, seara şi în weekenduri! De ce nu renunţi la cel pe care-l ocupi, să cauţi ceva la St. Clair, sau Halfway Bush, sau altundeva? Cât mai departe de Pine Hill? Atunci, ti-ai recâştiga libertatea.

îi zmbise, cu ochii încă împăienjeniţi de lacrimi, făcuse un pas spre uşă, apăsase pe clanţă, apoi, ţinând-o abia întredeschisă, se întorsese şi-i răspunsese;

- Chiar aşa am să fac, Roger. Cred că nici unul dintre noi n-are de ce să-şi dorească să continue în acelaşi fel. Singura soluţie este, aşa cum spuneai, o evadare. N-ar fi trebuit să se ajungă la o asemenea situaţie. Acestea fiind zise, ieşiră din încăpere.

Aşezat la biroul Priscillei, domnul Lockhart părea absorbit de activitate. Când îşi ridicase capul, figura îi era lipsită de expresie. îl salutase amical pe Roger. Priscilla intervenise;

- îmi dau seama că n-am făcut prezentările. Acesta este Roger Whitfield, cumnatul meu. Roger, ştii desigur că dumnealui este şeful meu, domnul Peter Lockhart.

De astă dată, domnul Lockhart păruse să-şi fi pierdut politeţea. Lăsa

senzaţia că n-ar fi fost în apele sale.

- Da, parcă a menţionat că sunteţi cumnaţi. Apoi se oprise, îşi căutase cuvintele, dar nu le găsise. Priscillei i se păruse că tonul lui sugera surpriză. De ce?

- Ei bine, spusese Roger, vă mulţumesc pentru amabilitate, mai ales în condiţiile în care probabil tocmai puneaţi la punct ultimele detalii, înainte de concediul ei.

Domnul Lockhart aprobă din cap.

- Da, dar am avut toată ziua la dispoziţie. Nu suntem strânşi cu uşa. Mi-a făcut plăcere.

Pe când Roger ieşea, Priscilla îşi dădu seama că batista lui rămăsese la ea. Alergă după el, i-o înapoie şi, întorcându-se, constată că privirea încruntată a lui Peter Lockhart se fixase asupra ei. Roşi, stânjenită.

El se ridică brusc în picioare.

- Bine, acum să revenim la normal. Se simţise vinovată, de parcă ar fi irosit timpul, apoi supărată, fiindcă în ultimă instanţă el îi oferise respectivele minute. însă se stăpânise şi se aşezase, spunând:

- Apropo, dacă nu terminăm, pot să rămân peste program. Mâine, trebuie să ajung numai până la Karitane şi am suficientă vreme să fac bagajele.

- Nu va fi necesar, replicase patronul şi dispăruse în propriul birou.

Priscilla îşi pusese ordine în gânduri. N-avea de ce să insiste asupra vorbelor lui Roger. La noapte, va avea suficient timp să le disece. Ştia un singur lucru ... în viaţa ei urma să se petreacă o schimbare esenţială. Trebuia să prindă fluxul. Şi Roger simţise că era vremea să plece şi i-o spusese cu blândeţe. Dar luându-şi un apartament în altă suburbie şi continuând să lucreze cot la cot cu Peter Lockhart, n-ar fi rezolvat nimic. Ar fi trebuit să-şi caute o slujbă în nord, la Christchurch.

Părăsise ideile astea şi se concentrase la ceea ce avea de făcut. Rezolvase corespondenţa, făcuse unele verificări, lăsase instrucţiuni şovăitoarei domnişoare Freeman şi ajunsese la momentul ceaiului de ora şase, atât pentru ea cât şi pentru patron. Urma să se întoarcă la şapte şi să lucreze mai departe până la opt şi jumătate, ca tot personalul magazinului. Tocmai îşi luase geanta, când auzise exclamaţia îngrozită a şefului. Strigase;

- Ce s-a-ntâmplat, domnule Lockhart? Pot să vă fiu de folos?

El apăruse în uşă, cu haina în mână, scoţând din buzunar un teanc de

plicuri. Nu erau scrisori de afaceri, cu siguranţă.

- Trebuia să le expediez la prima oră, azi-dimineaţă. Aş fi vrut să ajungă până mâine.

- Am să le expediez acum. Ar trebui să fie suficient timp. Ah, nu sunt pentru Dunedin?

- Tocmai ăsta-i necazul. Nu că ar fi departe, dar aproape toate trebuie să ajungă în zone rurale. Cred că nu mai am nici o speranţă. Nu le pot duce personal în seara asta, iar mâine n-am cum să plec. Este vorba de o acţiune a Societăţii Horticole, mai de mult plănuită şi credeam că cei interesaţi abia aşteptau experimentul de mâine. La naiba! E tocmai în Taieri Plain, în zona Fair-acre Valley.

Priscilla se trezise oferindu-se;

- Domnule Lockhart, mi-am terminat treburile. Domnişoara Freeman se poate ocupa de ceea ce mai apare. Ştiu că nu puteţi pleca în zilele lucrătoare, dar le-aş putea duce în locul dumneavoastră. Nimic mai plăcut într-o astfel de seară de februarie decât o plimbare cu maşina prin Taieri. Am o hartă rurală - adică din cele pe care sunt figurate toate gospodăriile, inclusiv cu numele proprietarului. El izbucnise în râs.

- Eficienţa dumitale mă lasă cu gura căscată. Cum se face că posezi o astfel de hartă? Prea puţini au!

Ochii căprui din faţa lui deveniseră sobri.

- Cumnatul meu - nu cel pe care l-aţi cunoscut, ci primul soţ al soră-mi - lucra pentru guvern şi obişnuiam să-i rezolv corespondenţa.
Am hărţi cu aproape toate împrejurimile. Până şi una de la nord de Dunedin, pe care apare proprietatea dumneavoastră ... Tyne Hill.

- A tatei. Desigur, nu l-ai apucat la firmă. Părinţii mei colindă pământul în lung şi-n lat. Sunt plecaţi de aproape doi ani. Nu că i-aş invidia pentru asta. în tinereţe, s-au spetit muncind.

- Dar locuiţi acolo şi vă ocupaţi de proprietate, cred?

- O fac pe perioada lipsei lor, dar numai până se vor întoarce.

Simţise că intra in chestiuni prea personale. Desigur, voise să spună: „până la căsătorie".

- Ce părere aveţi? Sau poate preferaţi să rămân aici, să lucrez?

El se gândise o clipă.

- Ar fi grozav. Dar ţi-ar putea lua chiar mai multă vreme decât dacă ai

rămâne aici şi cred că trebuie să-ţi faci bagajele. Tocmai voiam să-ţi dau voie să pleci mai devreme.

- Pot să mă ocup de bagaje mâine.

El acceptase oferta. Priscilla continuase:

- Voi avea la dispoziţie trei ore, până la nouă cel puţin şi, cu ora de vară, nu se întunecă înainte de zece.

- Trei ore? sărise el. Asta înseamnă că ai de gând să sari peste masă. Ah, nu, domnişoară Marchant, vom merge chiar acum la restaurant.

- Nu, aş întârzia. Am să-mi iau un sandviş de la cantină.

- Nu te cred. Vei pleca pur şi simplu.

- Promit să mănânc un sandviş. La restaurant, serviciul durează prea mult.

- Bine, dar am să vin cu tine să mă conving, zâmbise el.

- Ah, domnule Lockhart, nu se cade ca patronul să mănânce acolo.

- Aiurea. Trebuie schimbate uzanţele. Nu eram oare un obişnuit al locului pe când învăţam meseria? Poate că acum am faţă de şef, dar pe vremuri eram un simplu angajat. Vino şi nu mai protesta.

Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum se aşteptase ea. în momentul în care patronul deschisese uşile batante, tot zumzetul conversaţiilor încetase. El râsese privind-o, ridicase o sprânceană şi spusese:

- înţeleg ce voiai să zici. Prezenţa mea îi inhibă, nu-i aşa? Cu tava în mână, se întorsese spre sală şi le făcuse tuturor un semn, pronunţând clar; hei, relaxaţi-vă ... mănânc aici doar ca să economisesc timp. N-are rost să faceţi vreo indigestie din cauza asta.

Toţi izbucniseră în râs şi-şi reluaseră activităţile. El comandase somon cu maioneză şi salată verde, pâine integrală, unt şi brânză, iar ca desert biscuiţi şi ceai. Băuse trei căni de ceai, aşa că Priscilla fusese constrânsă să întârzie. îşi spusese că el o făcuse voit, ca să-i înlăture stânjeneala. Trecuseră în revistă plicurile, stabilind o ordine care să-i uşureze efortul. în final, el adăugase;

- îmi trece prin minte să renunţ la muncă şi să te însoţesc. Aş conduce maşina, în vreme ce tu ai coborî şi ai înmâna scrisorile.

Era o propunere tentantă, dar o refuză. Ar fi fost un eveniment memorabil ... călătoria împreună cu el, în după-amiaza de vară târzie, prin peisajul paşnic de pajişti verzi al Taieri Plain, în apropiere de Maungatuas, ce se înălţa dintre păşuni şi tufişuri, în ciripitul vesel al păsărelelor şi susurul pâraielor, sub

apusul care ar fi împrumutat culori splendide norilor de pe cer.

- M-am oferit ca să vă economisesc timpul, domnule Lockhart.

- într-adevăr. Mă readuci cu picioarele pe pământ, nu-i aşa? Nu trebuie să pierd vremea. Ea nu-i răspunsese. El îşi terminase ceaiul, pusese cana pe masă, se aplecase spre ea şi, cu ton scăzut, adăugase; cred că ai vrea să rămâi singură, nu-i aşa, scumpa mea secretară scorţoasă şi băţoasă, dar dintr-o dată umană? Cred că ai destule lucruri la care să te gândeşti şi în privinţa cărora să te decizi?

Ea fusese puţin alarmată, ezitase. El reluase;

- N-am putut să nu aud o parte din discuţie. Ah, nu toată, numai finalul, când deschiseseşi uşa. Mi-a părut rău. Eu ... ei bine, cred că asemenea situaţii pot să apară. Păreai să iei hotărârea cea mai bună. Te-ai decis să pleci?

Răspunsul ei fusese la fel de încet.

-Da, este singura soluţie. Deja este cam târziu. Numai că nu va fi uşor.

- Ştiu, dar dacă eşti convinsă că aşa trebuie procedat, vei constata că e mai uşor decât credeai. îmi vine greu să nu spun; „să vedem dacă pot face ceva în problema asta“, dar dacă trei săptămâni de vacanţă în loc de două ar fi de folos, mă voi mulţumi încă o săptămână cu serviciile trândavei domnişoare Freeman.

- Vă mulţumesc foarte mult, dar am beneficiat deja de o saptămână suplimentară când i-a fost rău Claricei. Totuşi, rămân îndatorată. Am să mă descurc.

- Scuzele mele pentru felul în care am abordat discuţia, mai devreme. Te-am acuzat că ai fi rece şi impersonală, că nu-ţi dai pe faţă sentimentele, în vreme ce trebuia să faci faţă permanent unei astfel de situaţii. Cât de superficiale sunt uneori judecăţile noastre! Ei bine, în circumstanţele actuale, nu prea este momentul să-ţi urez o vacanţă fericită, dar ... nu te mai chinui cu gândul. Pe cât posibil, încearcă să te înveseleşti. în ce mod intenţionezi s-o rupi cu trecutul?

Ea simţise că i-ar fi fost imposibil să menţioneze părăsirea Dunedinului, inclusiv a serviciului actual. Aşa că spusese:

- După cum cred că aţi aflat, mama şi cu mine ne-am construit o casă pe proprietatea surorii mele. După moartea mamei, am continuat să locuiesc acolo, dar a fost o greşeală. Ca urmare, am fost mereu nas în nas. Mă voi

îndepărta. Asta este tot ce pot să spun deocamdată. Voi încerca să nu provoc o ruptură prea dramatică - de dragul lui Roger. Ajutată de el, se ridicase de la masă, urmărită de ochii curioşi ai unei treimi din personal. La uşa ce dădea spre parcarea angajaţilor, se despărţiseră.
***

Apusul de soare şi lumina crepusculară se ridicau la înălţimea aşteptărilor. Pornise spre Three-Mile Hill, afundându-se în crângurile de zadă, mesteacăn şi pin, apoi pătrunsese în valea ce se întindea înainte, ca o tablă de şah colorată în verde şi auriu, ale cărei culturi se apropiau acum de vremea recoltei. Peisajul era întrerupt de panglicile argintii de apă ale râurilor ce-şi urmau calea spre Pacific.

Fruntea şi obrajii se răcoreau în curentul de aer proaspăt, dându-i iluzia de bine şi pace. Turmele de vaci şi de oi cu lână albă păşunau. Lângă podul peste râul Taieri, de la Outram Glen, câţiva părinţi îşi supravegheau copiii care se scăldau în apa puţin adâncă.

Priscilla îi invidiase. Aveau parte de vieţi liniştite, fericite . ei bine, majoritatea. Să fii iubit, să ai un cămin, să fii înconjurat de copii, ca o chezăşie a continuităţii vieţii, un soi de nemurire ... după aşa ceva tânjea încă majoritatea femeilor. Nu reprezentau singurul ţel, căci cariera şi cunoaşterea prin forţe proprii erau foarte atrăgătoare, însă căsătoria rămânea o încununare.

Descoperise o mulţime de drumuri şi alei despre care n-avusese habar şi constatase că multe ferme erau invizibile de la cutiile poştale amplasate lângă porţi. Lăsase la urmă scrisorile pentru cătunul Fair-acre Valley. Nu mai trecuse pe acolo de multă vreme şi aproape uitase cât de frumos era. Păstra o atmosferă rurală, mai mult decât orice ală localitate din Noua Zeelandă. Poate fiindcă era departe de autostrăzile principale. înghesuit în valea sa, mulţumit cu propria existenţă, totuşi având la îndemână facilităţile unui oraş mare, ca Dunedin.

Apartenenţa la Societatea Horticolă era cu siguranţă o caracteristică a locuitorilor ... măcelarul, brutarul, lumânărarul, crescătorul de păsări, medicul, parohul. Toţi posedau grădini minunate. îi rămăsese un ultim plic. Ajunsese la marginea satului, pe un drum care urmărise o vreme malul râului, ocolind apoi o colină. Era o alee mărginită de copaci, aducând mai degrabă a potecă de picior.

Depăşi o cotitură şi îi apăru în faţă un zid înalt de cărămidă. Citi numele

de pe poarta de fier forjat, verificându-l cu adresa de pe plic. Da, doamna M. Claremont Jesmont Dane, str. Larchwood, Fair-acre Valley. Ce adresă frumoasă! Scrisoarea părea mai groasă decât celelalte. Poate conţinea şi vreun catalog. Păşi spre cutia de scrisori. După cât se zărea prin poarta de fier forjat, desigur, proprietarul era iubitor de plante. Pe când se pregătea să se întoarcă la maşină, atenţia îi fu atrasă de o ciudăţenie a zidului. Curbura era perfect simetrică, dar dintr-o dată se întrerupea, ocolind un castan de dimensiuni magnifice. în jurul tulpinii exista o bancă octogonală care aproape te invita la odihnă. Şi de ce nu? începând din acel moment, intrase în concediu.

Cele două deschideri în zid demonstrau că cineva îşi dăduse osteneala să-l străpungă ca să poată ajunge în spatele copacului. Ce idee încântătoare, să împarţi umbra copacului cu trecătorii!

Nu ştia câtă vreme rămăsese acolo, visând cu ochii deschişi. Abia dacă luase în seamă numeroasele parfumuri ce veneau de dincolo de zid şi trilurile gâlgâitoare ale unui sturz, aşezat în vârful unui plop, sau margaretele şi trifoiul ce creşteau la picioarele ei.

Dintr-o dată, în grădină răsunase un strigăt speriat şi auzi un glas feminin exasperat:

- La dracu! Trebuia să se întâmple aşa ceva! N-am să fiu în stare să cobor. Dar am să-mi dau toată silinţa ... sau oribilul acela de Barnabas va avea ocazia să-mi facă morală: „Nu ţi-am spus?“ Ahh!

Se părea că proprietara vocii scrâşnea din dinţi. Priscilla înţelese că trebuia să investigheze. Nu auzise zgomot de căzătură, dar ar fi putut pune pariu că cineva rămăsese captiv într-un copac, după ce alunecase scara. Slavă cerului, putea împiedica o eventuală rănire. O rupse la fugă.

Capitolul 2

Năpustindu-se pe poartă, parcurse aleea mărginită de fucsii, strigând din când în când şi oprindu-se în aşteptarea unui eventual răspuns:

- Unde eşti? Pot să fac ceva pentru dumneata?

Cea aflată în dificultate probabil că fusese şocată de neaşteptatul ajutor, fiindcă o vreme nu scoase nici un cuvânt; apoi Priscilla auzi:

- Aici, printre tufişuri, există o potecă. Priscilla porni în direcţia indicată, orientându-se după glasul care venea de sus. Ajunse la o enormă Wellingtonia şi, ridicându-şi ochii, descoperi printre crengi o bătrânică, atârnând cu tivul fustei agăţat de o creangă, astfel încât picioarele fusiforme se legănau prin aer, lăsând la vedere lenjeria intimă.

în clipa următoare, îşi reprimă cu greu un acces de ilaritate.

- Cum naiba ai reuşit să ajungi acolo? Nu, mai bine nu-mi răspunde. Ţine-te bine. Am să mă caţăr după dumneata.

Ar fi preferat să fie în pantaloni, sau măcar să aibă o rochie mai scurtă şi ceva mai largă, dar reuşi, julindu-şi pulpele şi gleznele, în vreme ce urca rapid, folosind crengile groase drept trepte. O singură consolare: coroana era atât de bogată încât ajungea cu uşurinţă de la o creangă la următoarea.

Ajunse la acelaşi nivel cu bătrâna şi constată cu surprindere că era scuturată de râs. Doi ochişori şireţi o studiau.

- Nu-mi vine să cred ce noroc am ... să mă găsească cineva atât de repede. Şi femeie, pe deasupra. Pastorul trebuie să vină ceva mai târziu, astă-seară, dar preferam să nu fie el salvatorul.

Priscilla îşi fixă picioarele temeinic, ca s-o poată susţine.

- M-aş fi aşteptat să nu-ţi pese, chiar dacă era arhanghelul Gabriel, cu condiţia să te ajute să cobori! Ce te-a apucat să te cocoţi în copaci la vârsta dumitale?

în obrajii bătrânei apărură gropiţe.

- De fapt, a fost vina lui Barnabas - nepotul meu. Trebuia să am grijă de copiii unor amici, câtă vreme părinţii lor sunt plecaţi în Papua, iar el a spus că n-ar fi bine, că nu mai sunt în stare. Că aş încerca să mă ţin după ei şi că mă crede în stare să mă cocoţ în copaci şi să-mi rup gâtul. Vreo două zile, am fost furioasă pe el, iar astă-seară admiram un piţigoi drăgălaş şi mi-am spus că era foarte uşor să te caţeri în copacul ăsta, până în vârf; apoi l-aş fi sunat să mă laud că cel mai înalt copac din grădină nu prezintă nici o dificultate pentru

mine.

Priscilla nu reuşi să-şi stăpânească un chicot.

- Şi ai rămas atârnată! Poate că acest Barnabas ştie ce spune. Acum, dacă te sprijini pe crenguţele alea mai subţiri, poate că reuşesc să-ţi desprind tivul. Dar va trebui să te ţii de mine ca să nu cumva să aluneci.

- Cât de descurcăreaţă eşti! După ce vom ajunge jos, trebuie să vii înăuntru, la o ceaşcă de ceai, şi să-mi povesteşti despre tine. Propunerea sunase normal, dându-i Priscillei senzaţia că orice putea fi acceptat, în grădina aceea fermecată.

- Acum ... mută piciorul ăsta spre stânga şi niţeluş mai sus ... ah, aşa e perfect. îndoaie celălalt genunchi ca să te pot împinge în sus ... aşa! Lipeşte-te de trunchi, ca să pot trece pe lângă dumneata ... bravo ... ce baftă că eşti aşa micuţă, iar eu semăn cu un vrej de fasole. Acum, ţine-te bine!

Chiar aşa, cu o parte din greutate eliberată, fusta continua să fie ferm agăţată şi foarte boţită. Priscilla fu nevoită să apese cu toată puterea, ca să rupă creanga, iar micuţa doamnă fu eliberată. Priscilla se grăbi să spună:

- Nu cumva să porneşti singură în jos! Am să trec din nou pe lângă dumneata, iar dacă o să cazi, vei ateriza pe mine.

- Vai, dragă, parcă ai fi Barnabas. Doar fiindcă am peste şaptezeci de ani - numai şaptezeci şi cinci, ţine seama - oamenii cred că sunt fragilă. Pot să-i depăşesc în viteză pe cei mai mulţi.

- Sunt convinsă, dar mai bine să nu-i dăm lui Barnabas ocazia să spună; „te-am avertizat!“ Iată, am trecut. Păşeşte din creangă în creangă.

Aproape ajunseseră jos, când neprevăzutul se petrecu. Micuţa doamnă pusese piciorul pe o creangă pe care Priscilla o evitase, fiind prea subţire chiar şi pentru ea. Priscilla încercă s-o prindă cu o mână, în vreme ce se ţinea cu cealaltă, dar se dezechilibra şi se prăbuşiră împreună la pământ. Distanţa fusese mică şi aterizară pe un pat de frunze.

Pe când micuţa doamnă încerca să se ridice, răsună o voce;

- Ce naiba mai pui la cale, Rosina?

Trebuia să fi fost „oribilul Barnabas“. Ce drăcesc moment alesese! întinsă pe spate, Priscilla îşi îndreptă privirea spre bărbatul robust, blond, purtând guler înalt. Cerule! era pastorul, sosit mai devreme. îngăimă;

- Mulţumesc lui Dumnezeu că nu-i nepotul!

- Chiar că trebuie să-i mulţumeşti. Ce-ţi veni s-o încurajezi pe Rosina să

se caţere în copac? E destul de zănatică şi fără încurajări.

Cu respiraţia întretăiată de căderea Rosinei peste ea, Priscilla se lupta să se ridice şi era gata-gata să respingă acuzaţia, când bătrâna o făcu în locul ei, râzând molipsitor.

- Dougal MacNab, nu te pripi cu concluzia. Această tânără domnişoară m-a salvat. Probabil că trecea pe afară şi m-a auzit. Altfel, aş fi continuat să atârn şi acum ... m-am agăţat în tiv şi zău, să fiu salvată de pastor, aşa cum eram, cu poalele în cap, ar fi fost mult prea umilitor! El rânjise;

- Dar ar fi fost şi mai grav pentru mine. Duminică dimineaţa, la biserică, ţi-aş fi întâlnit privirea şi aş fi izbucnit în râs. Dar de ce ...

- Voiam să-mi dovedesc mie, şi lui Barnabas, că pot foarte bine să mă cocoţ în copaci ... dar am uimit-o şi pe această tânără. Nu-mi convine să folosesc asemenea apelative. Cum te numeşti?

- Priscilla Marchant. Când te-am auzit ... mă aşezasem pe banca de lângă zid.

Pastorul le ajută, ridicându-le ca pe nişte fulgi.

- Ce bine era dacă veneam împreună cu Elspeth, dar îi pregătea de culcare pe Scott şi pe Jeannie. Cu serile astea prelungite, adorm mai târziu. Cât s-ar fi distrat să vadă grămada aia de trupuri şi membre, zbătându-se să se descurce! Dar spuneţi-mi, vă simţiţi bine? Văd câteva zgârieturi, dar ce-ar fi să ne convingem că n-aveţi glezne, sau alte încheieturi, scrântite? Rosina, am să-l sun pe Mark să vină să te consulte. Domnişoară Marchant, eşti ...

Bătrâna era indignată.

- N-a fost decât o mică tumbă. Aproape ajunsesem jos. Lasă-l în pace pe Mark. Domnişoară Marchant - ah, trebuie să renunţ să-ţi mai spun aşa - Priscilla, cum te simţi? După toate cele, tu mi-ai amortizat căderea. Vreo rană? Sau mai rău? Desigur, am să-ţi plătesc pentru stricăciunile suferite de haine.

- în nici un caz, afirmă Priscilla cu hotărâre. Dintr-un motiv neclar, mi-a făcut plăcere. Mă simţeam foarte ferm pornită pe un anumit drum, iar acum m-am scuturat şi parcă aş avea din nou şaisprezece ani.

Pastorul zâmbi.

- Rosina are astfel de efect asupra tuturor. Tinereţe veşnică! Deşi are obiceiul de a ne implica în tot felul de năzdrăvănii. Haideţi în casă şi am să vă dau câte un ceai.

în vreme ce ieşeau dintre copaci, se angajară într-o conversaţie uşoară. Priscilla le destăinui că locuia în Dunedin şi că ieşise la o plimbare cu maşina,

în răcoarea înserării, văzuse banca şi nu putuse rezista tentaţiei de a se aşeza. Nu aduse vorba şi despre scrisori. Lăsase una la parohie, aşa că pastorul îl cunoştea probabil pe patronul ei, de la întrunirile Societăţii Horticole. Dacă ar fi aflat unde lucra, era foarte posibil ca povestea aventurii să ajungă la urechile şefului.

După o cotitură a aleii, văzu pentru prima oară casa şi rămase încântată. Scundă, dar întinsă, din lemn, vopsită în alb şi maro şi cu ferestrele împărţite în ochiuri mici, era înprejmuită de copaci. Prezentând toate nuanţele de roşu, purpuriu, roz sau alb, fucsiile mărgineau aleea până la intrare. Treptele curbate de piatră erau împodobite cu statuete îmbrăcate în muşchi. Mobilierul de grădină de pe terasa largă părea să te invite la odihnă, iar minunate plante agăţătoare se înfăşurau în jurul stâlpilor şi coloanelor.

Trei ferestre micuţe, care închipuiau o cruce între dormitoare şi pod, păreau să iasă în relief din frontonul casei; deasupra coroanelor rămuroase ale arborilor se vedea versantul unei coline, iar peste acesta, cerul asfinţitului, galben-pal şi verzui.

Dougal MacNab părea de-al casei. Le trimise să se spele pe mâini şi când revenirā, ceaiul era deja pregătit în salonul zugrăvit în culori pastelate, dând spre pajiştea unui teren de crochet. Crochet! Priscilla avea senzaţia că se întorsese în timp cu o generaţie. Deşi se părea că jocul îşi câştiga o nouă popularitate. Scăpase de ciorapii distruşi şi se simţea suficient de bine. Rosina Claremont se schimbase într-o rochie de mătase, la fel de divers colorată ca fucsiile de afară, şi nu părea deloc afectată de aventura trăită. O şi declară, sorbind din ceai.

- Totuşi, spuse pastorul, cu dezaprobare în glas, n-ai să-ţi petreci noaptea singură, aici. Dacă m-aş întoarce acasă fără tine şi i-aş povesti lui Elspeth, într-o clipită ar fi aici ca să te ia.

Rosina se strâmbă în direcţia lui.

- Dougal băiete, prefer să dorm în patul meu. Mi-e bine aici. Dacă sunt răsfăţată, încep să-mi simt vârsta.

- Asta e un soi de egoism, declară el, făcându-i cu ochiul. Amândoi am fi îngrijoraţi, aşa că, pentru liniştea noastră, trebuie să-ţi aduni câteva obiecte de toaletă şi să vii. Dacă ai impresia că Leonora, Sweet Annie, sau Victor Hugo s-ar îmbolnăvi şi ar muri în lipsa ta, am să te aduc înapoi mâine dimineaţă, la prima oră.

Priscilla privi împrejur curioasă.

- Ce sunt? Pisici? Papagali? în nici un caz câini, căci ar fi auzit lătrăturile.

El izbucni în râs.

- Sunt fucsii, fiecare preţioasă şi purtând un nume. După Rosina, au personalitate. Şi majoritatea copacilor a primit nume, nu doar cele ştiinţifice. Sunt de neclintit, Rosina. Ai putea să fii amabilă să renunţi. N-am să te las singură.

Priscilla se trezi vorbind.

- Ce aţi spune dacă aş rămâne peste noapte? Apoi roşi, fiindcă ar fi putut părea o impertinenţă. Ah, scuzaţi-mă. N-ar fi de dorit să primiţi în casă o străină.

Rosina se uită spre ea, cu ochii larg deschişi şi neaşteptat de vicleni.

- Dar nu eşti o cunoştinţă întâmplătoare. Cred că ţi-a fost scris să apari în exact acest moment. Dacă nu veneai, poate că şi acum mai atârnam în copac, speriată, în ciuda bravadei mele. Mă duce cu gândul la trecut. Ai ajuns la mine din cauza băncii din jurul castanului. Vezi tu, a fost ideea lui Manuel. De parcă ar avea încă grijă de mine. Băncuţa lui rustică te-a ademenit exact când aveam mai mare nevoie.

Senzaţia de magie îi trimise o furnicătură prin încheieturile mâinilor. Din asemenea evenimente se năşteau poveştile, împletite cu întâmplările unei zile obositoare. Privi spre pastor.

- Ce părere ai? Nu cred că trebuie să ne ferim de primirea cuiva în casă. Frecventez biserica St. Adrian din West Hill. Dacă doreşti, îl poţi întreba pe domnul Smith, pastorul de acolo.

- Nu-i necesar, rânji el. M-ar linişti să te ştiu aici, la noapte. Să nu pleci prea devreme mâine. Am s-o aduc pe Elspeth să te cunoască. E sâmbătă, aşa că nu trebuie să mergi la serviciu, nu-i aşa?

- într-adevăr şi, oricum, de astăzi am luat vacanţă. Sunt dactilografă la Dunedin şi am două săptămâni de concediu.

- La ce oră trebuie să pleci? întrebă Rosina. Nu-ţi încurc planurile?

- Nu, am toată ziua la dispoziţie să mă pregătesc. Mă duc la Karitane să-mi petrec noaptea în casa de vacanţă a unei prietene. Apoi voi sta la altă amică, în Christchurch. Rămân cu plăcere, dacă-mi împrumuţi o pijama. Locuiesc singură, dar am s-o sun pe soră-mea care stă alături, să-i explic ce-i cu mine.

Pastorul fu pe deplin mulţumit de aranjament şi se pregăti de plecare. Privi în jos spre micuţa lui enoriaşă, în vreme ce-l escorta până la uşă şi întrebă:

- Dacă sună Barnabas, cum ai să-i explici prezenţa domnişoarei Marchant?

Ea făcu o grimasă.

- N-o să sune. Mi-a scris acum două zile şi mi-a acordat o săptămână de gândire, sperând să-mi vină mintea la cap. Spunea că, la vârsta mea, n-ar trebui să fiu atât de aiurită, iar dacă la sfârşitul intervalului voi insista încă să-i iau pe copii, va fi obligat să discute cu părinţii lor. Asta mi-a convenit - mi-a dat un răgaz. Trăsăturile mici, fine, fură afectate de un zâmbet şmecheresc. Fiindcă atunci când săptămâna lui de lucru se va termina, n-o să mai aibă cum să discute cu Zillah şi Keith. Plecarea spre Papua a fost devansată, iar el habar n-are. Aşa că, în faţa faptului împlinit, se va inclina.

Dougal MacNab scutură din cap şi plecă.

Rosina declară:

- E încântător! Mă bucur atât de mult că am rămas captivă în copac. Sunt sigură că a fost soarta. îmi dai voie să-ţi spun Priscilla, nu-i aşa? Ce nume frumos.

- Sigur că da, dar să nu-l prescurtezi niciodată „Prissie“.

- Să nu-mi spui că a făcut-o cineva! Ce stupizenie! îmi dau seama cum te simţi . Şi eu am o nemulţumire, dar e viceversa. Nu suport să fiu strigată cu numele întreg.

- Adică?

- E o bătaie de joc. Ambrosina!

Chicotiră amândouă. Rosina era încântată.

- Ah, îmi placi, Priscilla. Eşti o zâmbăreaţă, ca şi mine. Nu-i aşa că, în felul ăsta, viaţa pare mai uşoară? Chiar şi clipele de tristeţe sunt luminate de umor. Aţi fost zâmbăreţi în familie? De obicei se moşteneşte.

- Nu. Tata, Andrew şi cu mine am fost binecuvântaţi cu un umor poznaş, pe care mama şi Clarice nu-l prea înţelegeau. Ele luau viaţa mult mai în serios. Soră-mea încă o face. Clarice mi-a făcut mereu impresia că îi place ca oamenii s-o compătimească. Urât din parte-mi, nu-i aşa?

- Deloc. Unii se nasc astfel. Alţii capătă mai târziu obiceiul. în orice caz,

nu-s mulţumiţi decât dacă sunt nefericiţi!

Rosina continuă să pălăvrăgească despre actele ei de nesupunere faţă de oribilul Barnabas.

- Mi-a declarat că s-ar simţi mult mai bine dacă aş găsi pe cineva care să mă ajute, fie şi câteva ceasuri pe zi. Zice că una este să vină copiii în vizită, însoţiţi de părinţi, şi cu totul alta să-i am pe cap zi şi noapte, de una singură. Dar Zillah ar fi mult mai liniştită să se poată duce cu Keith. Şi el, de asemenea.

O cută îşi făcu apariţia între sprâncenele Priscillei.

- Aş fi fost înclinată să cred că este mai neliniştitor să-ţi laşi copiii în Noua Zeelandă. Poate că „oribilul" Barnabas avea dreptate. Era posibil ca Zillah să-şi dorească o vacanţă într-o incitantă comunitate din Pacific, eliberată de responsabilităţile de părinte.

Rosina o privi în ochi şi păru să se hotărască.

- Pot să-ţi dezvălui adevăratul motiv, fiindcă nu-i cunoşti pe cei în cauză. Zillah nu voia să se afle, pentru că un scandal poate distruge cariera lui Keith. Lui Barnabas nu i-am spus nimic fiindcă are o prietenă zăpăcită, care întâmplător îi cunoaşte destul de bine pe colegii lui Keith. El speră că, dacă misiunea lui în Papua va fi încununată de succes - va reuşi să promoveze interesele Noii Zeelande - următoarea însărcinare ar putea fi în Anglia, iar el provine de acolo. Părinţii lui ar avea ocazia să-şi cunoască nepoţii.

Anul trecut, a stat trei luni în Papua şi fiica unui constructor de acolo - plină de bani şi obişnuită să-i cheltuiască repede - a făcut o pasiune pentru el. Keith a fost îngrozit că Zillah ar putea afla şi l-ar crede vinovat, aşa că a chemat-o să vină în vacanţa de iarnă, împreună cu copiii, ca să-i demonstreze că este căsătorit.

Acum, şi-a spus că ar trebui să se întoarcă acolo împreună cu Zillah. Această Hermia este o adevărată devoratoare de bărbaţi. Ea şi cu mine - adică Zillah - am fost foarte apropiate, mai ales după ce propria mea fiică a emigrat peste ocean. Bunica ei mi-a fost ca o soră mai mare. îi datorez foarte mult, iar ăsta este singurul mod în care m-aş putea achita de datorie. Mai mult, Zillah vrea să-mi lase copiii fiindcă ştie că-i iubesc şi-i înţeleg. Sunt adepta disciplinei - dar o disciplină impusă cu dragoste. Accept că va fi obositor şi dacă aş găsi o persoană potrivită, n-aş ezita s-o angajez să mă ajute. N-aş

putea plăti cine ştie cât, aşa că ar fi numai pentru o jumătate de normă.

în clipa aceea, sună telefonul. Fiind în salon, Priscilla auzi întreaga conversaţie. Rosina spuse;

- Sigur că da, Zillah. Nici un deranj. De fapt, aşa va fi mai bine - copiii n-ar avea vreme să se plictisească. în afară de asta, mă ştii, sunt încântată de idee. îmi place să am companie. Am pregătit deja aşternuturile. Am o tânără prietenă în vizită şi mă va ajuta să pregătesc paturile mâine dimineaţă. îi făcu cu ochiul Priscillei. Nu cred că o cunoşti. Adu copiii şi vezi-ţi de drum. Poţi foarte bine să-ţi laşi maşina aici. Am să te conduc la aeroport. Acum lasă telefonul şi apucă-te de împachetat. Şi Zillah, nu fi supărată dacă cei mici n-or să pară prea necăjiţi. Le place Jesmond Dene şi vor lua-o ca pe o vacanţă. Voi avea grijă să-ţi scrie măcar o dată pe săptămână, ca şi mine. Nu, să nu mai aud nici un cuvânt! Pa.

Aşeză receptorul în furcă şi chicoti;

- Sărmanul Barnabas! Ce bine că mi-a dat timp de gândire. Ei pleacă şi mai repede. Până va ajunge el aici, copiii vor fi deja acomodaţi. O să-şi dea seama că n-are de ce să-şi facă griji. Ai auzit? Au fost sfătuiţi să plece îndată, fiindcă dacă ajung în Australia până la o anumită oră, au o legătură care-i duce la timp să prindă o expediţie, cu care pot ajunge la locurile de inspectat. Minunat. Astfel, fiinţa aceea

- Hermia - nici n-o să-l vadă!

Dormitorul de la mansardă, unde fu condusă Priscilla, era o încântare, decorat cu tapet în dungi purpuriu cu argintiu, de modă veche, cu panglici albastre împletite şi cu îngeraşi de aur împrăştiaţi pe toată suprafaţa.

- Ce amuzant! se extazie Priscilla. Astfel de locuri credeam că există numai în vis. Am senzaţia ciudată că am mai fost aici, dar asta-i o prostie.

Rosina îşi clătină părul cărunt cu şuviţe castanii.

- Eu cred totuşi că e un soi de recunoaştere. La fel se întâmplă şi cu oamenii. Cunoşti pe cineva şi imediat constaţi că sunteţi pe aceiaşi lungime de undă. După concediu, trebuie să vii iar, să-ţi arăt Jesmond Dane. Ah, cât îmi doresc să nu fi fost obligată să pleci, fiindcă ... Se opri, roşi, apoi adăugă: Ah, cât egoism din partea mea!

- Te rog să continui. Fiindcă, dacă vei spune ceea ce cred ... şi eu mi-aş dori să pot rămâne. Mă pot duce la prietena din Christchurch altă dată.

Ochii de culoarea alunei se înviorară.

- S-a făcut! Aş putea pretinde că nu mă aşteptam, dar n-am s-o fac. Este mâna providenţei.

- Prefer să petrec aici două săptămâni, spuse Priscilla, decât la oraş. Poate că Zillah ar privi situaţia mai favorabil dacă ar continua să fie încredinţată că sunt o prietenă mai tânără, sau nu vrei s-o înşeli?

- O fac doar pentru liniştea ei. Nu trebuie să-i încurajăm îndoielile. Ce păcat că nu avem nişte prieteni comuni. Vreau să spun că, dacă te-ar crede nepoata sau verişoara unei cunoştinţe . ziceai Marchant. Nu cumva eşti rudă cu Seth Marchant? Răposatul Seth Marchant? Avocatul?

O lumină de aprinse în privirea Priscillei.

- L-ai cunoscut pe tata? Ah, este o întâmplare providenţială şi înduioşătoare.

Rosina replică solemn:

- Aşa ne-a fost scris ... trebuia să pici în seara asta.

- Credeam că dumneata ai picat peste mine, zâmbi Priscilla. Cum l-ai cunoscut pe tata? Sunt şapte ani de când a plecat dintre noi.

- Mi-a fost avocat consultant. Ce tragedie că a murit în floarea vârstei. Mereu e nevoie de asemenea oameni. Nici Barnabas n-ar avea nimic de zis împotriva fiicei lui Seth Marchant.

Ce sperietoare era acest Barnabas pentru simpatica lui mătuşă!

Ochii îi căzură pe cămaşa de noapte adusă de Rosina. I-o luă din mână şi o despături. Era scurtă, făcută dintr-un poliester răcoros, cu floricele liliachii. Izbucni în râs.

- Dragă Rosina, ţi-am spus că semăn cu un vrej de fasole ... Am să dorm în furou.

Rosina declară că are o idee mai bună şi reveni cu un veşmânt alb, din pânză subţire de in, cu decolteu pătrat, terminat cu o panglică roz şi cu mâneci lungi brodate.

- A aparţinut mamei. Era înaltă şi falnică. Ca şi tatăl meu. N-am să pricep niciodată cum au reuşit să producă o piticanie ca mine. Aşa, să mergem să gustăm ceva şi să ne uităm la televizor, doar dacă ... îşi lăsă capul într-o parte şi privi cu speranţă la Priscilla, dacă n-ai prefera să mă ajuţi la un rebus. Sau nu-ţi place?

- Ba da. Nu trece zi fără cuvinte încrucişate. Numai că-mi place să fiu ajutată.

- Şi mie. Dar mai întâi, trebuie s-o suni pe sora ta, ca să nu se îngrijoreze. Ah, nu-i aşa că e minunat? Ce o să-i spui?

Priscilla rămase pe gânduri.

- Că m-am oprit să cer lămuriri privind drumul şi am dat peste o veche cunoştinţă de-a tatei. Şi că m-ai rugat să rămân peste noapte. Clarice este o fiinţă convenţională şi n-ar pricepe impulsul de a te cocoţa într-un copac.

***

Priscilla se trezi cu senzaţia de necunoscut. De ce cântau toate păsărelele alea? Parcă s-ar fi aflat în pădure. Unde se găsea? Lumina pătrundea filtrată de frunziş şi umbrele dansau pe tavanul înclinat, iar parfumul grădinii se răspândea deja prin canaturile deschise ale ferestrei ... ah, da, era la Jesmond Dane şi remarcase sub fereastră un strat de viţă în amestec cu regina nopţii ... cele din urmă tocmai se închideau, iar roua nu făcea decât să le amplifice aroma. Urma să rămână aici două binecuvântate săptămâni, scăpată de grija însărcinărilor date de Clarice, trăind în preajma unei persoane vesele şi bine dispuse, în ciuda singurătăţii. Tristeţea nu avea nimic în comun cu Rosina Claremont. La ea totul era încântare, de parcă amintirea lui Manuel îndulcea amărăciunea pierderilor ireparabile.

O auzea pe Rosina agitându-se, aşa că trebuia să se ridice şi ea din pat. Un duş rapid o puse pe picioare. în timp ce luau micul dejun, Rosina o puse la curent cu situaţia. Părinţii locuiau în vale, pe o moşie de vreo patru hectare, iar copiii mergeau deja la şcoala din Fair-acre Valley.

- Spune-mi ceva şi despre sora lui Nat şi a lui Tim. Aseară, mi-ai povestit despre cei doi şi par a fi nişte băieţi normali. Dar exceptând faptul că are nouă ani, despre Alicia nu ştiu nimic. Este liniştită? Sau numele are menirea de a ne aminti eroina cărţii „Alice în Ţara Minunilor“, cu părul prins într-o bentiţă şi puţin pedantă?

Rosina izbucni în râs.

- Chiar aşa îşi ţine părul, şi este extrem de atentă la ceea ce spune, dar aici se încheie asemănările. Este o mică teroristă şi mor după ea. Mereu intră în necazuri din simplă bunătate, mereu se bate pentru alţii şi susţine cauze fără speranţă. Din acest motiv, nu suport ideea să stea în altă parte. O înţeleg.

Priscilla se surprinse îmbrăţişând-o pe Rosina.

- înseamnă că-ţi seamănă. Acesta este motivul pentru care Barnabas doreşte să vă ţină departe. Dar îi vom arăta noi, nu-i aşa, că o să te descurci,

cu puţin ajutor din parte-mi? O săptămână, se vor stabili aici foarte bine, apoi am să stau încă una numai cu tine.

Rosina spuse, melancolic;

- Pe urmă, când vei reîncepe lucrul, n-ai vrea să vii aici nopţile şi în weekenduri? Vai, draga mea, n-ar fi trebuit să întreb aşa ceva.

- S-ar putea dovedi o idee foarte bună, răspunse Priscilla, gânditoare. Oraşul mă oboseşte. Mi-aş închiria apartamentul o vreme. Lucrez într-un birou, de la nouă la cinci şi jumătate. Sunt sigură că vom găsi o soluţie. Acum, hai să spălăm vasele.

Făcură paturile. Rosina îi arătă camera de joacă a copiilor ei, situată în spatele casei. Dădea spre o pajişte pe care existau o groapă cu nisip, un tobogan şi un leagăn mare, prins de crengile umbroase ale unei sălcii uriaşe, pe nume Mammy.

- Manuel s-a împotrivit să redecorăm această parte a grădinii. Astfel, am fi fost în stare să primim copii de orice vârstă şi puteam retrăi minunatele momente ale fragedei tinereţi a propriilor noastre odrasle ... şi ale nepoţilor. Mai vin aici în vacanţe. Iar camera asta, după cum i-am spus lui Barnabas, când a fost cel mai nesuferit, face posibilă primirea copiilor lui Zillah. Dumnezeu să-i binecuvânteze, aici sunt pe domeniul lor, fără să-i oblige cineva să-şi adune jucăriile înainte de fiecare masă.

Priscilla privi împrejur, apreciativ.

- Mi-ar fi plăcut enorm, când eram mică. Ce comoară de cărţi, jocuri şi jucării vechi! Să dau puţin cu aspiratorul?

- Nu, lasă-i s-o facă singuri. Astfel nu se vor mai gândi la plecarea părinţilor. Ah, parcă se aude o maşină.

Răsună un claxon vesel şi familia îşi făcu apariţia. Ochii lui Zillah erau umezi. Keith se purta natural, excesiv de degajat. Cercul lor familial avea să se destrame, pentru un timp. Spre norocul lor, erau multe lucruri de făcut; transportul unei mari cantităţi de haine, jucării, echipament sportiv, cărţi. O mulţime de cărţi.

Priscilla fu uimită să vadă mobile de păpuşi şi un cărucior plin cu cel puţin douăsprezece animale de pluş şi păpuşi, adus de o sobră Alicia, numai cârlionţi blonzi şi ten rozaliu. Rosina chicoti.

- Dacă am spus că e o drăcoaică, nu înseamnă că n-are instincte materne. Se leagă şi cu altruismul ei.

Nat era roşcat, iar Tim brunet şi tuciuriu ca maică-sa. Toţi erau sociabili, de mare ajutor în împrejurările date, fără îndoială.

în vreme ce aşeza pe perna Aliciei o broscuţă de pluş cu aspect jerpelit, Zillah declară:

- Dar e minunat, Priscilla. Rosina spune că eşti fiica lui Seth Marchant, despre care a avut întotdeauna o părere excelentă. Până astăzi, nu auzisem de tine, dar cred că eşti exact ce ne trebuie. Mă simţeam atât de vinovată să las copiii cu cineva de vârsta Rosinei, dar trecând peste opoziţia lui Barnabas şi ţinând seama de fericirea lor, nu m-am putut gândi la altcineva. Nu ştiam cum să procedez. Rosina zice că ai să-ţi petreci aici nopţile şi weekendurile. Am să sun cât voi putea de des şi te rog să-ţi dai cuvântul că ai să mă anunţi dacă se îmbolnăvesc, sau dacă se dovedesc o povară prea mare pentru Rosina.

- Promit. Ah, cred că eşti chemată de Keith. Am să le dau o preocupare cu despachetatul, până vă conduce Rosina. Şi încearcă să te bucuri de aventură, Zillah. Ar fi păcat să ratezi distracţia din cauza grijii excesive pentru copii. Profită cât mai mult. Cred că nu prea aveţi ocazia să fiţi singuri, ca majoritatea părinţilor. Rosina şi cu mine o să ne descurcăm. Am dat o mână de ajutor la creşterea copiilor soră-mi, de când s-au născut. Bărbatul ei murise, dar acum nu mai are nevoie de mine - s-a recăsătorit. O să-mi placă enorm.

- Ah, fii binecuvântată ... da, Keith, vin imediat.

***

Priscilla nu fu dezamăgită de atitudinea copiilor la despărţirea de părinţi. îşi dădeau seama perfect că părinţilor le era mult mai greu, iar ea avu convingerea, dintr-o remarcă a lui Nat, că-i instruise în prealabil să nu facă scene. îi rugă să-i arate toată proprietatea.

- Nu, întotdeauna am venit la Rosina în pripă şi n-am avut ocazia să explorez.

Tim îşi arătă uimirea;

- N-aş fi fost în stare. îmi place sa aflu tot despre casele şi grădinile oamenilor.

- Şi mie, aprobă Priscilla, dar nu ştiu cum s-a făcut că n-am apucat. încotro duce cărarea asta?

- Direct la grajdurile asinilor şi la padocuri.

- Măgăruşi? Nu mai spune? Ce minunat! Sunt topită după ei.

Şi ce nume aveau - Jehosaphat, Ezekiel, Hannah. Erau cafeniu- deschis,

cu pete mai închise la coame şi cozi şi aveau boturi catifelate. Copiii râseră de emoţia Priscillei.

- Mi-ar plăcea să-i călăresc. Fac parte dintre neghiobii cărora le e frică de cai - adică de înălţime. Dar cred că m-aş descurca pe un măgăruş. Vreţi să mă învăţaţi?

Se fuduliră puţin, simţindu-se superiori. Bineînţeles că o puteau învăţa. Apoi îi arătară altă potecă ce ducea la un pârâu, traversat de un podeţ rustic.

- Asta duce la cabană. Unchiul Manuel a construit-o cu mult timp în urmă, fiindcă mătuşa Rosina invita mereu o groază de oameni şi gătea pentru ei, iar unchiul a spus că n-aveau decât să stea la cabană şi să-şi gătească singuri. N-ar fi bine să te ducem acolo, fiindcă nici noi n-avem voie. Vorbise Nat. Alicia completă:

- Iar acum, mătuşa zice că dacă cineva cumsecade ar lua Jesmond Dene şi ar lăsa-o să stea în cabană, ar avea companie şi mai puţin de lucru în grădină. Caut mereu doi oameni drăguţi care să se căsătorească şi să vină aici. Aşa n-ar mai fi nevoie ca mătuşa Rosina să plece de aici dacă îmbătrâneşte prea tare.

Priscilla fu surprinsă de propria reacţie, la ideea că altcineva decât Rosina ar putea locui la Jesmond Dene.

Fusese o zi plină, deşi plăcută. în sfârşit, copiii erau în paturi, morţi de oboseală, iar Rosina şi Priscilla se relaxau în semiîntunericul salonului, sub briza ce venea dinspre pajiştea terenului de crochet, cu trandafiri şi crini, pâlpâind în iarbă ca nişte lanterne palide.

De când se scufundaseră în fotoliile mari, se complăceau într-o tăcere confortabilă. Priscilla luase o hotărâre. Avea să-şi dea demisia de la firma Lockhart şi să se mute aici. Dar n-avea de gând să-i spună patronului ce urma să facă, altfel ar fi încercat s-o convingă să vină aici doar pe timpul nopţii şi în weekenduri. Trebuia să se smulgă cumva.

- Rosina, pot să folosesc pupitrul ăla de corespondenţă? Trebuie să trimit nişte scrisori. Făcu o ciornă, apoi ajunse la o formulare satisfăcătoare. Suna astfel:

Dragă domnule Lockhart,

Aţi auzit o parte din discuţia purtată cu soţul soră-mi, de ieri, aşa că s-ar putea să nu fiţi foarte surprins de ceea ce am să vă spun. El îmi recomanda să închiriez un apartament în celălalt capăt al oraşului, dar simt că ar fi mult mai bine să părăsesc Dunedin.

Mi-a făcut plăcere să lucrez la Lockhart's, aşa că-mi va fi destul de dificil, dar este necesară o ruptură completă cu trecutul. Pe timpul concediului, am să-mi caut ceva de lucru aici. în felul acesta, aveţi la dispoziţie cam zece zile să găsiţi o înlocuitoare. Bineînţeles, voi reveni pentru încă vreo saptămână, ca să-mi instruiesc succesoarea, dacă veţi dori. Sunt convinsă că veţi găsi o persoană căreia să-i convină postul măcar cât mie. Am apreciat atmosfera existentă, atât la nivel de personal, cât şi în relaţia cu conducerea, lucru ce vi se datorează cu siguranţă.

Deocamdată, nu vă voi deranja cu solicitarea de referinţe, dar s-ar putea s-o fac dacă găsesc ceva pe gustul meu.

Sperând că nu v-am provocat prea multe neplăceri,
Cu sinceritate, a dumneavoastră, Priscilla Marchant.

Trimise scrisoarea prietenei ei din Christchurch, cu rugămintea de a o pune la poştă pe adresa firmei Lockhart. Voia ca ruptura de fostul şef să fie desăvârşită.

îşi scoase maşina, parcurse drumul de câteva mile până la aeroport şi trimise scrisoarea. Trebuia să ajungă la destinaţie nu mai târziu de marţi. Abia mâine seară urma să treacă pe acasă, să-şi facă bagajele şi să-i explice Claricei ce avea de gând să facă. Se va îmbufna, desigur, reproşându-i că nu va mai putea ieşi cu Roger atât de des, dar ce să-i faci? Se supăra şi pentru lucruri mult mai nesemnificative.

Capitolul 3

Tranziţia spre un nou mod de viaţă se dovedi mai uşoară decât îşi închipuise, deşi probabil că din cauza prezenţei copiilor n-avea timp să se gândească la şeful care-i absorbise atât de mult preocupările în ultimele luni.

Se integrase în atmosfera de la Jesmond Dane, de parcă ar fi făcut parte din familie. Cât timp copiii erau la şcoală, se simţea ca în vacanţă, iar când erau acasă, parcă ar fi trăit în Ţara lui Cremene. Dar erau încântători şi foarte dezinhibaţi. Deloc introvertiţi sau rezervaţi.

Conform Rosinei, Alicia era un copil model. Priscilla nu prea era de acord, după ce găsise nişte mormoloci în baie, pe motiv că balta mocirloasă din sat era poluată; după ce rămăsese blocată într-un copac, unde se cocoţase ca să repună în cuib nişte ouă găsite pe jos, cu toate că i se explicase că erau ouă de primăvara trecută, nefertile, iar cuibul fusese părăsit şi după ce o pescuise dintr-un butoi cu apă de ploaie, fiindcă luase un melc de apă drept melc normal, în pericol de a se îneca.

Nat îşi zdrelise genunchiul şi fusese constrâns să rămână acasă o zi, iar Timothy trebuise să fie convins că, deşi melcii aveau rostul lor, nu era necesar să-i salveze din găleata de gunoi şi să-i depună grijuliu sub garofiţele Rosinei. Dougal şi Elspeth se arătaseră de mare ajutor, trecând din când în când să vadă cum se descurcau şi, conştientă că propriile încercări literare erau nesemnificative, Priscilla aflase că Elspeth nu era alta decât Elspeth Cameron, romanciera.

Trăise un moment de regret, când primise răspunsul şefului. Apela la toate promisiunile posibile, ca să nu piardă un angajat valoros, dar era şi incredibil de amabil. Se încheia astfel;

„Să-ţi mai spun, Priscilla, cât te admir pentru curajul de a te smulge dintr-o situaţie atât de intolerabilă? îmi dau seama că trebuie să-ţi fi fost foarte greu, dar se pare ca n-ai ezitat. Nu te învinovăţi. Sunt sigur că n-ai nici un motiv real. Asemenea neplăceri mai apar şi trebuie înfruntate şi învinse, iar eu sunt sigur că asta şi faci.

Trec destul de des prin Christchurch şi sunt convins că vei găsi ceva pe gustul tău. Ca să-ţi fie mai uşor, alăturat ai scrisoarea de referinţe, cu toate că s-ar putea să n-ai nevoie de ea imediat. Dar îţi poate da imboldul de care ai nevoie. Mi-ar plăcea să păstrăm legătura. După ce te vei fi stabilit, n-ai vrea să-mi trimiţi adresa? înţeleg că mi-ai scris de la o prietenă. Chiar dacă pleci,

mi-ar plăcea să ştiu unde eşti.

După cum ţi-am spus mai spus, pe plan profesional o să-ţi simţim lipsa din plin. După plecarea ta, organizarea va avea mult de suferit.

Al tău, Peter B. Lockhart

Priscilla citi printre lacrimi. Era scrisă de mână; nu dictată. Referinţele erau splendide. în noaptea aceea, Priscilla nu dormi prea bine.

***

Rosina nu manifesta nici un fel de interes faţă de slujba Priscillei, considerând-o o simplă ocupaţie rutinieră şi când află că aceasta dorea să scape de constrângerile familiale şi profesionale, o aprobă cu entuziasm.

îşi dădea seama că asta însemna o scădere a veniturilor Priscillei, însă fără să ştie precis cu cât. Priscilla nu-i dăduse amănunte, înţelegând că, dacă ar fi menţionat una din cele mai importante firme comerciale din Dunedin şi faptul că fusese secretara patronului, Rosina ar fi ghicit că avusese un salariu mare.

- Am să-mi închiriez apartamentul, Rosina, iar banii obţinuţi vor compensa pierderea salarială. De câtăva vreme simt că nu mai vreau sa fiu legată de o muncă de birou.

Rosina chicotise.

- Să nu te aştepţi ca amabilul tău cumnat să fie de acord. Va considera că renunţi la o povară pentru a te înhăma la alta. Dar n-am să fiu ipocrită, pretinzând că nu te consider un fel de mană cerească. Eşti soluţia la toate obiecţiunile lui Barnabas. Abia aştept să-i văd figura când va afla că are cine să mă ajute.

Vineri, Priscilla observă că Rosina şchiopăta şi că se străduia să ascundă faptul. Aceasta declară pe un ton defensiv:

- Ei bine, cred că nu-i cine ştie ce - o senzaţie ca de arsură în spatele genunchiului. N-am reuşit să văd în oglindă. Probabil că-mi va trece într-o zi sau două.

- Nu şi dacă vei continua să umbli. Poftim pe canapea!

Când văzu despre ce era vorba, scăpă o fluierătură. O pată neagră enormă se întindea peste toată încheietura.

- Cred că s-a spart un vas de sânge, Rosina. Nu-i motiv de îngrijorare, dacă te vei purta cu responsabilitate, dar asta înseamnă să nu mai foloseşti piciorul.

Rosina păru înfricoşată.

- Ah, nu! Nu pot sta în pat tocmai acum, când Barnabas trebuie să apară. Cum va reacţiona?

- La naiba cu Barnabas! N-are ce să zică mai mult decât: „ţi-am spus eu!“ Şi asta n-are nici o importanţă. Apoi, când mă va găsi aici, tânără, puternică, sănătoasă, cum să mai protesteze? Crede-mă, am să mă decurc. Schiţă nişte mişcări de box.

- Te cred, chicoti Rosina. Dar se va îngrijora. Şi nu vreau să se răsfrângă asupra copiilor.

- Uite ce-i, Rosina, ar fi fost neplăcut dacă erai de una singură, dar când va pricepe că stau pe întreaga perioadă a deplasării familiei Darfeld în Papua, nu va mai avea obiecţiuni. Ce bine că mi-am dat demisia!

Rosina izbucni în lacrimi. Toată discuţia contribui la cimentarea ideii că oribilul Barnabas era de fapt un monstru cu oarecare calităţi. Dar cu siguranţă pompos, corpolent, prosper.

- Sunt lacrimi de fericire şi de uşurare, fetiţo, declară Rosina, ştergându-se la ochi. Că nu mai sunt singură.

- Ai face mai bine să-l suni pe nemernic, să scăpăm o dată. Ţi-a acordat o săptămână şi termenul aproape a expirat. E preferabil să-i spui că ai găsit ajutor decât să vină aici şi să te găsească imobilizată pe canapea. Am să-l chem pe doctorul Mark şi apoi poţi să-l suni pe nepot, pe căpcăun.

Doctorul recomandă două săptămâni de repaus şi apoi, un timp, economie la efort.

- Mare lucru să o ai la dispoziţie pe domnişoara Marchant. Nici că se putea mai bine. Priscilla spera ca părerea să fie împărtăşită şi de Barnabas.

O auzi pe Rosina vorbind la telefonul de lângă pat, dar nu trase cu urechea. Vocea Rosinei căpătase accente îngereşti. Ferească cerul ca „oribilul“ Barnabas să dea buzna după-amiază, exact când copiii vor fi prinşi în vreo luptă îndârjită, iar casa ar fi întoarsă pe dos.

Rosina o chemă. Nu părea deloc înspăimântată.

- Vine chiar acum să te cunoască. Când a auzit că e aproape o săptămână de când copiii sunt aici, a folosit nişte cuvinte imposibil de reprodus. „Cine-i fata aia?“ a strigat el. „Vreo zăpăcită la fel de nebună ca dumneata?“ I-am replicat; „Nu, vai de mine, este fiica unui vechi prieten. N-am mai văzut-o de mult şi m-a vizitat din întâmplare. Neavând nimic de făcut, s-a oferit să stea cu mine toate cele trei luni de vară. E foarte obişnuită cu copiii“, am adăugat,

„şi le impune disciplină. Ca să nu mai spun că cei mici o adoră". Am impresia că te crede de vreo patruzeci de ani. Ce-ar fi să-ţi pudrezi părul pe la tâmple, ca să-i confirmi bănuiala?

- Rosina! Eşti incorigibilă. Aproape că-mi vine să-i plâng de milă nepotului. Totuşi, sunt sigură că-l voi convinge de competenţa mea. Cel mai greu va fi să-i demonstrez că mă descurc cu tine. Aşa că n-ar fi rău să mimezi un pic de nervozitate, ca şi când ai fi sub papucul unei asistente severe. Mă duc să culeg nişte flori - cele din vază par cam ofilite. Bine că ai camera la parter, fiindcă nu se va schimba situaţia prea mult. După plecarea „oribilului" Barnabas, am să-ţi improvizez un culcuş în salon. Dar nu sufla nici un cuvânt despre asta. Vreau să fie convins că nici nu-ţi trece prin cap să te dai jos din pat. N-am putea inventa o carieră de asistentă medicală pentru mine?

O ajută pe Rosina să îmbrace cămaşa de noapte, îi aranjă la spate un maldăr de perne roz şi-i puse la îndemână un vraf de reviste şi o fructieră plină. Apoi pregăti elegantul serviciu de ceai, scoţând argintăria pe o măsuţă de nuiele împletite, făcând sandvişuri decorate cu felii subţiri de castravete şi foi de salată verde, presărate cu frunze de pătrunjel; prăjitura cu cireşe, pe care o copsese de dimineaţă, fu tăiată în bucăţi triunghiulare, alături de brioşele unse cu unt şi fură scoase cele mai bune ceşti de porţelan chinezesc.

- Cât va fi de impresionat! zise Rosina. Deşi aş fi preferat să pari niţel mai vârstnică. în rochia aia crem, cu epoleţi castanii, pari o creatură de vis. Proaspătă şi apetisantă.

- Bine că nu mă tem să fiu înghiţită de Barnabas! Mă descrii ca fiind cam prea bună de mâncat!

Venise clipa întâlnirii cu oribilul Barnabas. Chiar cu mult înainte de întoarcerea copiilor. Bine! Se simţea degajată, elegantă şi hotărâtă.

Un Jaguar nou-nouţ se angajă pe alee. Normal să posede o asemenea maşină, desigur. Se opri în faţa scării. Stând pe cea de-a doua treaptă, Priscilla se întoarse zâmbitoare.

Un bărbat, deloc trupeş, coborî de la volan, înaintă spre ea şi urcă rapid cele două trepte. Apoi îngheţă. La fel şi Priscilla. Zâmbetul îi deveni grimasă.

Iată o întorsătură de roman! Nu era „oribilul" Barnabas, dar cât de mult şi-ar fi dorit să fie. Aproape incredibil, dar în faţa ei se afla domnul Lockhart! Cum o descoperise? S-o fi căutat acasă? Poate că-i ceruse Claricei adresa din Christchurch? Cum va reacţiona oare?

în acea clipă, îşi dădu seama că el era la fel de surprins, că nu se aşteptase s-o găsească acolo. O privea fix, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea cu ochii.

Ieşiră din nemişcare în aceeaşi clipă. Ea renunţă să urce următoarea treaptă. Peter Lockhart îşi reluă înaintarea în direcţia ei. Când ajunse mai aproape, Priscilla îi observă venele umflate pe gât, mărturisind mânie. Se opri din nou şi spuse printre dinţi:

- Nu mai înţeleg nimic. Ce naiba cauţi în casa mătuşii?

Priscillei i se păru că florile şi copacii încep să se rotească şi clipi rapid ca să înlăture senzaţia ameţitoare. Stupefiată, întrebă:

- Casa mătuşii? Este imposibil. Nu se poate ca „oribilul“ Barnabas să fii dumneata!

Buzele lui se strânseră.

- Ba da. Peter Barnabas Lockhart, iar apelativul este glumeţ n-a fost niciodată luat în serios. Dar de ce m-ai făcut să cred că ai fi plecată la Christchurch?

N-avea ce răspuns să-i dea.

- Aştept un răspuns, domnişoară Marchant. Ce naiba faci aici? Şi cu ce scop m-ai lăsat să cred că eşti plecată la Christchurch?

- Eu ... eu ... am crezut că e mai bine aşa - dintr-o mulţime de motive - să las această impresie, să dau senzaţia de ruptură completă. Eu ...

- Păi dacă ai atât de multe motive, ce-ar fi să-mi împărtăşeşti şi mie măcar unul? Unul singur, asta e tot ce-ţi cer.

Şi-ar fi dorit ca mintea ei să nu fi fost atât de paralizată, de incapabilă să formuleze un răspuns plauzibil. Dar ce anume ar fi sunat suficient de rezonabil? Cum să-i spună: „doream sa mă rup definitiv de serviciu fiindcă mă îndrăgostisem de dumneata“?

Avea gura atât de uscată încât degeaba încercă să înghită. Nu-şi închipuise că ochii aceia albaştri ar fi putut fi la fel de reci şi tăioşi ca gheaţa. în cele din urmă, reuşi să îngaime:

- Motivele mele sunt strict personale. Asta este singura explicaţie pe care o pot oferi.

- Asta nu-i explicaţie. Doar o accentuare a faptului că m-ai minţit. Probabil că ai trimis scrisoarea aia cuiva din Christchurch, ca s-o pună la poştă. De ce?

- După cum am mai spus, nu-ţi pot dezvălui motivul.

- Prietena aceea ştie de ce?

- Nu. I-am spus doar că vreau ca fostul şef să mă creadă plecată în nord. îmi este foarte apropiată şi n-a cerut lămuriri.

- îţi foarte mulţumesc, domnişoară Marchant! Altfel cine ştie ce zvonuri ar fi putut lansa? Că sunt un şef fustangiu, insistent. Unui străin aşa ceva i-ar trece prin cap. Nu te-ai temut că o să te creadă vicleană?

- Nu. Are încredere în judecata mea.

- Ce ciudat. Şi eu am trăit cu senzaţia asta, dar exact când se părea că încep s-o cunosc mai bine pe austera mea secretară, iar ceea ce aflasem îmi plăcea, am ajuns la concluzia că nu pot avea nici un fel de încredere în ea.

Priscilla îşi muşcă buzele şi, spre regretul ei, simţi că va fi copleşită de lacrimi. Oribilul Barnabas observă. Ridică mâinile.

- Te rog, fără lacrimi. Se spune că-i arma contra căreia bărbaţii n-au nici o putere, dar asupra mea n-are efect.

- Uşor de priceput. Probabil că ai avut mult de-a face cu lacrimile. din partea răsfăţatei şi răzgâiatei Melisande. De nenumărate ori, am văzut-o bosumflându-se când îi refuzai câte ceva.

- Exact. Dar măcar Melisande nu se preface în halul ăsta. - Spune-mi, eşti la fel de secretoasă cu toată lumea? De exemplu, cumnatul tău ştie unde te afli?

- Da, desigur, răspunse privindu-l fix. După schimbarea expresiei lui, îşi dădu seama că acum o dispreţuia mai mult decât oricând. De ce oare?

- Şi surioara?

- Din nou da. Clarice îmi transmite corespondenţa. După părerea ei, sunt puţin cam nebună să renunţ la o slujbă bine plătită pentru asta şi e convinsă că purtarea mea iraţională se datorează faptului că sunt o domnişoară bătrână. Ai auzit ce-am discutat cu bărbatul soră-mi. Căsătoria lor are mai multe şanse dacă eu dispar din peisaj, dar nu cred că-ţi imaginai o ruptură completă. Intenţionam să caut ceva de lucru la Christchurch, dar când am găsit-o pe Rosina cu trei copii pe cap, iar mama lor s-a declarat uşurată să-şi lase progeniturile în grija unei persoane mai tinere, m-am răzgândit, considerând că era o ocazie
ideală. Mi-a fost scris să ajung aici în exact acest moment, când mă găseam la o răspântie a drumului vieţii, iar Rosina avea nevoie de cineva.

- Pentru mine, aiurelile astea cu predestinarea n-au nici o semnificaţie. Sunt înclinat să consider că oamenii se folosesc de împrejurări pentru a-şi atinge propriile ţeluri, iar apoi bat câmpii despre faptul că aşa le-a fost scris ... când de fapt n-au făcut decât să-şi urmărească scopul egoist. Pe tine te-a lăsat curajul - n-ai fost capabilă să rupi lanţul ancorei şi să te avânţi la apă adâncă. M-ai dezamăgit.

- Consider că aceste critici sunt o violare a vieţii mele particulare, replică Priscilla, cu buzele strânse. Chestiunile astea n-au nici o legătură cu dumneata. Mă aflu la Taieri, la mai puţin de treizeci de kilometri de Roger şi de Clarice. De fapt, ideea lui fusese să închiriez un apartament în altă suburbie, eu fiind cea care s-a gândit la o distanţă mai mare. Numai că situaţia s-a schimbat. Am venit aici.

- Da, ai apărut aici. De ce? Cum s-au petrecut lucrurile? Şi de ce mătuşa nu mi-a pomenit numele tău? Ai amestecat-o şi pe ea în această înşelăciune? Uite ce-i, pentru numele Domnului, explică-mi! Imposibil să-i fi spus Rosinei că lucrezi pentru mine, fiindcă nici nu ştiai că-i sunt nepot. Probabil din cauză că nu-mi spune niciodată altfel decât Barnabas. Dar nu te-a întrebat măcar unde ai lucrat înainte?

- Cred că ar fi mai bine să nu mă mai bombardezi cu întrebări. Sunt la fel de surprinsă. E vina dumitale. Am fost convinsă că distribui nişte corespondenţă pentru Societatea Horticolă. Cum era să-mi imaginez că una dintre scrisori era adresată mătuşii tale?

- Bineînţeles. Voiam să-mi înnoiesc ultimatumul - că dacă nu avea să renunţe la idee, aş fi discutat direct cu Zillah - adăugând încă vreo două motive pentru care ar fi trebuit să nu-şi asume responsabilitatea. N-am văzut de ce să nu-i duci scrisoarea împreună cu celelalte.

- Ei bine, m-am aşezat pe băncuţa de dincolo de zid. Era un loc liniştit şi doream să-mi pun gândurile în ordine.

- Asta pricep.

- Ce amabil din partea dumitale. Devii aproape uman, Barnabas.

- De ce nu-ţi dezvălui în întregime gândul şi nu-mi spui oribilul Barnabas?

- Păi, dacă ştii ce-mi trece prin minte, poţi adăuga singur adjectivul atât de potrivit, replică ea.

- Ar trebui să mă apuce râsul, atât este de copilăros, dar vreau totuşi să

aud din gura ta ce s-a petrecut, înainte ca draga mătuşă să-şi piardă răbdarea şi să vină să afle de ce nu intru.

- Ah, nu poate. Nu ţi-a spus la telefon?

- Ce nu poate? Ce să-mi povestească?

- Nu poate ieşi. I s-a spart un vas de sânge. Este obligată să nu se mişte. Ei, acum nu te bucuri că-s aici?

- Ştiam că se va întâmpla aşa ceva! Mătuşa Rosina nu-şi simte vârsta. Alergătura după cei trei drăcuşori ... este de-a dreptul ridicol. Trebuia s-o păţească!

- N-a fost vina copiilor. S-a întâmplat înainte de venirea lor. Dacă e vina cuiva, atunci este a ta.

- Din cauza mea! Probabil că ţi-ai pierdut minţile! Tu ...

- S-a urcat în copac şi a rămas blocată. Dacă nu i-ai fi spus că te aştepţi să se cocoaţe în copaci împreună cu copiii, nu i-ar fi trecut prin minte să încerce ... aşa că s-a hotărât să-ţi demonstreze că este în stare, înaintea sosirii copiilor. Aşa am găsit-o.

- Cum ai intrat?

- Stăteam pe băncuţa de afară când am auzit-o blestem. strigând.

- Ai auzit-o înjurând. îmi cunosc mătuşa.

- Aşa că m-am grăbit să-i sar în ajutor, luându-mă după sunetul vocii. Şi am găsit-o, atârnând acolo.

- Atârnând? Credeam că a căzut, sau a avut un atac de apoplexie.

- Nu. Ar fi coborât singură la fel de uşor cum s-a urcat, dacă nu i s-ar fi agăţat tivul rochiei într-un ciot. M-am urcat, trecând pe lângă ea, şi am eliberat-o, asta-i tot. Iar Dougal a apreciat că n-ar trebui să rămână singură, pentru cazul că ar fi vreo afecţiune ascunsă.

- Adică, vreo zgârietură? Fiindcă asemenea incident n-avea cum să-i provoace alte neajunsuri.

- Ah, am căzut amândouă când aproape ajunsesem jos. Norocul Rosinei că a căzut peste mine. Dougal ne-a ajutat să ne ridicăm şi ne-a condus în casă.

- Dougal MacNab? de ce nu s-a cocoţat el s-o salveze, dacă era de faţă? Pe cuvântul meu, dar rapidă mai eşti! Ai şi ajuns să foloseşti numai numele de botez al parohului.

Priscilla îi aruncă o privire.

- O tutuiesc şi pe nevasta lui. Ei mi-au cerut - ăsta-i felul lor. Cândva, m-

ai acuzat că aş fi prea formală în privinţa numelor. Acum.

- într-adevăr. Dar nu-mi vine să cred ...

- Dougal a ajuns exact în clipa în care cădeam din copac.

- Oricum, continuă el, nimic din toate astea nu explică de ce ai renunţat la o slujbă promiţătoare, pentru o ocupaţie care nu-ţi poate aduce prea mulţi bani. Mi se pare că te-ai repezit la prima ocazie care îţi permitea o oarecare distanţare, însă fără a fi prea departe!

îi susţinu privirea cu mai multă francheţe.

- Nu toată lumea se înghesuie după cele mai bine plătite slujbe. Mulţumirea sufletească poate fi mult mai importantă. Sau, dacă nu ea, atunci nivelul de stres, lipsa senzaţiei de rutină şi altele. La firmele mari, presiunea este foarte puternică.

- Dacă gândeşti astfel, firma Lockhart poate părea o cursă de şoareci. Desigur, toate activităţile economice sunt supuse competiţiei, totuşi, nici eu nici tata nu ne-am preocupat exclusiv de profit.

- Nu mă refeream la felul în care administraţi afacerea la firmă, pentru că îl consider optim. Doream să spun numai că n-am de gând să rămân secretară toată viaţa. Sunt recunoscătoare pentru retribuţia bună. Aveam nevoie de ea când a murit tata, iar soră-mea era văduvă. Acum însă, în sfârşit, mă simt capabilă să încep să trăiesc pe propriile picioare, făcând ceea ce-mi place.

- Ce-ţi place? Adică?

- în cazul meu, e vorba despre un hobby care s-ar putea dovedi ceva mai mult decât atât. Scriu - articole, scurte povestiri, din când în când poezie - pentru diferite reviste. Ca toată lumea, visez la clipa când voi avea timp să scriu o carte. Dacă găsesc o muncă mai puţin pretenţioasă, pentru o vreme - în cazul de faţă trei luni - mi-aş putea îndeplini visul. înainte ca soră-mea să se recăsătorească, tot timpul liber mi-l petreceam îngrijind pajiştea şi ocupându-mă de grădină. Ei, acum eşti satisfăcut de motivul pentru care am preferat o slujbă care ar putea părea un pas înapoi?

- îmi satisface curiozitatea în privinţa motivelor tale, dar nu-mi explică de ce ai găsit cu cale să mă înşeli.

- Ei bine, în direcţia asta n-am ce să fac. Ţi-am mai explicat că am raţiuni strict personale. Nu vreau să continuăm discuţia - n-are de-a face cu dumneata. Eşti doar fostul meu şef.

- îţi mulţumesc. întotdeauna mi-am considerat angajaţii - în marea lor

majoritate - ca fiind şi prieteni. Chestia asta nu are doar darul de a mă dezgusta, mă şi răneşte. Mă mândream că apreciez corect caracterele oamenilor.

- în cazul acesta, domnule Lockhart, poate că doriţi să vă returnez scrisoarea de referinţe? Acolo se vorbea despre absoluta mea integritate. Aţi putea modifica aprecierea în termeni mai puţin entuziaşti?

- Este o propunere atât de ridicolă şi de meschină încât nici nu merită răspuns. Am scris acolo ceea ce credeam valabil în acel moment, aşa cum te-am cunoscut în calitate de patron. Faptul că acum am intrat într-un conflict personal n-are cum să schimbe aprecierea.

- N-avem nimic de-a face unul cu celălalt. Ţi-ai spus părerea. S-o lăsăm aşa.

- Ba avem. Ai grijă de sora tatei, pentru care sunt direct responsabil, câtă vreme mama şi tata sunt plecaţi în străinătate. Cândva, s-ar putea să te întrebe unde ai lucrat înainte. Cred că cel mai bine ar fi să-i spunem chiar acum că ai fost angajata mea. Să vedem ... e de aşteptat că se va mira că n-am ştiut nimic, dacă i-ai spus că ţi-ai trimis demisia printr-o scrisoare.

- Erai sarcastic fiindcă am pretins că sunt în Christchurch, dar se pare că nu eşti străin de ajustarea adevărului astfel încât să servească propriilor tale interese. Ce exemplu de justeţe!

- Situaţia este complet diferită. Mătuşa părea absolut încântată de noua ei companioană. Fiica fostului ei avocat. Nu vreau s-o amărăsc. Cu toate că am fost împotriva venirii copiilor, acum sunt aici şi părinţii lor au ajuns în Papua. Cu siguranţă, are nevoie de o mână de ajutor.
S-ar putea s-o afecteze gândul că prin intermediul ei am piedut o secretară capabilă, dar nu putem face abstracţie de situaţie. însă ne este la îndemână să-i îndulcim pilula. Oricum, Melisande ne-ar da de gol.

- Melisande?

- Desigur, uneori, vine aici cu mine.

Bineînţeles. Prietena zăpăcită a nepotului Rosinei!

- în cazul acesta, spuse ea, întrucât se pare că am ajuns la un fel de compromis, propun să intrăm. Se va întreba ce te-a reţinut. Putem ascunde că surpriza întâlnirii a dus la ceartă. Vom spune că ne-am minunat de coincidenţă.

- Foarte bine, domnişoară Marchant. Ţin mult la liniştea mătuşii.

Rosina stătea sprijinită pe pernă, purtând pe chip o expresie de copil în aşteptarea unei surprize.

- Bună, dragă băiete, ce bine-mi pare să te văd.

- Zău? Se aplecă s-o sărute. Rosina, după moarte, n-ai nici o şansă să ajungi în rai. Am auzit din gura domnişoarei Marchant că vizita mea te îngrozea.

Ea îl privi cu francheţe.

- Aş fi fost speriată dacă nu reuşeam. însă acum nu mai este cazul. Copiii sunt aici şi am avut teribilul noroc să dau peste domnişoara Marchant, exact atunci când aveam mai multă nevoie şi gata să se înhame la o astfel de muncă.

- într-adevăr liberă! murmură el, dar Rosina nu-i dădu atenţie.

- A durat atât de mult până să intraţi încât sunt sigură că ai avut timp s-o cunoşti şi nu vei mai avea nici o obiecţiune.

- îi cunosc eficienţa mai bine decât ţi-ai putea închipui, mătuşă. Fără să bănuieşti, mi-ai şterpelit secretara. Coborând din maşină, am fost năucit să constat că domnişoara Marchant urca scara. Situaţia se datorează dorinţei tatălui meu ca firma să fie întotdeauna condusă de un Lockhart şi faptului că, în cerc intim, sunt cunoscut drept Barnabas. Ştiam că plecase în concediu, apoi am primit o scrisoare prin care mă anunţa că vrea să plece de la firmă, dar nici nu mi-a trecut prin minte că răpirea a fost opera ta.

- Dragul meu! Nu poate fi adevărat! Vai de mine, probabil că te-am necăjit grozav? Dar cum .?

Priscilla îi veni în ajutor:

- Măcar dacă ţi-aş fi spus unde am lucrat, Rosina - sau dacă m-ai fi întrebat .

- Mă bucur că n-ai făcut-o. N-aş fi găsit niciodată curajul să-i răpesc secretara. Şi aşa era destul de supărat pe mine şi dacă şi-ar fi închipuit că vreau să-i stânjenesc activitatea la birou, mânia lui n-ar mai fi avut limite.

Cu un gest deznădăjduit, Barnabas i se adresă Priscillei;

- Vezi la ce mă refeream? Pare îngrozită, dar face tot ceea ce i-a căşunat. Se întoarse spre mătuşă, spunându-i cu prefăcută severitate; trăia cu impresia că sunt într-adevăr un individ detestabil ... nepotul pe care nu-l cunoştea. M-a întâmpinat cu vorbele; „Dar n-ai cum să fii oribilul Barnabas!“ îmi distrugi reputaţia, mătuşico.

- Dar nimeni dintre cei care te cunosc n-ar spune că eşti oribil, Barnabas, iar dacă domnişoara Marchant a lucrat pentru tine, n-are cum să nu ştie cât eşti de dulce.

- Dulce? Barnabas părea mai degrabă ofensat. Mătuşă, nici un angajat nu-şi consideră patronul dulce. Dar ia spune-mi, ce-i cu piciorul dumitale? L-a

văzut Mark Gainsborough?

- O nimica toată, dragă băiete, ridică ea mâna a lehamite. O să trecă dacă mă odihnesc, iar Priscilla este născută să fie soră de caritate. Profit de ocazie să zac în pat şi să citesc.

- O să-ţi convină până când vei începe să te plictiseşti, replică el. în clipa în care doctorul va spune că poţi să stai în picioare o oră, vei sta trei şi te vei năpusti în grădină imediat.

- Ba nu, interveni Priscilla. Sunt şi eu aici. Atâta lucru îţi pot promite.

- Va aştepta să te întorci cu spatele şi, ţinând seama de prezenţa copiilor, va avea destule ocazii. Poate că până acum s-au purtat îngereşte - probabil că Zillah i-a dăscălit - dar n-ai habar ce te aşteaptă.

- Ştie, Barnabas. Am avertizat-o înainte de sosirea lor. S-au dat deja în stambă, iar ea s-a descurcat, fără să-şi piardă răbdarea.

- Adică i-a lăsat să-şi facă de cap? comentă el stânjenit. în felul lor atât de neaşteptat? Au nevoie de .

Rosina îl întrerupse;

- Au nevoie de o mână forte ... şi asta au căpătat. Aseară, Priscilla a descoperit că Nat nu-şi făcuse temele. Cu o mutră îngerească, a pretins că avea de gând să se scoale mai devreme şi să le facă dimineaţa. Ea a avut grijă să se ţină de cuvânt, cu toate că la televizor era serialul lui favorit de desene animate. A boscorodit că era la fel de rea ca maică-sa, dar şi-a făcut tema şi încă bine. De acum înainte, va avea grijă să-şi termine lecţiile înainte de începerea programului de la televizor. în ce-o priveşte pe Alicia ... miza pe faptul că Priscilla nu va indrăzni s-o pedepsească. Destul de repede a aflat că se înşelase. „Ţin locul mamei tale“ - o citez pe Priscilla - „aşa că voi proceda la fel ca ea ... am să te ating.“ Şi a trecut la fapte ... la fund, aşa cum a rânduit Dumnezeu lucrurile.

Ochii lui Barnabas se opriră asupra Priscillei. Expresia lor era sardonică, de astă dată uşor de descifrat. Simţi că roşeşte. Rosina spuse cu blândeţe:

- Nu roşi fiindcă te laud, draga mea. O fac numai ca să-l conving că eşti persoana potrivită la locul potrivit şi la momentul optim. Dragă băiete, dacă vei dori ca Priscilla să vină câteva dimineţi să te ajute, după ce mă voi pune pe picioare, sunt gata să mă lipsesc de prezenţa ei.

- Drăguţ din partea ta, dar o dată ce un angajat a plecat, sunt convins că e bine să rămână departe. Este o postură foarte neplăcută pentru ei.

- Poate că-i valabil pentru unii angajaţi, dar nu se potriveşte în cazul

Priscillei. Ea este personificarea integrităţii, n-ar da rasol.

- Sunt convins de integritatea ei. N-ar deranja nici un fir de praf. Uită-te la ea. Ţi-ai putea închipui că este şocant să-l întâlneşti pe nepotul noului patron şi să constaţi că-i una şi aceeaşi persoană cu fostul şef. Dar ea este mereu neclintită.

- Nu-i aşa că am fost şmecheră la telefon? zise Rosina. Am descris-o ca fiind mai vârstnică. Chiar i-am sugerat să-şi pudreze părul la tâmple, să pară cărunt. Totuşi, n-a făcut-o. Te-ar fi scos din fire să constaţi că propria secretară vrea să-ţi joace o asemenea festă. Ah, dragă, tocmai mi-a venit în minte! Priscilla, dacă ai fost secretara lui, înseamnă că ai renunţat la un salariu fabulos în favoarea unei remunerări mai mult simbolice. De ce?

în mod ciudat, cel care salvă situaţia fu Barnabas. Interveni prompt;

- Nu ştiai că scrie? Nuvele, articole, poezii, a cochetat cu toate genurile. Are ambiţia să scrie un roman - în fine, o carte. Activitatea de la firmă nu-i lăsa suficient timp. De mult timp voia să-şi caute un serviciu cu jumătate de normă, ceva care să-i permită să-şi împlinească visul. Aşa că, aici, sunt convins că-şi va putea rezerva o oră sau două pe zi.

Rosina se arătă consternată.

- Dragă Priscilla, ce situaţie frustrantă pe capul tău! Dar s-ar putea să treacă mai repede decât crezi. în cazul acesta, va trebui să-ţi lăsăm libere câteva ceasuri în fiecare dimineaţă.

- N-are nici o importanţă, replică Priscilla în grabă. Domnule Lockhart, n-ar fi trebuit să vorbeşti. Am toată viaţa în faţă să-mi împlinesc visele. Aceste trei luni vor fi o perioadă de provizorat. Câtă vreme stau aici, am să întocmesc schiţa viitoarei cărţi şi mă voi apuca de scris abia după ce plec. Apropo, nu este vorba de un roman, ci de o carte pentru copii, aşa că prezenţa celor trei îmi furnizează material de primă mână. Ieri, pe când făceam cumpărături în sat, mi-a venit o idee. Mi-aş putea vinde apartamentul din oraş şi aş putea cumpăra una dintre căsuţele de pe strada principală, pe care s-o amenajez ca refugiu de creaţie. Pe timpul cât stau aici, este posibil să-mi găsesc ceva de lucru la unul dintre magazine. Se opri şi i se adresă Rosinei; Ce s-a petrecut? Arăţi de parcă tocmai ai fi câştigat premiul cel mare.

- Fii atentă, Rosina! mârâi Barnabas. Domnişoara Marchant nu te cunoaşte atât de bine ca mine. Uitătura asta îmi provoacă nelinişte. Seamănă perfect cu acea privire prevestitoare a Aliciei. Cea care anunţă o năzdrăvănie ... şi întotdeauna ne afectează cumva.

- Cum poţi să spui aşa ceva? Doar n-am nouă ani, am depăşit şaptezeci şi chiar cu mult. N-are nimic de-a face cu tine.

- Dacă e vorba despre dumneata, mă interesează şi pe mine.

- Nu şi asta. Priscilla ar putea să stea la Thistledown House. Vreau să spun, atunci când vrea să scrie. Biroul lui Manuel i s-ar potrivi ca o mănuşă. Câtă vreme copiii sunt aici, s-ar putea să nu aibă cine ştie ce timp, dar după aceea ar fi perfect, soluţia tuturor problemelor noastre. în cazul acesta, nu va mai trebui să te îngrijorezi din cauza mea.

- Thistledown House? Vreo casă pe care o aveţi în sat?

- Este cabana, îi explică Rosina. încă n-am avut vreme să ţi-o arăt. Manuel a construit-o ca să avem unde să ne retragem când am fi devenit prea bătrâni să întreţinem casa asta mare şi grădina, dar a murit în plină putere, Dumnezeu să-l aibă-n pază, la şaizeci şi opt de ani, când vârsta nu-i provocase încă nici un neajuns. Idealul ar fi fost ca Barnabas să se însoare şi să-şi aducă mireasa la Jesmond Dane, dar acum nu prea mai sunt speranţe.

- Cum adică? interveni Barnabas. La doar treizeci şi doi de ani nu pot fi considerat un burlac înrăit!

- Nu, dar se pare că iar te prosteşti cu Melisande şi cred că nu ţi-o închipui stabilindu-se aici, nu-i aşa?

Priscilla simţi că se mersese prea departe. Prea multă francheţe din partea Rosinei. Dar Barnabas izbucni în râs.

- Uită-te la figura domnişoarei Marchant! I-ai luat maul. îşi doreşte să nu fi fost de faţă.

- într-adevăr, replică Priscilla cu ardoare. Aş prefera să vină copiii. Ah, parcă-i aud ... Domnule Lockhart, n-ar mai fi decât o problemă. Deocamdată, mă descurc de minune. Sunt plini de energie, uneori poznaşi,alteori drăguţi, dar pot fi struniţi. Nu încearcă să obţină simpatie pe motiv că părinţii lor sunt departe, mai ales din cauză că Rosina le dă sentimentul că sunt iubiţi şi bineveniţi. Nu vreau să se simţă necăjiţi. Dacă nu vă face plăcere prezenţa lor, ar fi mai bine să vă scurtaţi vizita. Iată! Păreţi o familie obişnuită să vorbească pe şleau. De dragul copiilor, sper să acceptaţi şi din partea mea aceeaşi abordare directă.

Capitolul 4

Momentul următor se dovedi foarte descumpănitor. Copiii năvăliră în cameră mai entuziasmaţi decât de obicei şi se aruncară asupra lui Barnabas.

El le ieşise în întâmpinare, cu braţele larg deschise. Alicia îl prinse pe după gât.

- Unchiule Barney, ţi-am văzut maşina cea nouă. Nat a zis că numai tu puteai să ai asemenea maşină. îl sărută cu frenezie şi, în ciuda acadelei începute pe care o avea în mână, el nu păru să fie mai puţin încântat. Băieţii se mulţumiră cu câte o îmbrăţişare, iar Tim spuse:

- Maşina e grozavă. Putem să ne urcăm în ea?

- Desigur. Vin după voi într-o clipă. Alicia, ai batistă? N-ai vrea să-mi ştergi urechea stângă? Altfel, la noapte am să mă lipesc de pernă.

- Nu te speli pe faţă înainte de culcare?

- Ba da, dar dacă n-o să fac duş, mi-e teamă că n-o s-o mai găsesc. Dimineaţa, am mare grijă de urechi. Domnişoara Marchant poate să vă spună.

Pentru moment, cei trei rămaseră tăcuţi. Apoi explodară:

- Domnişoara Marchant? Priscilla? Dar ea nu stă cu tine.

Ochii albaştri ai lui Barnabas erau jucăuşi, când întâlniră privirea Priscillei, pe deasupra creştetului bălai al Aliciei.

- Nu, dar mi-a fost secretară şi toate secretarele se uită cu atenţie la urechile şefilor când scriu după dictare.

- De ce nu ne-ai spus că ai lucrat pentru el? întrebă Timothy.

- întotdeauna i-am spus patronului „domnul Lockhart“, iar alţii îl strigau „domnul Peter“, răspunse ea. Aşa că n-aveam habar că unchiul Barney este una şi aceeaşi persoană cu fostul meu şef. Cred că nu sunteţi rude, nu-i aşa? N-am putut să fac nici o legătură între numele voastre şi al lui.

- Nu, nu suntem rude, ci amici, zise Barnabas. Dar uneori, prietenii sunt mai apropiaţi ca neamurile.

- Vreau să spun că nimeni n-a menţionat numele Lockhart, replică Priscilla.

- îmi place cuvântul „amici“, declară Alicia. Asta înseamnă că sunt amica ta, nu-i aşa, unchiule Barney?

- Sigur că da, aprobă el. Hei, cine-i la uşă? O altă fetiţă de vârsta Aliciei îşi făcuse apariţia.

- Este prietena mea, Nerolie Palmerston. Ai ei abia s-au mutat în Fair-

acre, aşa că nu prea ştie pe nimeni. întră, Nerolie. Aceştia sunt mătuşa Rosina, unchiul Barney şi Priscilla, care o ajută pe mătuşa să aibă grijă de noi. Poate şi ea să fie amica noastră, unchiule Barney?

- Desigur. Salut, Nerolie, vino înăuntru. Unde ai locuit până acum?

- Am stat în Christchurch. Tata a fost numit diriginte de poştă aici. Alicia a spus că nu deranjez dacă vin cu ea.

Rosina răspunse cu afecţiune;

- Sigur că nu. Alicia şi băieţii pot aduce acasă orice prieten.

Alicia interveni nerăbdătoare;

- Poate căpăta o gustare mare? Ştiu că n-avem voie mai mult de două sandvişuri. N-a prea avut ce mânca la prânz.

- Cred că azi putem renunţa la acea regulă, având în vedere că aveţi un musafir, spuse Rosina. Dar mâncaţi acum şi nu pierdeţi vremea până la masa de seară. Priscilla v-a pregătit ceva foarte bun.

Alicia nu lăsă să-i scape ocazia.

- N-ar putea rămâne şi la cină? Ar fi o schimbare plăcută pentru ea.

- Nu în seara asta, interveni prompt Barnabas. Mătuşa Rosina s-a lovit la picior şi trebuie îngrijită la pat, iar asta înseamnă muncă suplimentară pentru domnişoara Marchant. Când mătuşa va fi din nou pe picioare, poţi să-ţi aduci prietenii la masă.

Priscilla deschisese gura să protesteze, dar o închise la loc, prinzând semnul lui. Nu trebuia să i se mai opună. Spuse în schimb:

- Haideţi la bucătărie sa luaţi gustarea, iar apoi puteţi sa ieşiţi în grădină, la joacă.

Când reveni în salon, Barnabas i se adresă:

- Mă bucur că te-ai prins. Nerolie va deveni probabil animalul de companie al Aliciei. Prezintă toate semnele - un aer de patetism, sfiiciune.

- Ce vrei să spui? E o fetiţă cuminte, mai timidă la prima vizită într-o casă străină şi este mult prea bine îmbrăcată ca să fie o copilă neglijată.

- Ai să vezi. Alicia este atât de ataşată de cauzele fără speranţă şi gata să sară în ajutorul celor năpăstuiţi, încât îi face pe ceilalţi copii să încerce să profite. îmi închipui că, dacă Nerolie a avut parte de un prânz mai sărăcăcios, s-a bucurat în schimb şi de bună parte din al Aliciei.

- Cred că suferi de o imaginaţie prea bogată, domnule Lockhart. Sunt capabilă să apreciez lucrurile de una singură. în familia mea au fost trei copii şi practic i-am crescut pe fiul şi pe fiica soră-mi.

- Şi ce părere avea sora ta?

- Domnule Lockhart ... nu-mi place cum sună. N-am încercat nici un moment să iau locul mamei lor, dar Clarice era văduvă şi, în unele domenii, am încercat să suplinesc lipsa tatălui.

- Nu întotdeauna este înţelept, aprecie el. Devii sprijin, aşa că tinerii se obişnuiesc să fie cocoliţi. Asta este necazul cu Alicia. Se bate pentru cauzele altora, astfel încât aceştia pierd obişnuinţa de a-şi apăra propriile interese. După mine, ar fi preferabil să fie lăsaţi să-şi dezvolte abilităţile. Rezultatul poate fi crud. în contrast cu o personalitate puternică, devin şi mai fragili. Aşa că n-o încuraja pe Alicia.

Rosina îşi privea nepotul.

- Nu te-am mai auzit vorbind astfel, Barnabas. Eşti oribil!

- Cu certitudine, interveni Priscilla poznaş. Dar când, şocată de întâlnirea neaşteptată cu fostul patron, i-am spus: „Nu se poate să fii oribilul Barnabas!“ mi-a răspuns că-i un atribut glumeţ, neserios. Acum, încep să nu mai fiu sigură.

Rosina îi luă vorba din gură.

- Şi dacă nu renunţă să-mi critice ajutoarea providenţială, voi îmbrăţişa aceeaşi părere. Barnabas, vorbeai despre o familie a cărei situaţie ţi-e necunoscută, iar vorbele tale sunau a critică. Nu mai vreau să aud aşa ceva. Chiar dacă deocamdată depind de Priscilla, situaţia nu se va permanentiza. De obicei, alţii îmi caută sprijinul. E o chestiune de întâmplare.

- întâmplare? Dragă mătuşico, eşti ca un greiere ... ce vrei să spui?

- Există momente când fiecare ajunge la ananghie. Atunci avem nevoie de ajutor. Fără discuţie că aşa s-a întâmplat şi cu sora Priscillei. Acum s-a remăritat. Priscilla are prea multă judecată să nu se retragă. Barnabas, te rog du-o până la Thistledown House şi arată-i biroul lui Manuel, înainte ca cei mici să-şi termine gustarea. Acum e momentul. Hai, plecaţi!

Barnabas se înclină în semn de supunere.

- Te ascult. Sper să-mi dai o notă bună - trebuie să-ţi reintru în graţii. Domnişoară Marchant, vă pot escorta spre sălaşul viitoarelor inspiraţii literare?

- Bine ... numai să nu dureze prea mult. Nu vreau ca mătuşa să rămână cu copiii pe cap.

Trecură prin camera de joacă şi o luară printr-un crâng încântător, în care

răsuna ciripitul păsărelelor şi susurul unui pârâu. Traversară un podeţ în arc, intrând parcă pe domeniul armoniei depline.

- îmi pare rău să abuzez astfel de timpul dumitale, domnule Lockhart, declară ea, mai ales că este zi plină de lucru. Am să mă mulţumesc cu o vizită rapidă, apoi vei putea pleca.

- Cât de descurajator! zâmbi el. Rolurile noastre par să se fi schimbat. Cu membrii familiei regale sau cu patronul nu se face să te porţi aşa. Ah, nu-mi spune că nu-ţi mai sunt şef. Aici, sunt ca acasă. Oricum, astăzi mi-am luat liber. Rămân la ceai - Rosina m-a invitat.

- Deci graba cu care ai alungat-o pe Nerolie, nu demonstrează decât că nu te simţi în stare să suporţi patru copii!

El izbucni în râs.

- Haide, domnişoară Marchant, ai văzut doar cum m-au întâmpinat! N-am să-ţi pot uita expresia. Recunoaşte.

- Vai de mine, sunt absurdă. Parcă aş avea iar nouă ani şi m-aş ciondăni cu Andrew. Chiar fără motiv.

- Ce vrei să spui?

Răspunse fără să se gândească.

- Erau certuri fără însemnătate. Aşa fac toţi copii.

- Exact. Nici între noi nu există o duşmănie adevărată, ceea ce-i absolut normal.

Dintr-o dată Priscilla se simţi cuprinsă de stânjeneală. îşi dăduse demisia de frică să nu-şi dea pe faţă sentimentele faţă de el. Dar acum ajunseseră să aibă o relaţie mult mai intimă. Nu trebuia să devină prea prietenoasă. Aşa că spuse:

- Situaţia era diferită. Andrew şi cu mine eram frate şi soră, aveam încredere unul în celălalt. Pe dumneata însă, te-am dezamăgit. Spuneai că nu mai poţi să mă crezi. De dragul Rosinei, trebuie să afişăm o aparentă amiciţie, dar te vei întreba mereu de ce am încercat să te fac să crezi că aş fi plecat la Christchurch. Iar eu n-am nici o intenţie de a-ţi explica .

- Ah, cred că ştiu ce motiv ai avut.

Priscilla roşi violent.

- Ah, renunţă la atitudinea de vinovăţie, continuă el. M-am purtat sever. Recunosc. Dar ce drept aveam să te judec? în mod vizibil, ai o mulţime de probleme personale încurcate, dar sunt sigur că ai şi tăria de caracter de a le înfrunta. în privinţa asta, nu m-ai dezamăgit.

îşi continuară drumul în linişte, până ajunseră la cabană. Tufe de geranium roşu-aprins străjuiau intrarea, iar băncile din grădină erau înconjurate de diverse sortimente de ierburi medicinale. Pe o parte, aleea ce mărginea construcţia se pierdea printre fucsii, iar pe cealaltă, puteai vedea toate soiurile de copăcei şi tufişuri de primăvară: aluni, cireşi, merişori, piersici, pruni, liliac, flori de mai.

- De unde vine numele de Thistledown House? întrebă Priscilla.

- Se datorează unchiului Manuel. Ca toţi grădinarii, ducea o luptă continuă împotriva ciulinilor şi păpădiilor, dar recunoştea că toamna au un colorit magic. Aşa că şi-a spus că se potriveau foarte bine cu toamna vieţii pe care urmau s-o petreacă aici.

Glasul Priscilei tremură puţin.

- Dar n-au mai apucat ... cel puţin, nu amândoi.

- Aşa-i, dar acest loc aminteşte atât de mult de Manuel încât, când va veni vremea să se mute aici, Rosina se va simţi ca şi când i-ar fi alături. Vezi tu, şi el era scriitor - cărţi de grădinărit. Aici îşi avea biroul. Rosina invita mereu o mulţime de oameni la Jesmond Dane. în felul acesta, Manuel reuşea să-şi asigure singurătatea necesară.

- Bineînţeles, îi plăcea vechea casă. Acolo se născuse. Totuşi, credea că spre sfârşitul vieţii s-ar fi putut dovedi prea mare. Din păcate, copiii lor n-au putut să se stabilească aici, carierele îndepărtându-i, deşi toţi revin din când în când. Dar în curând, Rosina va fi prea bătrână. Cu puţină vreme înainte de a muri, Manuel mi-a spus; „simt că tu vei ajunge să locuieşti la Jesmond Dane, Barnabas. Sper să alegi o persoană asemănătoare Rosinei.

înghiţind în sec, Priscilla spuse;

- Ziceai că Manuel s-a născut aici? Ce ciudat, eram convinsă că Rosina a fost .

- De ce?

- Din pricina numelui ... al ei şi al tău. Lockhart e asociat cu zona Newcastle-upon-Tyne din Northumberland, iar Jesmond Dane este una dintre atracţiile locale. Şi totuşi, Rosina îţi este mătuşă. Cu Manuel esti rudă prin alianţă.

- Pe timpuri, se numea simplu conacul Dane, datorită monumentului Liberty Dane aflat pe aceeaşi stradă. Manuel i-a adăugat la nume Jesmond, datorită legăturilor soţiei sale cu Newcastle. Ea s-a născut aici, la scurt timp după ce părinţii au părăsit Tyneside. Bunicul a emigrat de tânăr şi a început cu

un mic magazin. Dar cum se face că ştii atâtea despre Tyneside?

- Fiindcă şi tata provine tot de acolo. Stăteam împietrită în poala lui, ascultându-i poveştile despre marele zid roman, despre nevestele de pescari, despre motoarele cu aburi şi despre docuri. Am fost crescută în spiritul tradiţiei din Tyneside. Ca urmare, a devenit un subiect comun de discuţie pentru Rosina şi pentru mine.

- Ţi-a povestit cum l-a cunoscut pe Manuel?

- Nu, dar spunea că se ştiau din copilărie.

- Venise să viziteze aşezarea, împreună cu părinţii. A colindat până s-a rătăcit. Avea numai şapte ani. Era foarte cald şi i se făcuse sete. Catarama de la un pantof se desfăcuse şi-i provocase o băşicuţă. îşi târşâia picioarele prin praf, plângând, apoi a găsit zidul de înprejmuire şi a priceput că se afla în apropierea unei case. Dar zidul era prea înalt, iar poarta solidă nu-i lăsa nici o speranţă de escaladare, aşa că s-a aşezat pe jos şi a început să strige. Manuel avea cincisprezece ani şi tocmai curăţa nişte copaci din grădină, aşa că a ieşit şi i-a sărit în ajutor. A dus-o înăuntru, la maică-sa, care a tratat-o cu o prajitură şi un pahar de răcoritoare. Au aflat la cine veniseră în vizită, au sunat şi au întrebat dacă puteau s-o reţină la ceai, iar apoi familiile s-au împrietenit.

- Probabil că a fost grozav pentru Rosina să crească în preajma eroului ei, Manuel - presupun că aşa au stat lucrurile la început - apoi să se îndrăgostească de el şi să fie la rândul ei iubită. Cât de idilic evoluează unele poveşti de dragoste!

- Ei bine, e simplu să-ţi imaginezi că alţii au parte de relaţii ideale. Dar cine poate şti cu certitudine? Or fi avut parte de destule neînţelegeri. N-am auzit nimic în această privinţă, dar e posibil ca Manuel să nu fi fost chiar aşa de încântat de o fată de numai paisprezece ani, când el avea deja douăzeci şi doi. Poate că Rosina l-a iubit fără speranţă ani în şir. Probabil că i-a fost foarte greu. Sentimentele ei nu cunosc limită şi sunt profunde.

Evident, nu-şi dădea seama de efectul acelor vorbe asupra Priscillei, care se găsea într-o situaţie similară.

Râse scurt, stânjenit.

- Mă vei considera romantic. Ei bine, chiar sunt, când vine vorba despre mătuşa mea. La un moment dat, mama a fost foarte bolnavă timp de şase luni şi a fost internată, aşa că tata ne-a adus aici. Rosina ne-a copleşit cu afecţiune. Râse din nou. Oricum, probabil că Manuel a resimţit greutatea. Ea a fost

întotdeauna o ştrengăriţă, de tânără, martor mi-e Dumnezeu. Şi chiar dacă au ţinut mereu unul la celălalt, nu înseamnă că au fost mereu pe aceeaşi lungime de undă. Desigur, este plăcut să ai mereu un sprijin la greu ... dar asta le îndeamnă pe multe fete să se mărite prea devreme, iar dacă din întâmplare trece un timp până să găsească un pretendent, pe la douăzeci şi cinci de ani încep să se considere fete bătrâne şi se reped la prima ocazie de fericire care li se prezintă, în loc să aştepte să le vină vremea.

- Vorbeşti de parcă ai fi afectat profund, spuse Priscilla, privindu-l fix. Sper să nu mă consideri indiscretă, dar mi se pare că aşa ceva s-a întâmplat cuiva de care eşti foarte ataşat, cum ar fi o soră, sau o verişoară foarte apropiată. De parcă s-ar fi mulţumit cu prea puţin. Numai că e foarte dificil să ştii ce a atras-o. De curând, m-am gândit la problema asta, când am dat peste un citat din Barrie; „Dragostea nu este oarbă; e doar un simţ suplimentar care ne ajută să cântărim valoarea celorlalţi. „Ce părere ai?

Privind-o cu atenţie, el răspunse;

- Cred că-i valabil şi e bine de ţinut minte, numai că mă gândeam la cu totul altceva - la cineva care s-a implicat când n-ar fi trebuit. Ah, ştiu că ceea ce este interzis ne atrage, dar nu-i întotdeauna înţelept să ne grăbim să desconsiderăm piedicile ivite-n cale ... sau să le înlăturăm.

Priscilla se simţi stânjenită. Probabil că nimerise peste un secret de familie. Drăguţ din partea lui că-i dezvăluise atât de mult, dar nu se cădea să-i încurajeze confidenţele. Uneori, oamenii au încredere, iar apoi ajung să-l duşmănească pe cel în faţa căruia şi-au deschis sufletul. Schimbă subiectul în grabă;

- Nu intrăm? N-aş vrea s-o las pe Rosina singură prea mult timp.

Totuşi, îndată ce uşa fu descuiată şi intrară, uită de trecerea vremii. Pătrunseseră direct într-o încăpere vastă, cu o pardoseală lustruită, acoperită cu piei de oaie, în tonuri naturale de auriu, maro şi crem. Peretele îndepărtat era aproape exclusiv realizat din sticlă şi dădea spre un desiş de copaci, lăsându-ţi impresia că te afli în mijlocul pădurii. Grinzile acoperişului erau vizibile în centru, iar pe fiecare latură a încăperii exista câte o scară în spirală din lemn natur, lustruit, prins în fier forjat, ducând la nişte balcoane interioare, din care se ajungea în câte două camere.

Barnabas arătă spre cea din dreapta.

- Acolo erau încăperile de oaspeţi, pregătite pentru vizitele nepoţilor. Pe

stânga, există un dormitor şi biroul lui Manuel. Hai să vezi. Pe ambele balcoane există câte o baie şi de sus poţi observa planul bucătăriei, dincolo de barul care o separă de salon.

Dormitorul era dotat cu un pat larg, la căpătâiul căruia se afla o bibliotecă bine garnisită. De la fereastră, era vizibil un cot al râului şi câmpurile însorite ce se terminau cu panta lină a Liberty Hill.

Apoi, el deschise uşa biroului lui Manuel, iar Priscilla scoase o exclamaţie de încântare.

- Ce încăpere splendidă! spuse ea, intrând. Cele două ochiuri de fereastră dădeau spre aceeaşi privelişte însorită, dar de aici era vizibilă şi o căpiţă de fân, precum şi două grămezi de ovăz, străjuite de sperietori de ciori; împrejur, păşteau nişte oi şi în depărtare, spre sud, se zărea întregul ţinut Maungatuas.

Lângă fereastră, era aşezat un birou mare, acoperit cu piele uzată. Sugativa era imaculată, iar tăblia abia susţinea teancul de cărţi de grădinărit. Lateral, se găsea un birouaş făcut parcă pentru Rosina. Existau şi câteva fotolii, precum şi nişte scăunele de lemn menite să uşureze accesul la rafturile de sus ale bibliotecii care acoperea ceilalţi trei pereţi, cu excepţia câtorva goluri în care atârnau nişte acuarele. Acestea erau minuţios şi splendid executate, reprezentând o jumătate de duzină de fucsii, o azalee, atât de realist pictate încât, intrând în încăpere, aveai senzaţia că erai brusc transportat în timp, înapoi spre primăvară; mai puteai vedea o cineraria care lăsa impresia unor ametiste şi safire răspândite în umbra copacilor, câteva schiţe de muguri de salcie, nişte mâţişori de mesteacăn argintiu şi scorburi de sicomor.

- Ah, este minunat, se entuziasm' Priscilla. Manuel a folosit aceste schiţe în cărţile lui de grădinărie? Dacă da, mi-ar plăcea să-i răsfoiesc lucrările. Mă întreb de ce n-am făcut-o niciodată. Până să primească răspuns, se şi întorsese spre alt petec de perete, acoperit de picturi. Păi, trebuie considerat un fel de artist local . aceste desene reprezintă chiar esenţa zonei. Iată şi Thistledown House. încântător! Aceasta este strada, cu zidul care a fost dărâmat şi mutat şi refugiul. Ar fi trebuit s-o picteze şi pe micuţa Rosina, târşindu-şi picioarele. Ah, ce stupizenie din parte-mi ... pe vremea aceea nu exista nici o băncuţă. Cine-i artistul, Barnabas?

Vorbind, se apropie de tablou pentru a descifra semnătura. întrucât el se mulţumise să râdă, citi cu voce tare;

- Barnabas Lockhart! Uluitor!

- Ce-i de necrezut? Un negustor n-are voie să se distreze desenând?

- N-am vrut să spun aşa ceva. M-a uimit doar faptul că n-am avut habar. Toată viaţa am trăit în Dunedin. Acestea nu sunt lucrări de amator, Barnabas. Probabil că ai expus şi ai vândut. Cum se face că n-am ştiut?

- Este un simplu hobby, scutură el din cap. N-am participat la nici o expoziţie. îmi lipseşte timpul. Magazinul şi proprietatea mi-l răpesc în mare parte.

- Este un gest criminal să laşi în anonimat asemenea talent. Ar trebui ca ceilalţi oameni să aibă ocazia de a se delecta.

- Am mai făcut câteva tablouri pentru prieteni. Am avut şi marea satisfacţie de a fi acceptat ca ilustrator al cărţilor unchiului Manuel.

- Deci eşti profesionist ... iar eu mă dădeam mare că te-am descoperit! Ai fost deja publicat.

- Nu-ţi cere scuze - mi-a făcut plăcere. Adică, să-mi admiri lucrările, înainte de a şti cine le-a pictat. în tinereţe, când mama şi tata se lăudau cu desenele mele în faţa vizitatorilor, eram stânjenit. Prietenii şi cunoscuţii se simt obligaţi să se arate încântaţi. Gusturile oamenilor sunt atât de diferite.

- Hmm. Dacă a existat cineva căruia să nu-i placă, acela avea gusturi îndoielnice. Ar fi ca şi când ar declara că nu-i plac grădinile, iar eu n-am întâlnit încă o asemenea persoană.

Priscilla se apropie de birou şi-i mângâie tăblia. Barnabas Lokhart spuse;

- Crezi că ai putea scrie aici?

- Da, nu-i vorba doar de necesara solitudine, ci şi de personalitatea stimulatoare a Rosinei şi de neaşteptatele ghiduşii ale copiilor. Cred că este imposibil să creezi rupt de viaţa reală. De fapt, ştiu că scriitorii au obţinut cele mai bune rezultate înconjuraţi de familie, fiindcă au fost stimulaţi de cel mai mare duşman, trecerea timpului.

- Cum spuneam, timpul le rezolvă pe toate. Mi-ar plăcea să constat că munca depusă aici te va absorbi suficient, încât să nu doreşti prea des să-ţi vizitezi sora.

- Hotărârea mea nu va slăbi. Mi-am dat seama că fiecare trebuie să-şi trăiască propria viaţă. După ce copiii se vor întoarce la casa lor, n-am să accept oferta amabilă a Rosinei, de a rămâne aici. Probabil că voi pleca.

în acel moment, cei patru copii năvăliră pe uşă şi începură să strige;

- Putem urca? Vrem să-i arătăm cabana lui Nerolie.

Priscilla se bucură. Nu voia să se certe iar cu nepotul Rosinei.

- Da, haideţi sus. Tocmai vizitam biroul. Vreau să scriu nişte poveşti pentru copii şi, după ce mătuşa Rosina se va pune pe picioare, voi profita de timpul în care sunteţi la şcoală.

Ochii Neroliei se măriră.

- Ce grozav să cunoşti pe cineva care iubeşte copiii suficient încât să scrie pentru ei. Ai vreo carte deja publicată?

- Numai câteva scurte povestiri, în almanahuri de Crăciun. Le am la mine, daca vrei să le citeşti. Dar trebuie să ai mare grijă de ele.

Alicia se vârî în vorbă.

- Va trebui să le citească aici. Părinţii îi interzic să citească la culcare. Este obligată să stingă lumina înainte de a se urca în pat. După mine, asta este o cruzime!

- Alicia, nu prea e cinstit, interveni Barnabas. Poate că Nerolie are permisiunea să se uite la televizor mai mult decât voi. Ar fi bine să-ţi aminteşti că şi părinţii tăi au scurtat timpul de lectură când aţi stat mai mult la TV. îţi interzic să pomeneşti despre asta domnului sau doamnei Palmerston. Elanurile tale revoluţionare sunt un pericol pentru ceilalţi. Acum, vizitaţi Thistledown, iar apoi am s-o duc pe fetiţă acasă, în sat. Mama ta ştie că eşti aici, Nerolie?

Bineînţeles că Alicia răspunse în locul ei.

- Ştie, fiindcă ne-am întâlnit cu ea la ieşirea de la şcoală, dar oricum nu-i pasă.

- Haide, oftă Barnabas, vârâţi-vă nasurile aici, apoi mergeţi în celălalt balcon ca să cercetaţi şi camerele alea. Pe urmă, afară cu voi. Domnişoară Marchant, ai grijă la parchet, este foarte alunecos.

- O cheamă Priscilla, îl corectă Alicia.

- Cred că am să plec la magazin, continuă Barnabas. Bun ... Priscilla, doreşti ceva de acolo pentru cină?

- Nu, Mulţumesc. Am curăţat fasole din grădină şi, după prânz, am tăiat nişte cartofii. Ghiveciul este de mult gata. Sper să-ţi placă.

- Ce avem la desert?

- Plăcintă cu rubarbă. Se face repede şi uşor. Şi creşte din abundenţă în grădină.

- Bine, copii, hai s-o adunăm şi s-o spălăm. Apoi o s-o duc acasă pe Nerolie.

Cu regrete în privire, fetiţa spuse:

- Sună delicios. Altă dată, când am să pot rămâne la ceai, mai faci? M-am cam săturat de orez, tapioca şi sago.

Priscilla răspunse sec:

- Ei bine, toate astea îmi plac, numai că gătitul ar dura prea mult. Poţi veni marţi. Am s-o sun pe mama ta.

Faptul că nu-i lăsă pe ceilalţi să-l însoţească, i se păru o cruzime din partea lui. La întoarcere, o luă deoparte pe Priscilla.

- în locul tău, aş sta cu ochii pe noua protejată a Aliciei. Casa doamnei Palmerston este ordonată, ţinând cont că s-au mutat de numai o săptămână. M-a invitat în bucătărie, întrucât făcea un sufleu de lămâie şi nu voia să se turtească. Nerolie a zbughit-o în casă. Cred că nu i-a prea convenit. N-aş vrea să-ţi stea pe cap.

îşi spălă păcatele, luându-i pe copii la o plimbare de câteva mile cu maşina cea nouă şi arătându-le băieţilor dotările de ultimă generaţie. Mâncă pofticios, îşi ajută mătuşa să se întoarcă în pat, le spuse copiilor să ajute la spălatul vaselor şi plecă la magazin.

Priscilla se simţi pierdută. îşi dăduse demisia ca să scape de el, iar apariţa lui la Jesmond Dane, ca membru de familie, nu trebuia să-i saboteze hotărârea.

Capitolul 5

în următoarele zece zile, Nerolie deveni o obişnuită a casei, însă Priscilla se bucura. în felul acesta, Alicia nu putea pleca de acasă, motiv de mulţumire, fiindcă prefera s-o aibă sub ochi în permanenţă.

Rosina îşi revenise şi nu prezenta vreun simptom de sechelă permanentă. Cu excepţia telefoanelor zilnice, Barnabas le lăsase-n pace, lucru pentru care Priscilla îi era recunoscătoare. Magazinul era cuprins de febra reducerilor de preţ de sfârşit de februarie, pentru a scăpa de articolele de vară, iar la fermă, avea necazuri cu mieii. Mai devreme, avusese loc o grevă a sindicatelor din industria cărnii şi neplăcut era că, între timp, mieii crescuseră prea mult pentru a mai merge la export.

Evitase să stea de vorbă cu el, preferând să-i predea Rosinei cât mai repede receptorul. Totuşi, într-una din dimineţi, el apucase s-o întrebe;

- Ai terminat povestirea pentru copii la care lucrai? Ai început-o pe cea despre Jesmond Dane şi Thistledown House?

- Nu încă, dar sunt pe cale. Mi-am notat o mulţime de întâmplări şi caut încă un nume care să să se potrivească temei cu fetiţa rătăcită. Apropo, Rosina mi-a spus că ai poza pe care i-a făcut-o Manuel în ziua aceea. Mă gândeam că mi-ar putea da o idee privind îmbrăcămintea ei. Este foarte important să sugerezi cât mai exact epoca. Ţi-ar fi greu să ne-o trimiţi prin poştă?

- Voi face mai mult, am s-o aduc personal. Mai am ceva ce ţi-ar putea stârni interesul. Cu o singură condiţie. Dacă n-o să te atragă ideea, să nu te simţi obligată s-o foloseşti. Gusturile diferă.

Ea se înduioşă.

- Foarte drăguţ din partea ta. Când eşti scriitor, chiar începător ca mine, oamenii au obiceiul să-ţi dea idei care li se par strălucite, dar care ţie nu-ţi spun nimic. Dar am senzaţia că .

- Continuă, Priscilla. Ce senzaţie ai?

- Ah, n-are importanţă. Doar că, aşa cum mi-ai dat ideea fetiţei care îşi târşâie picioarele şi a gardului înalt, neospitalier, ai putea avea şi alte sugestii valabile.

- Ei bine, nu-i chiar aşa, dar aşteaptă până mâine. îmi iau o dimineaţă liberă, astfel că nu vom fi încurcaţi de prezenţa copiilor. Mătuşa continuă să se simtă bine?

- O văd pe fereastră, colindând poteca dintre nelipsitele ei fucsii. O

pereche de porumbei rotaţi îi dă târcoale. Atinge petalele fiecărei flori cu tandreţe, astfel încât îţi dă senzaţia că nu poate vorbi cu ele decât dacă le opreşte pendularea. Ce păcat că nu faci portrete, ar fi minunat s-o imortalizezi fără ştirea ei, prinsă în această activitate, încadrată de porumbei. I-ai putea spune: „Doamna cu fucsii“. Consider că titlul unui tablou contribuie la interesul privitorilor.

- Până acum, punctul acesta de vedere mi-a scăpat. Mi-ai dat un subiect de gândire. Poate fiindcă eşti scriitoare. Şi ce se mai aude cu problema ta, Priscilla? Ţi se pare mai uşor acum să te ţii la distanţă, să te desprinzi niţel?

- Da, am făcut aşa cum ai spus, pretinzând că sunt foarte ocupată. Roger m-a sunat într-o seară şi, întrucât Clarice şi cei mici erau plecaţi, am putut sta de vorbă. După el, deja par mai apropiaţi, mai uniţi şi mai pregătiţi să se bizuie pe propriile forţe. E bine.

- într-adevăr. Şi nu te-a afectat prea tare vestea?

- Nu, replică ea surprinsă. Nu mă poate răni aşa ceva, Barnabas. Nu sunt deloc posesivă. în afară de asta, am prea multe pe cap, de cumpănit sau de făcut. Până la urmă ajungi să te consideri inseparabil legat de alţii, dar ruptura era necesră, iar felul în care s-a petrecut - exact atunci când era nevoie - îmi pare predestinat. Poate că-ţi va plăcea mai mult exprimarea asta decât cea cu intervenţia divină.

- Priscilla?

- Da?

- îmi cer scuze. în ziua aceea, eram nervos din cauza faptului că mă minţiseşi. Când am primit scrisoarea ta, te-am admirat pentru ceea ce consideram o despărţire completă şi, prin urmare, te-am dispreţuit când am descoperit că te aflai încă la îndemână. Am reacţionat cam brutal. încă nu-s lămurit de ce, dar te admir că ai rezistat tentaţiei. Faptul că ai dat peste mătuşa mea în mijlocul unei încurcături, având nevoie de ajutorul tău, poate fi desigur interpretat şi ca o intervenţie divină. Ei bine, ne vedem mâine dimineaţă.

Priscilla stătu o vreme lângă telefon, cugetând asupra discuţiei. El urma să vină aici, în parte ca să-şi vadă mătuşa, dar desigur şi pentru a-i împărtăşi ideea despre care vorbiseră. Spera, cu o intensitate ce-i dădea fiori, că era vorba de un subiect acceptabil, pe care l-ar fi putut prelua. Porni în căutarea Rosinei, ca să-i anunţe vizita lui Barnabas.

O găsi printre crini şi tufe de trandafiri. Margaretele erau pline de albine,

flori roz şi purpurii încărcau tulpinile clopoţeilor, iar lavanda şi rezeda mărgineau poteca.

- Rosina, a menţionat nepotul dumitale la telefon un subiect despre care aş putea să scriu? întrebă ea.

- într-adevăr, dragul de el. Mi-a cerut părerea în câteva privinţe. Dar nu-ncerca să scoţi ceva de la mine, Priscilla. S-ar pierde surpriza. Nu, nici o întrebare. Uite ce-i ... vara nu s-a terminat încă, dar pe lângă gard, au apărut deja primele fire de şofran de toamnă. Vremea este aşa de secetoasă încât n-ai zice că mai poate creşte ceva, dar din pământul uscat iată că-şi face apariţia această frumuseţe fragilă ... ciclamen-argintie. Mai sunt apoi şi crinii, înfloriţi pentru o singură zi.

Să mai fi existat vreodată o asemenea vară? Priscilla privi încântată miracolul înconjurător de vegetaţie şi flori parfumate. Mulţimea de hortensii formând poteci, celelalte flori umplând cu nerăbdare orice spaţiu liber, margaretele de diverse forme şi mărimi, panseluţe şi nu-mă-uita, clopoţei şi geraniu, precum şi genţiană.

Plănui cu ce să-l trateze pe Barnabas şi găti mâncarea de cu seară. Momiţele de miel fierte o oră, apoi aşezate în strecurătoare, erau pregătite să fie date prin ou şi pesmet şi prăjite la momentul potrivit; găti o garnitură de fasole verde, fragedă şi o puse la frigider, gata să fie asezonată cu felii de castravete şi portocală, cu măsline şi nuci. Curăţă şi prăji rondele de cartof nou, ce urmau să fie doar reîncălzite şi, sub îndrumarea Rosinei, pregăti tarta lui preferată, cu mure; mai făcu şi nişte crochete de caşcaval, care urmau să fie servite la cafea.

Urmări prognoza meteorologică favorabilă şi se trezi a doua zi în ciripit de păsărele. Nici o adiere de vânt nu mişca vârfurile pinilor. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra îngustă.

După plecarea copiilor şi după ce termină de spălat vasele şi de făcut paturile, Priscilla îmbrăcă o pereche de pantaloni de culoarea scorţişoarei şi bluza preferată, subţire şi răcoroasă.

Se bucura că reuşise să reziste tentaţiei de a se găti special pentru el, dar reacţia Rosinei n-ar fi putut fi mai entuziastă nici dacă ar fi purtat cele mai scumpe haine expuse în magazinul Lockhart.

- Ah, Priscilla, niciodată n-ai fost mai frumoasă. Culorile alea deschise ţi se potrivesc . ca petele de roşu pe pieptul unei prigorii din Anglia. Şi totuşi,

este o ţinută de lucru. Ziua va fi foarte călduroasă, dar biroul lui Manuel este umbrit de copacii din preajmă. El spunea că nu poate lucra când e prea cald. Frigul iernii pote fi uşor alungat cu un foc bun, dar contra căldurii nu prea ai ce face. Avea întotdeauna la îndemână lemn aromatic: de cais, de măr, provenit din curăţarea livezii, precum şi frunze de eucalipt.

Priscillei i se părea că le şi simte miresmele.

- Ah, Rosina, cât îmi doresc să-l fi cunoscut pe Manuel. Deşi, de când lucrez în biroul lui, am senzaţia că lucrul s-a şi întâmplat. Mă abţin cu greu să nu scormonesc printre lucrările lui de grădinărie. Ce bine ar fi fost dacă tata avea ocazia să le citească. Erau o încântare pentru el.

Figura micuţă a Rosinei se lumină toată.

- Dar a citit-o pe ultima, chiar înainte de a muri. I-am dăruit un exemplar cu semnătura lui Manuel. Seth a citit-o şi a venit imediat să-mi spună cât de mult i-a plăcut. A adus şi nişte hârtii ce trebuia semnate, dar nu încăpea nici o îndoială asupra adevăratului motiv al vizitei. N-ai văzut-o niciodată printre cărţile rămase de la tatăl tău?

- Nu. Poate a rămas la birou. A murit aşa de neaşteptat. I-aş putea întreba pe partenerii lui. Mi-ar plăcea enorm s-o am.

- Dacă n-o vei găsi, ai să capeţi una identică. L-am dus pe tatăl tău în biroul lui Manuel, să vadă unde a fost scrisă cartea. în ea, se vorbea destul de mult despre cabană.

- Ah, Rosina, asta înseamnă foarte mult pentru mine - să ştiu că tata a fost prezent în camera în care lucrez. Din cine ştie ce motiv, de când am venit aici, i-am simţit lipsa şi m-am tot gândit că mi-ar fi plăcut să vadă şi el locul. Mult timp după moartea lui, mama nu şi-a revenit, apoi Clarice l-a pierdut pe Geoff, iar noi ne-am construit casa pe proprietatea ei. Au fost o mulţime de probleme de rezolvat, pe urmă Andrew a plecat la Oxford, aşa că mi-am dat seama că abia am avut vreme să-l plâng. îmi înţelegi sentimentul? îi datoram îndurerare, dar am fost angrenată în altele şi timpul a trecut.

îi răspunse vocea lui Barnabas, din prag.

- Pentru mine este clar şi, nu numai că pricep, dar sunt plăcut impresionat. Am auzit-o pe Rosina lăudându-l pe Seth Marchant, vorbind despre bunătatea şi integritatea lui şi cred că merită să-i fie deplânsă moartea.

Ea se întoarse, simţind că se îmbujorează, părând în acelaşi timp intimidată şi încântată. Barnabas porni spre ele, spunând;

- Nu roşi, Priscilla, deşi îţi stă bine. Foarte rar te îmbujorezi, sau nu se vede. Poate fiindcă eşti atât de brunetă. Ştiu că era o conversaţie intimă şi-i neplăcut să-şi vâre nasul altcineva, dar nu m-am putut abţine.

Rosina o salvă de necesitatea de a răspunde.

- Sigur că da, Barnabas. Tu nu ţi-ai ascuns niciodată sentimentele, aşa că nu te deranjează să le faci publice şi crezi că şi ceilalţi simt acelaşi lucru. Priscilla le-a exprimat minunat şi sunt fericită că se află aici.

El rânji, se aplecă să-şi sărute mătuşa şi spuse;

- Cred că n-ai să accepţi niciodată că domnişoara Marchant - aşa cum am cunoscut-o - era atât de formalistă şi de decentă, o secretară aşa de perfect instruită, încât ajunsese să mă calce pe nervi. Ajunsesem la concluzia că prin venele ei nici nu curge sânge.

- Nu te cred, spuse Rosina cu pasiune. întotdeauna, te-am considerat un bun observator, băiat oribil ce eşti. Toată lumea ar trebui să fie în stare să vadă cum este Priscilla cu adevărat.

- A fost vina mea, declară Priscilla râzând. Auzisem că-şi doreşte o secretară care să se comporte cam ca o maşinărie, care să se ţină cât mai departe de aspectele personale ale vieţii, aşa că am acţionat în consecinţă.

- A fost groaznic, recunoscu Barnabas cu uşurare. Zâmbea politicos la glumele mele, ca cineva care încurajază un copil să se dea în spectacol; dacă-i făceam un compliment, vocea îi devenea rece ca un ţurţure şi-mi spunea că preferă să rămână domnişoara Marchant, nu Priscilla. Traumatic tratament!

- Mi-ar fi plăcut să fiu de faţă, chicoti Rosina. Neînfricatul Barnabas, pus la punct!

- Şi, continuă el, de câte ori îşi făcea apariţia Melisande, mi se dădea de înţeles că pierd vremea. Era ca un câine de pază!

- Ei bine, şi acum pierzi timpul, declară Rosina. Hai, dispăreţi la Thistledown! Azi-dimineaţă, am trecut pe acolo şi v-am lăsat o sticlă cu ceai, ca să nu vă simţiţi obligaţi să vă întoarceţi să luaţi gustarea cu mine. Şi eu am treabă ce nu suferă amânare. Vreau să curăţ toate gladiolele ofilite.

în sfârşit, ajunseră în biroul lui Manuel. Priscilla acoperise toată tăblia mesei de lucru cu pagini scrise la maşină, iar acum le adună şi le puse deoparte, pe o măsuţă. Apoi se întoarse spre fostul şef şi spuse:

- Aşa ... să-ţi auzim ideea, Barnabas. Promit să-ţi spun dacă nu mi se pare interesantă.

- Păi, mai întâi, ştii că în august intenţionăm să scoatem un catalog de vară. Asta mi-a sugerat o idee. Fata cea nouă are nevoie de mai mult timp ca să-şi intre în rol şi pare uşor depăşită. Cu câteva luni în urmă, te-ai ocupat de catalogul de toamnă şi i-ai imprimat o calitate care l-a scos din anonimat. Acum îmi dau seama că dovedea dibăcie în folosirea cuvintelor. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama mai devreme. Oricum, mă întrebam dacă n-ai putea să-ţi faci vreme pentru a pregăti noul catalog. Ai putea să-ţi pontezi orele de lucru, iar plata va fi mai mare decât cea uzuală, desigur. Toată lumea ar avea de câştigat, acum că ţi s-au diminuat veniturile.

- Este frumos din partea ta, declară ea. Am s-o fac cu plăcere. Dar mă mulţumesc cu salariul pe care mi-l dă Rosina, căci astfel am timp să mă ocup de scris câte o oră sau două pe zi. Roger a reuşit să-mi închirieze apartamentul. Dar spune-mi până când trebuie să fie gata şi am să mă ocup şi de catalog.

- Splendid. Acum altceva - privitor la povestirile tale. Ţi-au plăcut ilustraţiile mele din cărţile unchiului Manuel, nu-i aşa? Ce părere ai?

Nu-l mai văzuse într-o astfel de postură. La magazin, ca director, ştia ce dorea, era hotărât şi sigur pe sine. îl urmări cum punea servieta pe masă, cum scotea un sul de cartoane şi i-l întindea.

- Despre asta vorbeam.

îi ţinu cartonul astfel încât să-l poată studia. Ea uită să mai expire. Asta! Apoi repetă cu glas tare;

- Asta, Barnabas! Cum poţi să te exprimi astfel? Este pur şi simplu incredibil de frumos. Ceva ce începuse să-mi umble şi mie prin cap ... din cauza asta am tresărit. Ah, când te gândeşti că am crezut că nu poţi desena siluete! Vorbeam din ignoranţă. Ah, este perfect! E ca în vis, o pânză de păianjen împodobită cu brumă, sclipind în lumină. Şi titlul este potrivit. De ce nu mi-a trecut prin minte? Nici unul din cele la care mă gândisem nu suna bine.

Literele frumos desenate pe schiţa de copertă compuneau următorul titlu;

AMBROSINA,
PIERDUTĂ
ŞI
REGĂSITĂ

Iar „A“-ul cu care începea Ambrosina avea forma unei cabane. Micuţa

Ambrosina, purtând hăinuţe de pe vremea izbucnirii Primului Război Mondial, mergea de-a lungul unui drum prăfuit, fiecare trăsătură exprimând descurajare. Alături se înălţa un zid înalt, care o ţinea la distanţă de umbra copacilor, întrerupt de canaturile unei porţi la fel neospitaliere.

- I-am cerut Rosinei să nu-ţi pomenească nimic, spuse el. Am rugat-o să-mi permită să-i folosesc numele complet. Arată bine, nu-i aşa? Mi-a făcut mare plăcere. A fost ideea ta. Asta a fost prima mea pasiune, ceea ce-mi doream să fac în viaţă. Dar mi-am spus că, dacă tata a fost în stare să se sacrifice de dragul angajaţilor, când tot ce şi-ar fi dorit era să conducă ferma Tyne Hill, puteam să-i ofer satisfacţia de a-i urma exemplul şi de a-i lua de pe cap o parte din responsabilităţi. Când mi-ai spus ce doreşti să faci, mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să renunţ la această pasiune, după moartea lui Manuel. Mi-ar surâde - numai dacă vei fi mulţumită - să colaborăm la o serie de cărţi destinate copiilor şi să încercăm să le vindem în străinătate.

Era cuprinsă de vrajă, iar lucrul era vizibil în ochii visători, în buzele întredeschise, în respiraţia accelerată. N-avea de unde să ştie că Barnabas Lockhart privea spre fosta sa secretară rece şi trufaşă şi nu pricepea cum o putuse considera o brunetă oarecare, neinteresantă.

Ca pentru a-i întări revelaţia, Priscilla îşi scutură buclele şi spuse:

- încă nu-mi vine să cred. Cum poţi pune la îndoială aprobarea mea? Cum să fiu altfel decât fericită? Dintr-o dată, mă trezesc cu o idee valabilă şi cu un ilustrator bun. Este ca un vis devenit realitate. Am încercat să iau legătura cu un editor. Cel care mi-a publicat nişte scurte povestiri în almanah. Mi-a declarat că-i place stilul meu şi că ar fi interesat, dacă m-aş hotărî să mă angajez într-o lucrare mai amplă. Asta a fost tot, cu excepţia faptului că s-a oferit să-mi facă rost de un ilustrator. Dar este preferabil să te prezinţi cu produsul finit, întotdeauna. în situaţia asta, aş scăpa de sarcina ingrată de a căuta un artist capabil să-mi pună pe hârtie ideile. Ah, Barnabas, neoribilul, parcă aş fi A. A. Milne sau Beatrix Potter, la început de carieră!

- Hai să pecetluim contractul. Din păcate, n-am şampanie, dar ... ce părere ai despre asta?

Priscilla savură clipa de aşteptare. Mâinile lui îi cuprinseră ferm umerii şi o atraseră mai aproape. El surâse, văzând uimirea reflectată de ochii ei căprui şi o sărută pe buze. Ea fu cuprinsă de încântare, iar inima începu să-i bată cu repeziciune. Senzaţia dură câteva clipe, apoi el o eliberă şi izbucni în râs.

- Ia te uită! Cine s-ar fi gândit? Cândva, atât de indiferenta secretară?

Mai bine ne-am apuca de lucru. Nu că nu mi-ar plăcea să continuăm, dar gândeşte-te cum ar fi ca mătuşa Rosina să vină pe neaşteptate. Ar crede că am avut alte motive, fără nici o legătură cu arta sau literatura. Dar spre norocul nostru, treptele scârţâie. Pot să-ţi promit că nimeni nu ne va lua prin surprindere.

Priscilla reuşi să-şi revină.

- Ei bine, nu-mi făceam nici o grijă. îmi dau seama ce reprezintă gestul acesta.

- Ce reprezintă? Ce vrei să spui?

- Adică, nu sunt una dintre fetele obraznice pe care doreai să le eviţi la birou. Te-aş fi putut lua în serios, dar n-a fost decât rezultatul satisfacţiei de moment că ai găsit ocazia de a-ţi pune la lucru talentul creator. înţeleg prea bine. Trec prin aceleaşi senzaţii. Era nevoie de aşa ceva. Acum a venit vremea să trecem la lucruri serioase, cum spuneai. Orele dimineţii sunt atât de preţioase şi trec prea repede.

- Deci, ne întoarcem la normalitate? Pentru câteva clipe, abia dacă mi-aş fi recunoscut vechea secretară, dar iată că reapare familiara licărire dezaprobatoare, care mă atenţionează că risipesc timpul firmei şi pe al tău. Bine, vătaf de sclavi, să ne apucăm de lucru. La masa asta nu este loc pentru amândoi, aşa că ce-ar fi să folosim masa cea mare, la care lucram cu Manuel? Mi-ai putea da nişte indicii asupra mersului povestirii, sau te deranjează prezenţa mea?

Priscilla nu era dispusă să admită că o distrăgea, chiar dacă nu acesta fusese sensul întrebării. Deşi în mod normal, nu-i plăcea să-şi dezvăluie ideile înainte de a le finisa, faptul că descrierile ei urmau să fie puse în evidenţă de desenele lui îi provocă o stare de emulaţie nemaiîntâlnită. Trecu mai mult de o oră şi jumătate, înainte de a auzi treptele scârţâind şi bocănit de tocuri.

Barnabas se încruntă.

- Nu-i mersul Rosinei. Pe cine naiba o fi trimis? Erau aşezaţi unul lângă celălalt, aplecaţi deasupra schiţelor şi îşi întoarseră privirile spre uşă în acelaşi timp, în vreme ce zgomotul de paşi se apropia pe culoar; în momentul următor, cineva apăru în cadrul uşii - Melisande Drew!

Barnabas se mişcă involuntar, iar piciorul lui îl atinse pe al Priscillei. Ea îşi dădu seama cât era de încordat.

Melisande, abia ieşită de sub mâna coaforului, părea mai frumoasă ca niciodată, cu părul blond, mătăsos, ridicat într-un coc şi prins cu doi piepteni

din carapace de broască ţestoasă. Purta un costum de vară din material verde-smarald, care o costase probabil tot salariul pe o lună, iar tenul era minunat îngrijit.

- Ia te uită, spuse ea în bătaie de joc, cu sclipiri în ochi, ce imagine drăguţă! Nici o mirare că Rosina m-a sfătuit să bat neapărat la uşă!

Priscilla constată că Barnabas se crispase şi mai mult.

- Nu s-a petrecut nimic, Melisande. Rosina este de şcoală veche şi nu-i place să dai buzna, cum s-a întâmplat luna trecută, când stătea de vorbă cu Georgiana Gainsborough. La asta se referea avertismentul, nu că domnişoara Marchant şi cu mine ne-am fi aflat într-o situaţie compromiţătoare. Uşa era deschisă, nu-i aşa? Şi suntem foarte ocupaţi cu catalogul de primăvară. Spre norocul meu, a fost de acord să mă ajute. Noua mea secretară a dat din colţ în colţ. Domnişoara Marchant va lucra aici, în biroul lui Manuel, aşa cum ne-am înţeles.

- Ce interesant ... numai că mă întreb de ce mi-ai spus că secretara ţi-a plecat la Christchurch. Extrem de ciudat, ca să nu spunem mai mult, s-o găsesc confortabil instalată la cabană, iar pe tine lucrând alături. Poate exista vreo explicaţie plauzibilă?

Barnabas se ridică în picioare, adună teancul de schiţe la care lucraseră, le ascunse sub documentaţia pentru catalog şi le fixă pe toate cu o greutate.

în vocea lui tărăgănată se simţea mânie stăpânită.

- Zău, Melisande, ce atitudine teatrală! Este foarte simplu. Când ţi-am povestit despre plecarea ei, ştiam doar că domnişoara Marchant îşi caută de lucru în Christchurch. Dar s-a răzgândit, şi-a dat seama că de fapt nu dorea să se stabilească aşa departe de casă. între timp, a aflat că Rosina căuta pe cineva care s-o ajute să aibă grijă de copiii lui Zillah. Poate că-ţi aminteşti, am fost împotriva venirii lor, dar lucrurile s-ar fi schimbat dacă angaja pe cineva priceput. Când sora ei a rămas văduvă, practic domnişoara Marchant a fost cea care i-a crescut copiii. Sora s-a recăsătorit, iar ea şi-a spus că ar fi bine să se retragă din viaţa lor. E foarte simplu, nu-i aşa? Fără subterfugii sau viclenie, cum sugerau vorbele tale.

Melisande clipi, părând să treacă uşor peste problemă, apoi spuse triumfătoare;

- Haide, nu-s fraieră. Cine ar renunţa la un asemenea post, ca să se angajeze cu jumătate de normă aici? Doar nu vrei să fac pe proasta!

Glasul lui deveni iar tăios.

- Nu vreau să pari uşor de înşelat, ci să mă crezi. Mă cunoşti de destul timp ca să ai încredere. Domnişoara Marchant este scriitoare. A şi publicat câteva povestiri. Acum doreşte să se apuce de ceva mai serios.

Ochii verzi se fixară, asupra Priscillei, care rămăsese aşezată la masă, încercând şi reuşind să pară calmă şi destinsă, jucându-se cu un pix. Vocea Melisandei era dispreţuitoare.

- Vrei să-mi spui că ai renunţat la o slujbă bine plătită pentru şansa, foarte nesigură, de a-ţi câştiga cândva existenţa din mâzgăleli?

Priscilla nu se putu abţine. Scăpă un zâmbet inocent, superior.

- Au mai făcut-o şi alţii. Urmez numai tradiţia, nu-i aşa? Să rabzi de foame în vreme ce încerci să-ţi faci un nume. Recunosc, mi-a picat bine rugămintea domnului Lockhart de a lucra la catalog. Aşa, mai obţin nişte bani, dar mi-am închiriat apartamentul, aşa că nu-s foarte strâmtorată. Deşi nu văd de ce ţi-aş explica. Este treaba mea, dar nu doresc să-i pricinuiesc nici un fel de necazuri sentimentale amabilului meu angajator, prin prezenţa mea aici.

Melisande păru derutată pentru câteva clipe, apoi îşi reveni.

- Nici n-ai avea cum, dar trebuie să recunoşti că este foarte ciudat, mai ales tăinuirea realităţii. De ce nu mi-ai spus că domnişoara Marchant a revenit în Dunedin şi o ajută pe Rosina, când am discutat despre schimbarea secretarei, Barney?

Reacţia lui fu perfectă. Izbucni în râs.

- N-ai să crezi niciodată. Habar n-aveam că este aici. Rosina i-a primit pe copii mai devreme decât mă aşteptam, şmechera de ea, fără să mă anunţe. Abia după ce se mutaseră şi după venirea domnişoarei Marchant, mi-a spus cât se poate de dulce că fata fostului ei avocat se mutase la ea ca s-o ajute. M-am grăbit să vin şi era cât pe ce să-mi pierd graiul când am văzut-o pe fosta mea secretară urcând scara de la intrare.

Melisande îi privi pe rând cu suspiciune.

- Păi şi asta este ciudat - ca domnişoara Marchant şi mătuşa Rosina să conspire în secret. De ce?

- Răspunsul este că n-au făcut aşa ceva. Ştii foarte bine cât de vagă este Rosina. I-a spus domnişoarei că nepotul ei, oribilul Barnabas, era împotriva venirii copiilor. La magazin, după cum ştii, mi se spune domnul Peter Lockhart junior şi nici măcar tu n-ai folosit numele Barney de faţă cu ea. Te

mulţumeai cu obişnuitele tale alintări. în mod normal, domnişoara Marchant a intrat în priză, aflând că oribilul Barnabas urma să apară, dar pricepi ce a simţit când am coborât din maşină. Confruntarea n-a fost mai puţin dură decât cea prezentă. Şi eu am fost la fel de bănuitor, crezând-o la mai mult de trei sute de kilometri distanţă. Nu i-am spus nimic Rosinei despre ceartă. La vremea aia, era la pat şi n-am vrut s-o tulburăm. M-am mulţumit s-o tachinez puţin fiindcă-mi răpise secretara.

- Povestea e atât de trăsnită încăt s-ar putea să fie adevărată, spuse încet Melisande.

- Ah, replică Priscilla, sunt fericită. Câtă mărinimie din partea ta. începusem să fiu stânjenită. Mi-l imaginasem pe nepotul Rosinei ca pe un căpcăun. Apoi vechiul meu şef şi-a făcut apariţia, amabil - cu excepţia clipelor în care m-a acuzat că l-am înşelat cu bună ştiinţă. A fost destul de greu să-l conving că nici eu nici Rosina n-am pus la cale vreo înşelătorie.

Melisande se aşeză pe braţul unui fotoliu.

- Ei bine, sunt satisfăcută de faptul că nu-s singura suspicioasă. Te căutam în legătură cu petrecerea în aer liber de sâmbătă, iubitule. întrucât la două intru în tură, iar de la birou mi-au spus că eşti aici, m-am hotărât să dau o raită.

Priscilla pricepu aluzia.

- Trebuie să mă duc să pregătesc masa de prânz. Rămâi şi dumneata, domnişoară Drew, nu-i aşa? Ştiu că Rosinei i-ar face plăcere şi este destulă mâncare.

- Bună idee, interveni Barnabas. Vom mânca mai devreme, fiindcă şi eu trebuie să ajung la magazin şi nu mai avem timp să mai lucrăm la catalog. Finisează-l cât se poate, iar apoi, dacă n-oi avea vreme să trec pe aici, adu-mi-l la birou. De fapt, aşa ar fi cel mai bine, ca să discutăm schimbările cu toţi şefii de raioane.

Inteligent! Sugera că lucratul împreună fusese o simplă chestiune de comoditate. Priscilla ieşi în soarele de amiază şi porni spre casă.

N-o lăsă pe Rosina să observe vreo urmă de tensiune. Mai bine să nu ştie că avuseseră loc scene neplăcute. Dacă ar fi aflat, Rosina i-ar fi luat partea, bucurându-se de punerea la punct a Melisandei, dacă se putea numi astfel.

Nu-i plăcea că trebuia să joace rol de gazdă, dar când îi sugerase Rosinei

să facă onorurile, aceasta respinsese propunerea.

- Sunt bucuroasă să-ţi cedez acest drept. Anunţă-mă când este gata masa şi mă duc să-i chem.

Când sosi momentul, Priscilla spuse;

- Apropo, Rosina, să nu te miri dacă Barnabas mi se adresează protocolar. Aşa a procedat de la venirea Melisandei, probabil foarte înţelept.

- N-am să comentez, pufăi Rosina, dar e un prost. Ajunsă în uşă, se întoarse şi adăugă; şi n-am să suflu o vorbă nici despre faptul că s-ar putea să rămâi aici după plecarea copiilor, să-mi fii de ajutor la bătrâneţe! De câtăva vreme, am convingerea că doar declaraţia lui Barnabas cum că, după însurătoare, se va muta aici a fost motivul pentru care nu l-a luat încă de bărbat. Crede că grija pentru păstrarea caselor vechi este o aiureală. Cu atât mai bine. Nu-l înţeleg. L-a mai părăsit o dată pentru altcineva şi a fost părăsită la rândul ei. Probabil că e vorba doar de comoditate. M-am cam lungit la vorbă. Mă duc să-i chem.

Prânzul trecu surprinzător de liniştit. Priscilla descoperi plăcerea de a-i servi lui Barnabas mâncare pe gustul lui, deşi era suficient de prevăzător încât să nu exagereze cu laudele. îşi dăduse şi el seama că, dacă va continua să i se adreseze cu „domnişoara Marchant“, Rosinei i se va părea ciudat, căci găsi următoarea rezolvare:

- Apropo, Melisande, o vom întâlni destul de des pe domnişoara Marchant, aşa că am face bine să renunţăm la excesele de politeţe şi să-i folosim numele, Priscilla. Priscilla, tu poţi să-i spui Melisande.

îşi zâmbiră reciproc. Rosina o trata cu politeţe rece, iar Melisande îi răspundea pe acelaşi ton, cu diferenţa că era lipsită de spontaneitate. La terminarea mesei, Rosina îi invită afară să culeagă nişte crini şi trandafiri, pe care Melisande să-i ducă la spital, dar se simţiră uşurate abia după plecarea celor doi. Spălară vasele şi se duseră la cabană ca să admire schiţele. Priscilla voia să se asigure că erau pe placul Rosinei.

- Cum să nu-mi placă, fetiţo? Sunt încântată. Speram că şi tu vei simţi acelaşi lucru şi văd că aşa s-a întâmplat. Mi-a schiţat rochiţa perfect. Avea, desigur, suficiente indicaţii. I-am descris culorile. Pe vremea aceea, la şcoală purtam o fustă bleumarin, cu buline albe. Ah, uită-te la ghetuţele mele cu

întăritură metalică! Deja nu se mai purtau, dar părinţii mei le-au păstrat, fiindcă obişnuiam să dau cu piciorul în pietrele de pe drum.

Priscilla izbucni în râs.

- Continui s-o faci. Te-am observat pe poteca din crâng, dând la o parte crenguţele cu piciorul. îmi plac şi ciorăpeii tricotaţi, lungi până aproape de genunchii osoşi. Şi pălărioara ca o ciupercă.

- Nu trebuia să stea aşa. Făceam pistrui foarte uşor. Mama avea un ten trandafiriu, fără nici o pată. Acum îmi plac pistruiaţii, dar pe atunci îmi vârâseră-n cap că era o nenorocire. Niciodată nu mi se dădea voie să ies fără o pălărie de pai cu boruri largi şi cu elastic sub bărbie. Borul ar fi trebuit să fie drept, dar îl ridicam mereu ca să pot vedea cerul. Ce-ar fi să revedem amintirile pe care doreşti să le utilizăm? Desigur, vei participa cu propriile păreri creatoare. Nu ezita. Cred că e bine să porneşti de la realitate, totuşi. Vor fi nişte cărticele pe care copiii de şapte-opt ani să le poată ţine în mână seara, înainte de culcare?

- Aşa cred. Dar ultimul cuvânt aparţine editorului, când - sau mai bine zis, dacă - le va publica.

- Cu siguranţă, vor vedea lumina tiparului.

După părerea mea, calitatea desenelor va fi factorul determinant. Voi încerca să realizez un text pe măsura schiţelor lui Barnabas. Ce deşertăciune, să sper că şi adulţii le vor savura! Să ajung ca Beatrix Potter sau A.A. Milne. Nici o grijă, ajung câteva refuzuri ca să revin cu picioarele pe pământ.

- îmi amintesc perfect tot ce ţine de Jesmond Dane. Sper să fiu capabilă să-ţi descriu acele zile cât mai realist şi astfel să-l imortalizăm pe Manuel pentru generaţiile viitoare. Băieţii şi fiica mea ar fi încântaţi să le poată transmite amintirea nepoţilor lor. La terminarea războiului, aveam zece ani, iar Manuel, care abia împlinise optsprezece, fusese chemat la recrutare. N-avea decât două luni de armată, când războiul s-a încheiat, slavă Domnului. Ne-am căsătorit zece ani mai târziu. Când Manuel s-a apucat de grădinărit, a fost ca un vis, o idilă. Greu, dar răsplătit din plin şi am putut să-i fiu de ajutor. Apoi, spre sfârşitul vieţii, şi-a scris cărţile - numai trei. A fost un fel de încoronare a întregii lui activităţi.

îşi coborî privirea asupra schiţei de copertă, o dădu la o parte şi luă alt

desen, reprezentând un băiat de vreo cincisprezece ani, care tocmai ieşea pe poarta impunătoare, acum deschisă, ca s-o mângâie pe fetiţa cu şorţuleţ bleu.

- Ah, mi-aş dori ca Manuel să-l poată vedea. Priscilla cuprinse în braţe silueta micuţă, parcă nesemnificativă. Rosina continuă: A fost scris să mă cocoţ în Welingtonia, exact în clipa în care te aşezaseşi pe băncuţa lui Manuel. Avusesem o zi proastă. Ann a fost reţinută pe aeroportul din Londra, din cauza unei greve, aşa că era unul din momentele când resimt distanţa ce ne desparte. Dar anul viitor, vor fi din nou acasă şi se vor stabili în Christchurch. Ce bine s-o ştiu la numai şase ore de mers cu maşina. Suntem în relaţii grozave. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit când plecaseră toţi în străinătate, dacă n-ar fi fost Barnabas. Surprinse privirea Priscillei şi râse: fără oribilul Barnabas!

Priscilla simţi că trebuie să destindă atmosfera.

- Nu eşti decât o escroacă sentimentală şi habar n-am de ce te iubesc, dar ăsta-i adevărul, aşa că dă-mi o mână de ajutor. Acum trebuie să prelucrez materialul pe care mi l-ai furnizat. Barnabas m-a rugat să-i duc la birou schiţa catalogului, când va fi gata, şi aş vrea să-i mai pregătesc un capitol din carte, ca să aibă front de lucru.

Rosina păru dezamăgită.

-Asta înseamnă că nu mai vine să lucreze aici? Apoi, cu o tresărire de înţelegere, adăugă: Ah, a spus asta numai pentru urechile Melisandei. N-are nici o însemnătate. Rosina plecă, iar Priscilla se cufundă în muncă. Numai că farmecul dimineţii dispăruse.

Capitolul 6

Se trezi lucrând cu spor la catalog - ca să şi-l scoată din minte, îşi spuse. Totuşi, bănuia că adevăratul motiv era legat de vizita pe care trebuia s-o facă la magazin, după ce ar fi terminat de bătut la maşină.

Când Barnabas îşi făcu apariţia la cabană, după numai două zile, rămase surprinsă. De data asta, era după-amiază. Urcă scara în viteză şi se aşeză la masă, lângă ea. îşi enunţă motivul în gura mare:

- Am preferat să vin când Melisande este de serviciu.

- Foarte înţelept, aprecie Priscilla, cât mai liniştită. N-are rost s-o superi din nou.

- Nu din această cauză. Nu pot lucra când este de faţă. Când reuşesc să mă rup de activitatea de la magazin, fără să-mi chinuiesc prea tare conştiinţa, nu vreau să-mi pierd vremea. îmi lipsea, deşi a trecut mult timp de când lucram cu Manuel. Am început să mă satur de programul de la firmă. Abia aştept să se întoarcă tata şi mama. Desigur, tata este pe cale să se retragă, dar îmi ia de pe umeri o parte din greutăţi, atât la magazin cât şi la fermă. Sunt decis să continuu cu acest hobby.

Priscilla se strădui să nu-şi manifeste bucuria. Nu s-ar fi căzut. Dar, în cele din urmă, de unde sentimentul ăsta de vinovăţie? Făcuse tot posibilul să scape de bărbatul acesta, a cărui apropiere avea darul s-o tulbure. Nu mai avea ce face, aşa că de ce să nu se bucure de ce-i rezervaseră sorţii? Ce anume? Ei bine, un foarte promiţător parteneriat de lucru, nimic mai mult. Din cauză că Melisande îl cucerise deja. Numai că propria ei viaţă părea legată de Barnabas Lockhart. Mai mult, numele lor aveau şansa să apară împreună în agenda vreunui editor şi pe coperta unei cărţi.

îşi dădu seama că el o privea. Pe buze îi apăruse un surâs indulgent.

- Era o visare plăcută? Gândurile te făcuseră să zâmbeşti. Cumpăneai în minte câteva paragrafe ale cărţii noastre?

Fusese surprins să constate că ea îşi petrecuse toată vremea lucrând la catalog.

- îmi închipuiam că nu vei fi capabilă să te dezlipeşti de povestea Ambrosinei. Catalogul îţi distrage atenţia? Ţi se pare că trebuie să-l elimini din peisaj? Fiindcă, dacă aşa stau lucrurile, am să găsesc o alte soluţie, la birou.

- Ah, nu. Nu există nici un motiv să nu rezolvăm ambele probleme. Sunt

deprinsă să-mi scriu poeziile şi articolele după ce vin de la muncă, aşa că mă voi descurca şi acum. Dar observ că nu te atrag reclamele. în după-amiaza aceasta, vom lucra la carte. îţi vei încărca bateriile înainte de a te întoarce în universul comercial.

- Ce bine spus! chicoti el. Cât de precis. Din când în când, dai dovadă de educaţie avocăţească, domnişoară Marchant. Probabil că ţi se trage de la tată. Am observat imediat ce te-ai angajat la mine. Probabil din cauza asta te-am considerat .

- ... cinstită şi cu scun la cap! completă ea, maliţios.

- Nu asta voiam să spun, se încruntă el.

- Ar fi mai corect; ordonată şi lipsită de ostentaţie?

- Pur şi simplu, îţi place să mă pui în încurcătură. Aş fi spus că eşti, fie foarte liniştită, fie niţel cam rece.

- Dar acum?

- Ei bine, spre plăcuta mea surpriză, am constatat că sub aspectul îngheţat există pasiune.

în mod instinctiv, se retrase puţin, iar mâna ei începu să aranjeze hârtiile, ca pentru a-i aminti scopul prezenţei lor.

- Lasă-mă să termin. Acum pricep că ai fost obligată să reacţionezi astfel, când ai aflat de la domnişoara Wincombe că prefer o secretară care să-şi cunoască lungul nasului. Dar după ce ai urmat regula de fier atâta vreme, mi-a făcut plăcere să descopăr că posezi toate sentimentele unei femei.

- Deduci prea multe, pornind de la clipa de entuziasm de alaltăieri. Ţi-am spus că ...

- Te-am auzit. Ai analizat întâmplarea aşa cum ar fi făcut-o domnişoara Marchant - cea care mi-a fost secretară - ca pe o simplă ieşire emoţională, provocată de ocazia de a-mi utiliza talentul, sau cam aşa ceva! Sună ca o decizie de „neurmărire penală“. Te-am sărutat fiindcă erai extraordinar de frumoasă şi pentru că aşa am simţit. Şi mi-ai răspuns foarte corect . spre satisfacţia reciprocă, sper.

- Acum, cine taie firu-n patru?

- Eu. Şi mult mai corect. Ce-ar fi să recunoşti?

- Ce-ar fi să ne vedem de treabă, fie la catalog, fie la carte? Altfel, s-ar putea să constat că am mai mult spor de una singură.

- Cedez în faţa ameninţării, dar asta-i singura cauză.

- Ar trebui să iei în considerare alt motiv de a ne ţine exclusiv de treabă, comentă ea destul de serios.

- Care?

- Melisande. Când i-a fost explicată situaţia, a reacţionat foarte decent. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână aşa.

- Nu suntem logodiţi, replică el, după o uşoară încruntare. Dacă i-aş fi pus inelul în deget, n-aş mai săruta alte fete.

- Nu zău? E bine de ştiut. A fost foarte clar că a deranjat-o să te găsească aici, cu mine.

- Melisande n-o să păţească nimic, râse el, din cauza câtorva accese de gelozie. Uneori, chiar ea le-a provocat.

- N-are nici o legătură cu mine. Nu mă folosi ca să provoci gelozii. Drept cine mă iei?

- Habar n-am! De fapt, nu te cunosc deloc. Eşti foarte diferită de ceea ce credeam despre tine. Eşti plină de surprize.

- Şi tu, la fel. Mă aşteptam să constat că nepotul Rosinei e cu adevărat oribil. Dar când ai apărut, am fost chiar mai îngrozită.

- Fiindcă mă înşelaseşi? întrebă el, privind-o tăios.

Priscilla îşi muşcă buzele. Ce greşeală să lase conversaţia să ajungă aici!

- Da. A fost ceva foarte anormal pentru mine, aşa că m-a deranjat să-mi fie pusă la îndoială integritatea, deşi ştiam că merit. Credeam că te va face să mă desconsideri complet, însă ... se poticni.

- însă?

- în loc de asta, constat că eşti amabil, chiar mărinimos, ţinând seama de circumstanţe. Totuşi, ai avut întotdeauna reţineri faţă de mine.

- S-ar putea să ai dreptate. Probabil, din cauză că-mi placi şi fiindcă sunt recunoscător pentru ajutorul pe care i-l dai mătuşii, deşi uneori simt că asta contravine raţiunii.

- îmi pare rău. N-am cum să-ţi explic.

- Sărmana Priscilla, spuse el, pe neaşteptate. Te chinuiesc şi nu prea-i corect. Este foarte clar că este vorba de altcineva, iar loialitatea te-a împins să te porţi altfel decât ţi-e felul.

- Zău că trebuie să ne apucăm de lucru. Dimineţile ne priesc mai mult. în curând vor apărea şi copiii.

Discuţia păru să-i fi stimulat. El se cufundă în realizarea schiţelor, iar

Priscilla trecu în revistă notiţele, încercând să le integreze şi să le şlefuiască.

Curând, fu total absorbită de aventurile Ambrosinei. Le-a fost de mare folos că erau obişnuiţi să lucreze împreună. într-un târziu, Priscilla spuse;

- Am să pregătesc o cană de ceai. După aceea, vei reuşi să mai rezişti vreo două ore la magazin. îmi pare rău că după-amiezele nu sunt prea potrivite.

- Iar, domnişoară Marchant ... din nou încerci să-ţi comanzi şeful. N-am nici o intenţie să mă întorc la magazin. Domnul Wills ştie ce are de făcut şi i-am spus să nu mă aştepte. Pentru asta există manageri, să ţină locul patronului. în afară de asta, deseară mergem în oraş. Rosina mi-a spus că munceşti prea mult şi se teme că viaţa asta va începe să-ţi displacă, dacă nu-ţi iei nici o pauză.

- Şi ca un băieţel cuminte, te-ai grăbit să aprobi propunerea mătuşii!

- Ba nu. Rosina şi-a dezvăluit părerea, abia după ce i-am comunicat că intenţionez să te scot în oraş. Nu mai face caz. Nu-mi argumenta că Rosina n-ar trebui să stea prea mult în picioare, sau că trebuie să pregăteşti masa de seară. Nu va fi ceva şic. Plecăm la ora opt. Ne vom petrece seara la parohie, cu Elspeth şi Dougal. El este prietenul meu cel mai bun. Ieri au trecut pe la magazin şi au lansat invitaţia. Voiau să venim la cină, dar ştiu că viaţa la prezbiteriu este destul de agitată, aşa că am refuzat. Vom petrece doar seara.

- Ai spus că încerc să-mi conduc şeful? râse ea. Nici măcar n-am fost consultată, mi s-a comunicat doar că mergem.

- Vrei să mergem?

- Da, îi iubesc pe Elspeth şi pe Dougal.

- îţi foarte mulţumesc. Ai un fel de a accepta cel puţin la fel de ciudat ca invitaţia mea. Vii numai fiindcă îi iubeşti, nu pentru că îţi face plăcere compania mea!

- Ei bine, poate că şi din cauza asta, dar întrucât mi-am dat seama că personalitatea ta n-are nevoie de încurajări, nu m-am mai obosit s-o declar. Haide, prefer să-i întâmpin pe copii şi, oricum, le-am promis că am să-i pun să mă înveţe să călăresc pe măgar.

Barnabas o urmă, dar ajunşi la podeţ, o opri, prinzând-o de mână.

- Ce-ai vrut să spui cu personalitatea mea care n-are nevoie de încurajări? Aşa ceva s-ar potrivi unui înfumurat. Asta e impresia pe care o fac? Sufăr de complexul patronului?

- Pentru numele Domnului, nu, răspunse ea, ridicând privirea.

- Bine, fiindcă tata nu voia cu nici un preţ să mi-o iau în cap, aşa că, după ce mi-am terminat studiile de botanică şi m-am alăturat firmei, m-a trimis la un magazin din Christchurch, pentru un an, cerându-le proprietarilor să mă trateze ca pe oricare angajat. Mi-ar displăcea profund să constat că am devenit înfumurat. Eşti sigură că nu asta voiai să spui? Pot suporta adevărul.

îi aruncă altă privire ştrengărească.

- Nici de leac ... se referea la ... dar probabil că nici asta nu ţi-ar plăcea să auzi ... Când o tipa splendidă ca Melisande îşi manifestă atât de vizibil gelozia, fiindcă te-a găsit cu fosta secretară în ceea ce arată ca un cuibuşor de nebunii, ar trebui să te simţi idolul femeilor.

El ridică ameninţător mâna, iar ea o zbughi, urmărită îndeaproape, până ajunseră în faţa unei Rosine uimite, care uda coşurile cu fucsii de pe verandă şi care-i opri spunând;

- Ce naiba aveţi de gând?

Barnabas o ajunse pe Priscilla, o prinse cu o mână şi o întoarse, smucind-o fără blândeţe. Rosina rămăsese cu gura deschisă.

- A sărit calul. N-am nici o reţinere să aplic corecţii când se întâmplă una ca asta. Se poate considera norocoasă că erai aici. Expresia de pe figura mătuşii îi provocă un acces de râs imposibil de stăpânit. Continuă, adresându-se Priscillei; Destul că Rosina încearcă mereu să-mi organizeze viaţa, n-am nevoie şi de analizele tale. Când veţi fi terminat cu mine şi cu legăturile mele amoroase, voi fi complet lipsit de personalitate. Deja, mă recunosc cu greutate. Rosina, vino cu noi la pajiştea măgăruşilor. Vreau să-ţi aminteşti, pe cât posibil, toate incidentele legate de ei. Parcă era o istorioară despre o căpiţă care s-a răsturnat peste unul, Jerusha? Te-ai repezit să-l salvezi, iar Manuel a fost nevoit să intervină şi să vă scoată pe amândoi de acolo? Sună ca una din isprăvile drăgălaşei Alicia, nu-i aşa? Chiar dacă nu face parte din familie, s-ar putea spune că te-a moştenit.

- O iubesc teribil pe Alicia, declară Priscilla. Nu-i uşor de suportat, dar nici n-aş concepe să se schimbe. Mi-ar plăcea s-o văd crescând. Atunci va avea mai mult discernământ şi nu se va mai lăsa atrasă de toate poveştile nefericite, dar va rămâne o campioană a binelui. Va mai face o mulţime de greşeli, repezindu-se cu capul înainte, dar va aduce cu ea atâta căldură sufletească încât lumea va fi mai plăcută prin simpla ei prezenţă. Mă tem de

capcanele pe care i le rezervă viitorul, de exemplu; măritişul din milă în loc de dragoste, sau deziluziile provocate de faptul că aşteaptă prea mult de la oameni.

Era pregătită pentru un comentariu batjocoritor, aşa că fu surprinsă când el spuse;

- Dar chiar dacă s-ar întâmpla una ca asta - căsătorie din milă, vreau să zic - s-ar descurca de minune. Te gândeai că dacă ar deveni asistentă medicală, probabil că s-ar mărita cu un paraplegic? Numai că există destule fete care s-au căsătorit cu handicapaţi, mânate de iubire. Probabil că va avea parte de deziluzii. Acesta este preţul idealismului. Dar care sunt şansele ca cineva să corespundă aşteptărilor? Nu se spune că ridicarea în slăvi a cuiva poate determina un comportament eroic? Am observat că şi eu mă port mai frumos când o aud spunând: „dar n-ai putea face aşa ceva, nu-i aşa, unchiule Barnabas?“ Pur şi simplu, n-o pot dezamăgi. Ah, să ne apere Dumnezeu, au venit. Să fim fericiţi că Nat şi Tim sunt doar nişte băieţi obişnuiţi, neatraşi de cauzele altora, ca sora lor.

„Băieţii obişnuiţi“ fură primi care-şi făcură apariţia, pe biciclete, purtând semne clare de conflict. Cămaşa lui Tim avea o mânecă aproape smulsă, el avea genunchii juliţi, iar Nat avea un ochi înnegrit, o tăietură pe frunte, buzele tumefiate şi un inconfundabil aer triumfător.

încercând să povestească prima, Alicia trecu razant printre cei doi băieţi, obligând-o pe Priscilla să se ferească în grabă, spre încântarea lui Barnabas. Frână cu atâta energie încât te-ai fi aşteptat să fie aruncată peste ghidon, în braţele lui.

- Ah, mi-ar fi plăcut să fii de faţă! Au fost grozavi. Tim şi Nat s-au purtat minunat. Să vezi cum sângera nasul lui Murdoch Fraserby. Nat i-a dat un pumn teribil, cu stânga, şi a zburat cât colo de deasupra lui Timothy, iar acesta a reuşit să se ridice. Bătăuşul ăla l-a prins pe micuţul Johny Pascoe lângă gardul şcolii. Tim i-a sărit în ajutor, dar n-a prea avut succes până la sosirea lui Nat.

Barnabas o prinse pe Alicia şi o întoarse spre el.

- Şi apoi te-ai vârât în conflict.

Alicia păru uimită.

- Cum ai aflat? Le-am spus băieţilor să nu mă pârască, să n-am probleme.

- Fusta ta este stropită de sânge ... de la Fraserby, sper, şi eşti plină de

praf. Mi se pare că ai fost aruncată pe jos, dar te-ai retras ca să nu fi înfrântă.

- Ba s-a repezit imediat la luptă, rânji Nat. Până la urmă, a trebuit să-l scot din mâinile ei. Nu ştie când să se oprească.

- Ei bine, toată lumea la spălat, schimbaţi-vă şi veniţi la gustare. Apoi ne aşteaptă măgăruşii.

- Bine că Nerolie n-a fost cu noi, astăzi. Mama ei a dus-o în oraş să-i cumpere pantofi. Acasă, are parte de suficientă violenţă şi nu-i place. Pe mine nu mă deranjează. Adică, mă supără puţin, dar uneori este plăcută schimbarea, înţelegi?

- Nu ştiu ce înţelegi prin violenţă, Alicia, declară Barnabas. Despre ce este vorba ... tatăl ei obişnuieşte să bea, sau primeşte numai câte o palmă din când în când, pentru greşeli?

Alicia scutură din cap - cu părere de rău, după cum observară.

- Nu, nu bea. Dar se poartă rău cu ea altfel. Spune că părinţii nu se înţeleg şi se răzbună pe ea. Mai ales mama. Desigur, mama ei n-a dorit-o şi nu s-a obişnuit niciodată cu prezenţa unui copil şi cu dezordinea pe care o face.

- Nu pare neglijată şi este foarte bine îmbrăcată, se îndoi Priscilla.

- De ochii lumii. în afară de asta, dacă ar părea neglijată, cineva ar atrage atenţia autorităţilor. Viclean din partea lor, nu?

- Dar numai să fie adevărat, interveni Barnabas cu simţ practic. Unii copii exagerează, drăguţă Alice. Le place să atragă atenţia, să fie importanţi. Cum se poartă mama ei de faţă cu tine?

- Mieros. N-are cum să fie adevărat. în cazul acesta, ar fi ca oricare altă mamă. Tocmai aici este şmecheria.

- Ei bine, ajunge. Schimbaţi-vă, apoi mergem la padoc. După plecarea lor, se adresă Priscillei; Nu fi necăjită. Asemenea lucruri s-au mai întâmplat cu Alicia.

Priscilla se simţi despovărată.

- Ai o influenţă pozitivă asupra mea. Am tendinţa să tratez lucrurile cu prea mare seriozitate, cu toate că le iau în glumă pe cele grave. Uneori, nu reuşesc să înţeleg. Pentru o optimistă înnăscută, e ciudat că în privinţa altora sunt tentată să cred că suferă profund. Şi sufăr alături de ei.

Rosina îi urmase pe copii, aşa că rămăseseră singuri.

Barnabas o privi şi spuse cu seriozitate;

- Mă bucur că îţi dai seama, Priscilla. Observasem şi eu. Acest fel de a fi câştigă simpatiile celorlalţi, însă îţi poate provoca destulă durere şi - iartă-mă -

îi slăbeşte pe cei dragi. Nu vreau să par că-ţi ţin o predică, dar astfel au evoluat lucrurile şi în privinţa Claricei, nu-i aşa?

- Trebuie să recunosc. De la discuţia cu Roger, am început să mă văd în altă lumină. Clarice n-a profitat din faptul că i-am fost sprijin. Când s-a remăritat, ar fi trebuit să mă îndepărtez. De fapt, am şi încercat, dar Clarice m-a implorat să n-o fac. Dacă e să fiu cinstită, trebuie să admit că mi-a plăcut să fiu indispensabilă. îmi spuneam că Roger este un băiat de zahăr şi merită o mână de ajutor. Mi se părea că prezenţa mea îl ajută să se adapteze, permiţându-le să iasă singuri, ca toate cuplurile aflate în primul an de la căsătorie. Dar .

Barnabas îi luă mâinile.

- Frumos din partea ta, Priscilla. îmi place. N-ai să te răzgândeşti, nu-i aşa? De câte ori te năpădeşte sentimentul - senzaţia de compătimire faţă de Roger - ţine-te tare. De dragul lor. Miza este chiar căsătoria lor. După cât înţeleg, Clarice are un caracter slab, iar acum este niţel supărată că ai plecat, dar nici pomii n-au nevoie de araci întreaga viaţă. Vine vremea când rădăcinile se ancorează adânc în sol, iar ei pot rezista oricărei furtuni. Deci, chiar dacă uneori vei mai simţi impulsul de a-ţi manifesta bunătatea, renunţă. N-ar fi înţelept.

- Bine adus din condei. Nu m-am simţit criticată pentru tendinţa de a-mi cocoloşi apropiaţii. Şi nici nu m-ai făcut să mă simt martir. Păru să cadă pe gânduri. Nu-mi amintesc să-ţi fi pomenit despre resentimentul Claricei.

Ochii lui albaştri deveniră dintr-o dată neliniştiţi, de parcă ar fi încercat să estimeze reacţia provocată de un posibil răspuns.

- S-ar zice că a venit vremea confidenţelor. Nu trebuie să te superi, dar i-am făcut o vizită surorii tale.

- Nu îndrăznesc să mă simt ofensată. Dar de ce? înţeleg. Când m-ai găsit aici, ţi-ai dat seama că te păcălisem şi ai considerat că trebuie să afli mai multe despre mine, de dragul mătuşii. Corect.

El ezită din nou, apoi spuse:

- Cred că da.

- Şi ce ai descoperit, Barnabas? Un singur lucru mă nelinişteşte. Dacă i-ai sugerat Claricei că Roger şi cu mine ...

El se grăbi s-o întrerupă.

- N-am făcut-o. N-am lăsat să se înţeleagă nici că ne cunoscuserăm. Când

a intrat în cameră, am spus cu glas tare; ah, acesta este soţul dumneavoastră? iar el s-a prins imediat şi am fost prezentaţi. Am adus nişte flori, i le-am oferit Claricei şi am declarat că doream să cunosc familia celei care are grijă de mătuşa mea. Le-am explicat că eram bucuros că ai acceptat postul, convins fiind că le duceai dorul, dar că îmi luai o greutate de pe suflet, în aşa măsură încât eram gata să uit pierderea suferită prin demisia ta.

- Clarice s-a plâns niţel că îi este dor de tine, a declarat că-i este mai greu să evadeze alături de Roger ... că asta era partea cea mai dificilă a traiului lângă cineva obligat să călătorească atât de mult. Dar nu-i tot timpul pe drum, nu-i aşa?

- Nu, numai din când în când, dar Clarice a exagerat puţin, însoţindu-l peste tot. Pe Roger l-a deranjat puţin situaţia. Avea obiceiul să-l pună să-i arate fiecare din locurile prin care treceau, iar el avea timpul drămuit, dar în cele din urmă s-au descurcat. A reînceput să-i zâmbească. Credeam că o să mă topesc de grija lor, că o să mă învinovăţesc singură dacă ea nu se descurcă, sau se îmbolnăveşte, dar sunt pe cale să descopăr lucruri noi despre mine. Ca Zillah, care va constata că roata vieţii se învârte oriunde ai merge şi indiferent pe cine ai lăsa în urmă. De când am ajuns aici, am avut mereu alte preocupări, cu Nat, cu Tim şi drăgălaşa Alicia, încât n-am avut vreme să mă îngrijorez.

- Foarte bine ... ah, iată-i. Să mergem!

S-au bucurat de două ore de distracţie, terminate cu o zbenguială-n fân, apoi şi-au îmbrăcat costumele de baie şi s-au scăldat într-un bazin natural umbrit de sălcii, format de râul Fairmead Water care cobora din Mangatuas. Priscilla înota excelent şi arăta ca o zână a pădurii, în costumul de baie verde. Romantica Rosina făcuse constatarea, provocând un râs colectiv.

- Şi nici nu se supără dacă i se udă părul, adăugă Barnabas. O fată care se mulţumeşte să stea pe marginea bazinului şi crede că baia de soare este un bun înlocuitor pentru scufundări îţi stică tot cheful. Priscilla, părul tău ud seamănă cu blana unei foci.

Ea izbucni în râs, ştergându-se la ochi.

- Ce mai compliment! Probabil, voiai să mă compari cu un şobolan înecat!

- Păi, ştiu doi şoareci de apă care-şi au vizuina în malul râului, ceva mai în amonte. Au blana maronie, cu nuanţe roşcate, exact ca tine, şi nişte mustăţi falnice.

- La capitolul acesta nu-i pot concura, murmură Priscilla.

Priscilla se întoarse, făcând pluta, şi-şi aţinti privirile spre cer. Barnabas i se alătură, atingând-o cu umărul. Rosina şi copiii construiau un stăvilar pe un braţ al râului, delimitat de rădăcinile sălciilor, pe jumătate acoperite de apă.

- N-ai putea include şi asta în scenariu, Priscilla? Acest bazin ascuns printre sălcii, cerul, frunzele antrenate de vârtejurile apei şi micuţa Ambrosina scrutând adâncurile, cufundată în minunatele vise ale copilăriei?

- Ah, ba da. Sigur că da! Trebuie să ies pe mal. Am carneţelul în buzunar. Trebuie să-mi pot nota întotdeauna asemenea inspiraţii de moment. Altfel se pierd, sau sunt înlocuite de altele.

O urmă, ajutând-o să iasă din apă.

- Uite că am spulberat idila. Poate exista ceva mai frumos decât scăldatul într-un asemenea ambient?

- Nu, râse ea, dar va rămâne veşnic pe hârtie, în desenele tale şi în povestirea mea.

- De fiecare dată când ne va cădea sub ochi, chiar după ce vom încărunţi, o să retrăim clipa.

Ea se aplecă deasupra hainelor şi scoase carneţelul din buzunarul încăpător al cămăşii, ascunzându-şi figura îmbujorată. Doar firea lui de artist îl împinsese să vorbească aşa. „Nu fi proastă, Priscilla! Dacă nu-ţi faci speranţe deşarte, n-ai să fii dezamăgită. Dar ce bine ar fi fost dacă Melisande n-ar fi fost atât de ferm prezentă în viaţa lui Barnabas Lockhart, şi de atâta vreme!“

***

Rosina nu-şi ascunse mulţumirea că Priscilla urma să-şi petreacă seara în oraş. înţelegea perfect că bucuria bătrânei era determinată în primul rând de faptul că nepotul ieşea cu altcineva, decât cu superficiala Melisande, dar şi-ar fi dorit ca Rosina să nu fie atât de transparentă.

îi atinse obrazul cu un deget şi spuse:

- Ţi-e atât de teamă că n-am să mă mai dau dusă de la Jesmond Dane, încât insişti să-mi iau o zi liberă. Până acum, n-am simţit nevoia. Parcă am fost în vacanţă. Valea Fair-acre este atât de frumoasă, cu colinele şi vâlcelele ei, cu copaci englezeşti şi torente învolburate, încât oraşul nu mă mai atrage deloc, mai ales din cauza cabanei din pădurea de zadă, venind parcă direct dintr-un basm elveţian. Lumea afacerilor a rămas undeva, la milioane de kilometri distanţă.

Barnabas râse.

- Făceai haz de complimentele mele, dar acum ai scăpat un porumbel. Eu fac parte din acea lume a afacerilor, îţi mai aduci aminte?

Ea aprobă din cap, făcând o gropiţă în obraz.

- De fapt, chiar reprezinţi acea lume. Dar ai o natură duală. Pe de o parte de rechin al afacerilor, pe de alta de artist, pe cale să creeze un microcosmos de încântare pentru copii şi adulţi.

- Ei bine, spuneai că eşti optimistă din naştere ... chiar prea, după mine, dacă anticipezi un astfel de succes. în afară de asta, mă faci să par schizofrenic. Vechiul truc . cu personalitatea multiplă.

- Ba nu, doar complexă.

- Aşa sună mult mai bine. Doamne, chiar că-mi placi mai mult în afara biroului. Erai atât de severă încât îţi ştiam de frică. Era o uşurare să mai evadez din când în când cu cineva mort după distracţii, ca blonda Melisande. Acum, că nu-i mai plătesc salariu, Priscilla Marchant se dovedeşte aproape umană.

Alicia interveni, pe un ton ultragiat.

- Unchiule Barnabas, doar nu pretinzi că n-o plăceai?

Spre norocul lui, fu salvat de Nat.

- Dacă n-ar fi plăcut-o, nu i-ar fi păsat şi nu i-ar mai fi spus-o nici acum.

- Uite că cineva se pricepe, aprecie Barnabas, admirativ.

Alicia gândea altfel.

- Nu prea înţeleg ce a spus Nat.

Barnabas o luă în braţe.

- Draga mea, vrea să spună că, faţă de cei pe care-i apreciem, ne purtăm mai natural. Acum, mai este timp pentru un joc de Ludo, înainte să plecăm. însă ea nu poate juca, trebuie să se facă frumoasă. Şi ţineţi minte, e doar un joc, nu trebuie să puneţi la suflet dacă pierdeţi.

Când coborî din nou, Rosina declară;

- Nu te-am mai văzut îmbrăcată-n albastru ... unor brunete nu prea le stă bine, dar la tine se potriveşte. Gulerul şi manşetle albe contrastează perfect cu nuanţa rochiei. Azuriu ca cerul, pătat de norişori alburii . absolut perfect!

- Nu-i aşa că mătuşa ta se pricepe la cuvinte? îi spuse Priscilla lui Barnabas. Dar ai grijă, Ambrosina Claermont, s-ar putea ca nepotul şi prietena ta să-ţi fure vorbele şi să le publice. Rochia mi-a trimis-o fratele meu, Andrew,

de la Paris. Curajos gest, fiindcă de data asta nu era însoţit de nevastă. Mi s-a potrivit perfect.

Barnabas privi spre pantofii ei.

- Mă gândisem să te invit la o plimbare, dar, cu asemenea încălţări, vom fi obligaţi să luăm maşina.

- îi schimb într-o clipă, replică Priscilla întorcându-se brusc. Nu-s potriviţi penru o plimbare pe înserat. înainte ca el să aibă timp să protesteze, urcă în goană şi reveni purtând o pereche de pantofi albi, cu tocuri mai joase.

Rosina şi copiii îi conduseră până la intrare, urmărindu-i cu privirea până dispărură după o cotitură. Barnabas se opri o clipă, prinse în mână un trandafir olandez, parfumat, pentru a-i sorbi aroma, dar floarea se scutură.

- „Ultima roză a verii . . . “ declamă el.

- Care însă nu era singură, replică Priscilla, indicând mulţimea de trandafiri înfloriţi, ceea ce ne promite o lună suplimentară de vară.

- în grădina Rosinei, vara întârzie întotdeauna, declară el, nu din cauza unor aiureli magice, care se rezumă de fapt la ore de muncă şi spinări îndurerate, ci fiindcă ea şi Manuel au creat un microclimat apărat de perdele de copaci şi tufişuri, de mici ziduri de cărămidă şi înprejmuiri joase.

- într-adevăr. Mă duce gândul la satul din Auburn, al lui Goldsmith... mă înţelegi?

- Ah, da ... „unde primăvara sosea prima şi vara şovăia să plece“.

- Cât mă bucur că ştii această versiune, Barnabas. Aşa am învăţat-o în şcoală, dar în alte cărţi apare: „. iar florile verii zăbovitoare întârzie să se ofilească“. Mie îmi place prima.

Un lucru minor, dar se adăuga pentru a crea o atmosferă de veselie şi comuniune spirituală - faptul că era capabil să reproducă versuri. O făcuse şi mai devreme, când lucrau la carte. Pentru aşa ceva, Priscilla continua să resimtă lipsa tatălui. Iar la casa parohială, probabil că va avea parte de mai mult. Deja o primă stea răsărise deasupra Liberty Hill. Ce noapte minunată!

Capitolul 1

- Cândva, am să te duc acolo sus, Priscilla. Este splendid, atât ziua cât şi noaptea. Peste Saddle Hill se poate vedea oceanul. Din loc în loc, se văd luminiţe de la aşezările omeneşti şi uneori chiar poziţiile vapoarelor care colindă întinderea Pacificului. Sau câte un avion venind dinspre polul sud. Te-a tentat vreodată să participi la una din excursiile organizate în Antarctica?

- Nu. Ar fi fantastic, desigur, dar nu mă atrage peisajul. în visele mele, sunt întotdeauna cu picioarele pe pământ solid.

- Ce exprimare încântătoare! Trebuie să i-o spunem şi lui Elspeth. O să fie entuziasmată. Poţi să aprofundezi ideea? Ce fel de vise?

- De fapt, nu prea ştiu. Mi-a plăcut mereu să visez. Dar mi-ar fi greu să descriu ce-mi doresc cel mai mult. Pur şi simplu, habar n-am

- cu excepţia persoanei tale, îşi auzi ea gândurile.

- Aş îndrăzni să ghicesc, declară el cu îndrăzneală.

- Cum ai putea să ştii?

- Mi-ai dat să citesc toate povestirile pe care le-ai publicat, ca să-mi fac o idee despre felul cum scrii şi cum funcţionează gândirea ta creatoare. De acolo am aflat, Priscilla. Toate se ţes în jurul căminului şi grădinii. Case în care copiii sunt îndrăgiţi şi bineveniţi; unde se bucură de siguranţă şi veselie, crescând printre măgăruşi, orătănii, câini şi pisici, trezindu-se dimineaţa cu imaginea copacilor crescuţi în faţa ferestrei şi cu mireasmă de fân proaspăt cosit şi parfum de flori. Nu-i aşa?

Priscilla îi dădu dreptate. Dintr-o dată, acolo, în mijlocul drumului de ţară, împresurată de case, fu neliniştită în privinţa viitorului ... în mod ciudat, teama era generată tocmai de faptul că-l simţea atras de ea, în ciuda neîncrederii provocate de incidentul cu scrisoarea. „Ah, Barnabas, Barnabas, măcar de n-ar fi existat Melisande!

Deveni conştientă că el o studia cu atenţie, puţin zâmbitor, fără nici o intenţie de a pleca mai departe.

- Dacă apare cineva, spuse ea, şi ne vede prinşi într-o discuţie vizibil serioasă, nemişcaţi în mijlocul drumului, ar putea crede că am luat-o razna. Hai să mergem!

- Intr-adevăr, absolut ciudat, chicoti el. Ah, câte lucruri facem, sau nu, ca să evităm sâ-i intrigăm pe ceilalţi, de care nici nu ne pasă.

Priscilla simţi că trebuie să evite o discuţie prea intimă.

- Povesteşt-mi despre Dougal şi Elspeth. Cum s-au cunoscut şi unde?

- Nu cunosc toate detaliile, dar cred că s-a întâmplat la Christchurch. Apoi, Elspeth a venit aici să achiziţioneze o căsuţă, intenţionând să renunţe la slujba de agent de publicitate, la o firmă cam ca a noastră. A cumpărat Crooked House, situată în spatele casei parohiale, unde locuiesc acum unchiul ei şi unchiul lui Dougal. Când activitatea de la parohie o copleşeşte, sau când are de respectat un termen limită, se retrage la Crooked House, cât timp copii sunt la şcoală. Cred că Dougal a intermediat vânzarea proprietăţii.

- Sunt un cuplu atât de drăguţ, încât e clar că-i uneşte o dragoste adevărată. Sper că-i aşa. Felul în care Elspeth îi tratează pe nepoţii lui Dougal de parcă ar fi copiii ei îţi merge la inimă.

Barnabas îi cuprinsese umărul gol, ajutând-o să depăşească nişte porţiuni de drum accidentat. Atingerea îi alungă alte gânduri. El izbucni într-un hohot zgomotos de râs.

- S-o rogi pe Elspeth să-ţi povestească. Doar ea te poate lămuri. Iţi aminteşti drumul spre Liberty Hill, pe lângă care tocmai am trecut? Ei bine, Dougal, un presupus sobru reprezentant al clerului, s-a îndrăgostit dintr-o privire şi, cu prima ocazie, a cerut-o în căsătorie, acolo sus, după slujba de seară. Dar i-au trebuit mai multe luni până s-o câştige. Ea credea că nu-i potrivită ca nevastă de preot.

- Elspeth? Ah, glumeşti. Este ideală!

- Desigur. E bine ştiut, aşa că nu dezvăluiesc nici un secret ... nimeni n-ar trebui să creadă că va avea parte de un drum presărat cu flori, alături de perechea ideală.

- Nu. Uneori, vezi oameni aparent lipsiţi de griji, cărora s-ar părea că nu le lipseşte nimic, favorizaţi ai sorţii, şi afli că sunt chinuiţi de cine ştie ce nelinişti. Barnabas, devenim prea profunzi. Să ne revenim.

***

Nimeni n-ar fi crezut că Elspeth şi Dougal, după o zi atât de schimbătoare, mai puteau fi aşa bine dispuşi. Trecuseră prin toată gama de emoţii. O înmormântare, o cununie, câteva vizite la patul bolnavilor şi nişte reproşuri meschine adresate prin telefon, că Elspeth îl ţinea departe pe Dougal de cei care aveau cu adevărat nevoie de el şi că n-ar trebui să permită celor fără minte să-i irosesc' timpul şi energia, în detrimentul celor mai merituoşi, care ar fi avut tot dreptul.

Dougal le povesti pe scurt şi apoi spuse;

- Elspeth vine imediat. Mă bucur că sunteţi aici. Are nevoie de puţină linişte. întotdeauna plânge alături de cei îndureraţi şi se bucură alături de cei fericiţi, dar este dificil să treci de la înmormântarea unui copil drag, la starea de spirit a unei căsătorii. Copiii, toţi patru, îşi petrec noaptea la Crooked House, împreună cu unchii, care le-au dăruit un joc nou şi complicat, cu zaruri. Mai bine să se chinuiască Ben şi Timothy să-i înveţe. Noi suntem întotdeauna întrerupţi şi asta-i frustrant pentru cei mici, cu toate că-i învaţă că ceilalţi trebuie să aibă prioritate.

Sufrageria casei parohiale era imensă, cu mobilă solidă, însă ponosită, iar pe pereţi atârnau nişte peisaje locale, mai ales din zona Lake County, pictate în ulei de către Dougal. Bineînţeles, peste tot erau cărţi. Uşile duble de la capătul încăperii erau deschise spre o terasă largă, unde rămaseră până la apariţia lunii.

Intrând în casă, Priscilla fu surprinsă când Barnabas abordă direct subiectul întreprinderii lor comune. El zâmbi.

- Priscilla nu ştia că am de gând să discut problema. Cred că cele vreo douăsprezece romane pe care le-ai publicat, Elspeth, o fac să se simtă începătoare. Mi-ar plăcea să ne vizitaţi la cabană într-o zi când lucrăm, pentru că sunteţi cei mai în măsură să aduceţi critici pertinente.

Ochii verzi ai lui Elspeth, puşi în valoare de materialul negru şi verde-smarald al fustei, scânteiară.

- Barnabas, asta înseamnă că în sfârşit te-ai hotărât să-ţi pui în valoare talentul? Ai ascultat prea mult de conştiinciozitate, servindu-ţi clienţii şi ajutându-ţi tatăl. Este un om minunat şi-i foarte recunoscător că ai preluat afacerea de familie, dar munca îţi fură tot timpul şi asta nu-mi place. Priscilla, sper că înţelegi că, în cel priveşte pe acest om, ai realizat o minune. A fost nobil din parte-ţi s-o laşi pe mătuşă să-ţi sufle secretara, Barnabas, dar s-ar părea că acum culegi roade mult mai bogate.

Barnabas avea un comportament expansiv şi ar fi putut da în vileag întreaga poveste, iar asta ar fi aruncat asupra ei o lumină nu prea favorabilă.

Se linişti imediat, căci el îi alungă temerile. îi făcu cu ochiul şi spuse:

- N-am să vă spun toată povestea, dar când s-a angajat la Rosina, habar n-avea că-mi este mătuşă. Mă cunoştea numai ca domnul Peter Lockhart. Probabil, ştiţi foarte bine că mereu încerc s-o înfrânez pe fluşturatica mea

mătuşă şi că, din cauza asta, mă numeşte „oribilul Barnabas“. Ei bine, am rugat-o pe Priscilla să ducă personal formularele pentru Societatea Horticolă şi am profitat de ocazie să-i trimit o scrisoare Rosinei - şi aceea a fost seara în care le-ai găsit căzute din copac, Dougal. Priscilla era pe punctul de a pleca în concediu şi se hotărâse să demisioneze ca să-şi facă timp pentru scris. Ascultând de un impuls de moment, s-a decis s-o ajute pe Rosina să aibă grijă de copii . apoi, când mi-am vizitat mătuşa, supărat foc fiindcă devansaseră venirea copiilor fără să-mi spună, am constatat că prietena-model care-i sărise-n ajutor nu era alta decât secretara mea! Pe scrisoarea de demisie completase adresa din Dunedin. Aşa că parcă am fi picat din nori!

- îmi dau seama, aprobă Elspeth, chicotind la imaginea confruntării, fiindcă am păţit exact acelaşi lucru. Am renunţat la serviciul pe care-l aveam în nord, ca să mă apuc de scris. în loc de asta, continuă, aruncându-i o privire complice lui Dougal, m-am trezit gospodină la parohie, având pe cap şi nepoţii lui Dougal, precum şi unchiul. Probabil că suntem nişte neghioabe, Priscilla. Nu-i aşa că sunt nişte norocoşi?

- Păi ... se bâlbâi Priscilla, roşie în obraji şi fericită că lumina era destul de slabă. Nu este chiar aceeaşi situaţie. Barnabas şi cu mine nu suntem decât parteneri de lucru. îşi reveni puţin şi continuă cu mai mult tupeu. Cel puţin n-am ajuns să-i şi gătesc.

Barnabas trecu peste replică. Timpul părea să zboare. Pe drumul de întoarcere vorbiră puţin. Se simţea cuprinsă de o mulţumire atât de deplină cum nu mai simţise vreodată. îşi dădea seama că e o senzaţie trecătoare, dar noaptea aceea îi va rămâne mereu în memorie. Era fericită la braţul lui, dar când pătrunseră pe aleea mărginită de fucsii şi întunecată - din cauza lunii care, după ce o vreme se jucase de-a ascunselea cu norii, acum dispăruse complet - constată că mâna lui devenise mai îndrăzneaţă. Ah, ce ciudat, la un comerciant, să-i poată simţi bătăturile din palmă. îi împărtăşi constatarea, adăugând;

- Mult timp n-am ştiut că eşti şi fermier cu jumătate de normă, totuşi, ai degete de artist.

El nu-i răspunse imediat. în lumina slabă a lămpii aprinse, lăsată pe verandă de Rosina, îi zărea conturul chipului, cu bărbia pătrată şi pomeţii înalţi. Degetele lui le strânseră pe ale ei.

- Personalitatea mea a beneficiat cel mai mult de pe urma ta, şefa. Ani de

zile m-am străduit să fiu un urmaş de succes pentru afacerea de familie. Simţeam că era responsabilitatea mea. Ah, cât de îngâmfat par!

- Nu fi ridicol. Nu-i obligatoriu să desconsiderăm lucrurile astea. N-ai să te lauzi cu asta, dar în seara asta am discutat destul de profund, atât între noi, cât şi cu familia MacNab. Continuă, Peter Barnabas Lockhart.

- Dar misiunea asta, la care ne-am înhămat, descătuşează în mine ceva ce era pe cale să fie înăbuşit. N-am să-mi neglijez cealaltă preocupare. Le-o datorez celor care-şi câştigă pâinea la magazin. De fapt, probabil că mă voi descurca mai bine, dacă scap de frustrare. Dar spuneai că traiul aici şi scrisul ţi-au deschis noi perspective şi simt la fel.

- S-o luăm pe Melisande ca exemplu. Mi-a reproşat mereu că n-aş avea ambiţii, fiindcă nu profit de majoritatea ocaziilor care se ivesc; că, într-o poziţie ca a mea, aş putea călători mai mult. Uneori sunt constrâns s-o fac, dar de îndată ce-mi îndeplinesc însărcinările, mă grăbesc să revin acasă. Spune că asemenea ocazii nu trebuie ratate, anumiţi oameni şi contractele semnate putându-mi dubla cifra de afaceri cu uşurinţă. Eu însă nu urmăresc aşa ceva. îmi place să cred că în zilele noastre există încă loc pentru întreprinderi familiale, că pot reţine toate numele angajaţilor. începu să râdă. Mă întreb ce părere ar avea despre asta . ambiţia de-a deveni ilustrator de cărţi pentru copii. Pe Melisande o atrag afacerile pe picior mare şi banii mulţi.

Priscilla simţi nevoia să întrebe:

- Când va afla, ceea ce este foarte probabil să se întâmple, cum te va afecta părerea ei?

- Cum?

- Ai să-i permiţi să te descurajeze?

- Aşa crezi?

- Sper că nu. Nu doar pentru că este grozav să beneficiez de pe urma unui ilustrator de calibrul tău, dar şi fiindcă .

- Continuă. Fiindcă .?

- ... ar însemna să se piardă un talent, iar Biblia conţine unele aprecieri aspre în această privinţă.

- Ei bine, este un motiv valabil. Totuşi, speram ceva mai intim, referitor la persoana mea.

Ea ezită, apoi răspunse:

- Prima şi cea mai importantă cauză este că-ţi doresc binele, că vreau să-

ţi împlineşti visele din tinereţe.

Sunetul emis de el n-ar fi putut fi interpretat decât ca o manifestare a satisfacţiei.

- îţi mulţumesc. Speram să aud aşa ceva.

Ezită din nou, apoi spuse:

- Barnabas, sper să nu-ţi închipui că încerc s-o discreditez pe Melisande. Simt doar că trebuie să-ţi cultivi darul. Poate că ea nu înţelege cât de mult ar însemna asta pentru tine, sau pentru generaţii întregi de copii.

- N-avea grijă. Melisande nu-i vinovată - are limitele ei, vreau să spun. A fost educată să aprecieze toate lucrurile numai în termeni de valoare bănească. Este criminal să insufli copiilor asemenea concepţii. Din păcate, Melisande a luat-o pe o cale diferită. Ar putea părea ciudat. dar pentru ea a fost un noroc. Viaţa nu mai avea nici o însemnătate, când s-a angajat la spital şi a ajuns în contact cu oameni care trăiau în condiţii precare şi sufereau de afecţiuni grave, dar erau capabili încă să se bucure de viaţă, să lupte cu moartea, astfel că scara ei de valori a început să se modifice. Asta nu înseamnă că vreau să afle despre încercarea noastră, deocamdată. Ai priceput ceva?

- Da. Cred că e o atitudine înţeleaptă. Ah, Barnabas, simt că în sfârşit, cu ajutorul tău, voi reuşi să pătrund în lumea aceea la care visez de atâta vreme . magica întruchipare a gândurilor, îmbrăcând formă de cuvinte şi desene, care se pun în valoare reciproc. Realitatea dinainte de Crăciun - slujba de secretară şi apartamentul în care locuiam - pare pierdută în negura timpului. Mă cutremur când mă gândesc că, dacă nu mă trimiteai cu scrisorile, aş fi pierdut ocazia de a cunoaşte minunata Fair-acre Valley.

- Simt acelaşi lucru, replică el, zâmbind.

Ajunseseră în apropierea locului unde-şi lăsase el maşina.

- N-ar fi bine să mai pierdem vremea. Ai drum lung până la Tyne Hill, dincolo de Dunedin. S-a făcut târziu. Vom mai avea ocazia să vorbim. Acum trebuie să pleci.

- Da, dar mai întâi ... ai face bine să vii la umbră, Priscilla. N-aş exclude posibilitatea ca Rosiuna, binecuvântată fie-i firea romantică, să ne pândească de la fereastră şi cine ştie ce concluzii ar fi în stare să tragă.

O trase aproape şi o sărută. Momentul era pur şi simplu magic. Nu ştia ce simţise Barnabas Lockhart. Probabil doar plăcerea fugară a clipei. Ultima lui remarcă era clară. O declaraţie cât se poate de transparentă, un avertisment că

nu trebuia să-l ia prea în serios.

Pe când îi dădea drumul, ea spuse:

- Poate că ni se poate ierta purtarea. Continuăm să fim sub influenţa muncii incitante pe care o înfăptuim. Am permis împrejurărilor să ni se suie la cap. Copleşitor, nu-i aşa? ... grădina ca de poveste, luna, trandafirii. Să revenim cu picioarele pe pământ, Barnabas. Suntem doar parteneri de lucru. Noapte bună!

***

Zilele minunate continuará să se succeadă. Luna martie veni însoţită de recoltele bogate ale câmpurilor, iar pe vârful colinei Liberty Hill, mai puţin protejat decât vâlcelele de dedesubt, frunzele plopilor începuseră să îngălbenească, iar scoruşii căpătaseră o nuanţă roşcată. In grădina Rosinei, florile de toamnă, albe, roz, sau portocalii, păreau să se fi încolonat de-a lungul bordurilor. Petuniile, gălbenelele şi geraniumul se luau la întrecere să expună cele mai vii nuanţe, panselele îşi iţeau florile purpurii din fiecare crăpătură a pământului, daliile începuseră să se ofilească, iar bobocii crizantemelor prinseseră să se îngraşe.

Până şi grădina de legume, frecvent udată, avea o frumuseţe aparte, datorată tulpinilor înalte de porumb, roşiilor de lângă gard şi căpăţânilor de salată verde. Priscilla avea senzaţia că le vede pe toate prin ochii de artist ai lui Barnabas. Acum pricepea de ce, la nevoie, îl putea înlocui cu succes pe decoratorul de vitrină. In bătrâna livadă, copiii se bucurau de timpul de joacă, mâncând renglote, nectarine şi mere, culese direct din pom.

Era mereu ocupată, cu gospodăria, spălând, cârpind şi gătind, dar reuşea să se bucure de puţinele ceasuri pe care Barnabas reuşea să le petreacă departe de magazin, lucrând împreună la carte.

- In mod ciudat, spunea Barnabas, oriunde m-aş afla, îmi vin în minte aventurile Ambrosinei. Am făcut o obsesie. Dar e o senzaţie fascinantă să ştii că ai la îndemână atât material. Foile pe care mi le-ai dat acasă cu două zile în urmă mi-au provocat accese de veselie. Citeam în pat, pe la unu noaptea, iar doamna Forsythe s-a trezit să vadă ce naiba se întâmplă. Uitasem complet cât era ceasul. Descrierea coteţului de păsări al lui Elspeth a fost irezistibilă. Mereu uit că în scenariu Elspeth se numeşte Morag.

- Mă dau în vânt după ea, declară Priscilla. De fiecare dată când mă gândesc la faptul că nu se credea aptă să devină soţie de pastor, încep să

chicotesc. Ieri, mi-a povestit întreaga păţanie.

- Dougal n-a ţinut seama de asta. Mi-a spus cândva că pentru el era foarte clar cu cine avea de-a face. Era, după spusele unchiului lui, tare ca stânca şi neîncovoiată ca o sabie. A iubit-o mereu, chiar dacă era conştient că în trecutul ei există şi evenimente mai puţin ortodoxe.

- Ăsta este visul oricărei femei. Să fie iubită necondiţionat.

- Adică?

- în ciuda tuturor imperfecţiunilor, cred. Chiar dacă provoacă neîncredere.

O privi pătrunzător, iar ea simţi că roşeşte.

- Asta este valabil nu doar în relaţiile dintre un bărbat şi o femeie, Barnabas, ci şi în cazul prieteniilor. Lipsa de încredere le subminează deopotrivă.

- Intonaţia ta îmi dă de înţeles că eşti supărată. Recunosc, m-a deranjat că mi-ai turnat povestea cu plecarea la Christchurch. De fapt, eram furios la culme. Dar de atunci, am început să te cunosc, am înţeles că aveai motive şi cu toate că din când în când mai sunt bântuit de îndoieli, acum am încredere în tine. Am observat cum te porţi cu Rosina şi copiii, cum munceşti pentru un salariu mult mai mic, aşa că suspiciunea ar fi deplasată.

Fu răsplărit cu un zâmbet larg, însoţit de sclipirile ochilor.

- îţi mulţumesc, Barnabas. E mai plăcut să inspiri încredere ca urmare a intuiţiei, decât după o explicaţie. Dacă aş putea da timpul înapoi, aş acţiona cu totul altfel. Ţi-aş scrie să te anunţ că m-am răzgândit în privinţa plecării în nord, că am fost angajată de o femeie vârstnică s-o ajut să aibă grijă de nişte copii, aşa că-mi dau demisia. în cazul acesta, numele şi adresa Rosinei ar fi apărut, m-ai fi sunat la telefon, dezvăluindu-mi că din întâmplare e vorba de mătuşa ta. Şi probabil ţi-ai fi dat silinţa să mă faci să renunţ, nu-i aşa? Fiindcă nu voiai ca Rosina să fie încurajată. Dar n-ar mai fi apărut motive de neîncredere.

- Corect. Ai să-mi spui vreodată despre ce a fost vorba?

Ea cugetă, conştientă că era observată cu atenţie.

- Păi, dacă va veni vremea să pot discuta deschis subiectul, îţi voi spune cu plăcere. Un surâs îi ridică colţurile gurii. îi venise în minte că singura condiţie de a-i dezvăluit adevărul era să înceapă s-o îndrăgească, iar şansele erau aproape inexistente. Nimic mai mult decât un vis. Fiindcă exista şi

Melisande, iar Barnabas îi dăduse de înţeles cu tact, noaptea trecută, că nu dorea ca Rosina să fie la curent cu aparenta lor intimitate.

El se încruntă. Priscilla adoptase un aer visător, de pacă ar fi tânjit după ceva imposibil de obţinut. Spuse:

- Ei bine, să ne vedem de treabă. Problema este că, atunci când ai de-a face cu povestiri pentru copii, care inevitabil provoacă nostalgie, există tendinţa de a deveni sentimental.

- Tu ai fost cel care a deviat de la subiect, atingând aspecte intime. Mi-ar conveni de minune să ne concentrăm numai la lucru.

- Nu, Priscilla. Nu vreau să te superi pe mine. în momentul ăsta mă simt ca un cerşetor cu toane. Nu prea înţeleg ce se petrece cu mine. Am devenit .

- Ce ai devenit? întrebă ea, atentă.

- Mă macină tot soiul de conflicte interioare. Sunt sentimente cu care mă confrunt pentru prima oară în viaţă, aşa că fii înţelegătoare.

Pleoapele ei coborâră peste ochii de culoarea alunei, astfel că Barnabas nu-i putu descifra expresia. N-avea de unde să ştie că i-ar fi plăcut să-l roage să-i povestească tot. Dar nu, era interzis. în loc de asta, spuse:

- Am păţit la fel, Barnabas. Tot anul am avut parte numai de asemenea conflicte interioare. Dar se pare că timpul le rezolvă pe toate. Poate că te va ajuta şi pe tine.

îşi privea încruntat creionul.

- Posibil. E vorba de relaţiile cu alţi oameni. Nu prea am răbdare, totuşi, deşi mi-aş dori să pot pune lucrurile la punct fără întârziere, instinctul mă avertizeaeă că nu-i bine să mă pripesc.

- Nu ştiu despre ce-i vorba, dar dacă instinctul te îndeamnă să aştepţi, în locul tău i-aş da ascultare.

El zâmbi strâmb.

- De sfatul ăsta mă temeam. Dar egoismul mă împinge să mă întreb de ce să nu acţionez imediat.

- Mă pui în încurcătură, Barbabas! Sunt în ceaţă. Aş prefera să nu-ţi fi spus nici o vorbă - a fost o prostie. Uită-mi cuvintele. încrede-te în propria judecată.

- Aşa voi face, aprobă el. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Să revenim la Ambrosina. în universul ei populat de măgăruşi şi arici, de trifoi roşu şi de porniri aventuroase. Cu cât înaintăm cu lucrul, cu atât sunt mai

convins că vom avea succes, Priscilla.

- Am dat lovitura.

- Aşa-i. Ce evoluţie ciudată! Mă opuneam ca Rosina sa aiba grijă de copiii familiei Darfield, dar în cazul acesta nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Ai fi plecat în nord să-ţi petreci vacanţa şi să-ţi cauţi ceva de lucru. Ce surprize ciudate ne rezervă uneori soarta!

Priscilla chicoti.

- în ziua când ai coborât din maşină, nu m-am prea gândit la aşa ceva. Simţeam doar că era mult mai rău decât dacă ar fi apărut pomposul, prosperul şi umflatul Barnabas la care mă aşteptam. Eram pregătită să întâlnesc o persoană necioplită, care nu suportă copiii. îmi dădusem seama că Rosina îi iubea atât de mult, încât era normal să stea la ea. Eram dispusă să mă lupt cu nepotul cel autoritar, dar după ce situaţia s-a mai liniştit, m-am bucurat că a fost vorba de tine.

- De ce? Nu se schimbase nimic.

- Lucrând mai mult de un an împreună, te cunoşteam suficient ca să înţeleg că nu te-a mânat decât grija pentru Rosina, explică ea, roşind.

Figura lui Barnabas arboră o surpriză comică.

- Da, mă cunoşteai destul de bine. înţelegeai că exasperarea cauzată de plecarea lui Zillah făcea parte din sentimentul meu - cum să-l definesc? - disperarea cu care constat că cei generoşi, cu personalitate puternică, se lasă exploataţi de cei mai slabi, ajutându-i să devină şi mai nevolnici. Rosina s-a descurcat toată viaţa. Dar simţeam că, la vârsta ei, merită să se odihnească. Zillah mă dezamăgise. N-o crezusem capabilă să-şi părăsească astfel copiii.

Priscilla se hotărî să-i deschidă ochii.

- Barnabas, să ştii că Rosina nu ţi-a spus tot adevărul. Zillah i-a explicat motivul pentru care era aşa important să-l însoţească pe Keith. Chiar el a rugat-o, iar motivul invocat nu putea fi desconsiderat. Rosina n-ar fi păstrat secretul faţă de tine, dacă n-ai fi fost atât de legat de Melisande, care are prieteni comuni cu Keith. N-a vrut să rişte ca secretul să ajungă la alte urechi. Bârfa i-ar fi putut pune în pericol mariajul, adică nu doar fericirea ei, ci şi situaţia copiilor. Aceştia au nevoie de ambii părinţi. Acum te cunosc suficient de bine ca să fiu convinsă că nu-i vei spune Melisandei. Iată cum stă treaba.

- N-am să mă supăr pe mătuşă-mea fiindcă n-a avut încredere în mine. Era o situaţie delicată, dar îţi mulţumesc că m-ai pus la curent. N-am să te dau de gol faţă de Rosina.

în vreme ce se îndreptau spre casă, ca să prânzească împreună cu Rosina, Priscilla simţea că relaţia lor intrase într-o fază nouă.

înainte de a pleca la magazin, Barnabas spuse:

-Mâine voi sta la magazin toată ziua, aşa că n-am să te văd. De fapt, nu cred că am să mai scap până miercurea viitoare. Melisande are weekend liber şi ne ducem la rudele ei din Cristchurch. Ne întoarcem luni seara, dar marţi am o mulţime de întâlniri de afaceri.

Toată strălucirea zilei se estompă la plecarea lui. Priscilla nu fu în stare sa se întoarcă la lucru. Preferă să se ocupe de grădină, atacând activităţi cu mare consum de energie fizică.

Rosina observă, cu amuzament. Seara, îi spuse:

- întrucât probabil că n-ai să prea lucrezi în lipsa lui Barnabas, ce-ar fi să-ţi inviţi sora, cumnatul şi întreaga familie să-şi petreacă weekend-ul aici? S-ar putea caza la cabană şi s-ar gospodări singuri. Ce părere ai?

- Ar fi minunat, iar de astă dată nu se gândea la plăcerea celorlalţi, ci la faptul că societatea numeroasă îi va abate gândul de la Barnabas. Sau de la cele discutate în cursul dimineţii. Despre conflictele lui interioare. n-avea de gând să-şi frământe mintea în weekend. Poate că se va decide să le rezolve, împreună cu Melisande. Iar ăsta era un motiv de amărăciune.

***

Propunerea Rosinei fusese binevenită. Priscilla avea senzaţia că ultima perioadă dispăruse şi se întorseseră la zilele fericite dinainte, când Clarice încă nu abuza de sprijinul ei.

Se schimbase vizibil. Era amuzantă, cum şi-o amintea din copilărie, înainte de a fi afectată de răsfăţul unei mame excesiv de indulgente cu frumoasa ei copilă. Roger era exact omul care-i trebuia. Mai mult, Clarice era perfect conştientă. în vreme ce stăteau pe banca de lângă piscină, bronzându-se şi urmărindu-l pe Roger care legăna copiii pe rând, îi spuse Priscillei:

- Treci printr-o schimbare, Priscilla. întotdeauna te-am considerat doar sora mea. Dar acum parcă ai fi căpătat mai multă personalitate. Traiul aici, îngrijirea acestor copii, îţi furnizează cele mai depline satisfacţii încercate vreodată, nu-i aşa?

- într-adevăr, munca de secretară era menită doarsă-mi asigure existenţa. Simt că abia acum am început să trăiesc cu adevărat. Am să rămân aici şi după întoarcerea lui Zillah Darfield, Clarice. Am început să scriu o carte pentru copii şi cred că sunt pe drumul cel bun. Vreau s-o termin şi nimic nu se

compară cu lucrul în cabană.

Ochii albaştri ai Claricei deveniră sobri.

- Ar fi trebuit s-o faci mai de mult, dar mi-e teamă că m-am sprijinit prea mult pe tine după moartea lui Geoff. întotdeauna m-am simţit imperfectă, în comparaţie cu tine. Erai puternică, stăpână pe propria soartă, hotărâtă, încă din fragedă copilărie. N-am avut niciodată suficientă încredere în mine, dar acum lucrurile s-au schimbat. Roger mi-a demonstrat ca sunt capabilă să fac lucruri la care altă dată nici nu m-aş fi gândit. Fiindcă tu erai mereu disponibilă. Cel mai ciudat, continuă ea, este că, după ce mama ne-a părăsit, Geoff a continuat să mă cocoloşească. Apoi, când m-am recăsătorit, nu credeam să iasă cine ştie ce. Ştiam că Roger mă iubea, dar uneori îmi dădeam seama că mă dispreţuia. Am exagerat puţin, încercând să capăt mai multă atenţie. Am jucat teatru; nu te pretinde surprinsă, surioară mai mică. Dar la un moment dat, m-am descoperit aşa cum eram. Ne-am certat. Roger mi-a spus că el căuta un tovarăş de viaţă, nu o plantă agăţătoare şi că le voi face rău copiilor după cum aproape ţi-am distrus şi ţie viaţa. Spune-mi, Priscilla, ţi-am pricinuit neplăceri ireparabile, sau ai scăpat la timp? Vreau să zic, exista acel dulce Miles Standour şi, în lipsa mea, probabil că te-ai fi logodit cu el, dar sunt convinsă că a dat bir cu fugiţii, văzând câte ai pe cap.

Râsul spontan al Priscillei fu foarte convingător.

- Ah, Clarice, zăpăcito! Chiar eu i-am dat papucii. Era drăguţ, dar prea copilăros. Şi el căuta sprijin. Nu era ceea ce mi-aş fi dorit.

- Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu. Dar îmi place fostul tău şef. Ăsta da bărbat. A venit să-ţi cunoască familia. Mi-am închipuit ...

Priscilla ridică o mână.

- Stai aşa, surioară mai mare! Doar fiindcă ţi-ai învins slăbiciunile, nu înseamnă că acum eşti bună de peţitoare. Barnabas Lockhart mi-a fost şef. Acum este nepotul celei care m-a angajat şi atâta tot. Este practic logodit cu blonda cea mai încântătoare, Melisande Drew. De fapt, îşi petrec acest weekend la rudele ei din Christchurch, aşa că las-o mai moale, draga mea. Nu te impacienta, Clarice, viaţa nu înseamnă numai căsătorie, iar eu mă simt deja purtată pe aripile succesului literar. Dacă va apărea un bărbat potrivit, am să-l consider un fel de supliment.

Clarice îi cuprinse umerii şi o îmbrăţişă.

- Aşa te vreau, micuţo. De acum înainte, aşa vor sta lucrurile. Dar sunt

totuşi dezamăgită de acest Barnabas. însă, dacă ai fi fost îndrăgostită, probabil că n-ai fi părăsit firma Lockhart. Ah, Priscilla, mă simt mai plină de viaţă ca niciodată. în sfârşit, mă simt la locul meu. Vreau să lucrez ca soră de caritate. Am şi frecventat nişte cursuri ... vai, Roger, fii atent!

Se auzi o pârâitură teribilă şi Roger dispăru într-un nor de picături. Clarice sări în picioare şi se aruncă în apă, ajungând imediat lângă el, în mijlocul piscinei. Priscilla se simţi încântată. Bucuroasă că acum relaţia cu sora ei evoluase spre normalitate.

***

Miercuri dimineaţă primi un mesaj prin intermediul ezitantei domnişoare Freeman. „Secretara domnului Lockhart m-a rugat să-ţi transmit că dumnealui nu se va întoarce de la Christchurch decât săptămâna viitoare.“

Priscilla îi comunică noutatea Rosinei pe tonul cel mai normal de care fu în stare, în vreme ce aceasta transplanta în grădină câteve fucsii tinere. Apoi se duse la Thistledown House şi lucră două ore fără pauză şi fără inspiraţie, după care rupse tot şi decise că după-amiază se va mulţumi să copieze pe curat o parte din ceea ce terminase împreună cu Barnabas. Noua creaţie n-ar fi meritat să vadă lumina tiparului.

Dougal şi Elspeth o luaseră pe Rosina la o expoziţie de flori din Dunedin, aşa că Priscilla rămăsese singură acasă. Profită de ocazie pentru a face ceva demn de dispreţ dar irezistibil . sună la spital şi întrebă: „nu vreau să vorbesc cu ea, dar n-aţi putea să-mi spuneţi ce program are domnişoara Drew săptămâna asta?“

Răspunsul suna exact aşa cum se temuse: „Ah, domnişoara Drew este în vacanţă la Christchurch şi n-o aşteptăm să revină până săptămâna viitoare.“

Trebuia să priceapă că plăcutele lor conversaţii, cooperarea apropiată, potrivirea de gusturi şi cele două sărutări nu aveau nici o semnificaţie. Va evita să mai facă plimbări sub clar de lună, să-i viziteze împreună pe cei de la parohie, sau să-l însoţească la slujba de seară de la St. Enoch, atunci când Barnabas îşi petrecea weekendul acolo. De două ori, duminica, Rosina pretinsese că era prea obosită ca să mai meargă.

La un bazar din Fair-acre, o cunoscu pe mama lui Nerolie. Luară ceaiul sub un umbrar de pânză. Doamna Palmerston avea un păr roşu- aprins - posibil semn de temperament vulcanic - ochi căprui, o voce plăcută şi maniere impecabile. Totuşi, Priscilla rămăsese în gardă, amintindu-şi spusele fetei.

Inevitabil, ajunseră să discute despre copii.

- Nerolie spune că eşti minunată, declară Judy Palmerston - mai atentă decât majoritatea mamelor. Că te joci cu ei, că aţi înotat împreună şi că-i laşi să te ajute când găteşti. Cred că voia să-mi scoată ochii, fiindcă ieri mă grăbeam - părinţii lui Rob îşi anunţaseră vizita, iar eu încercam să umplu oalele, ca să putem petrece împreună cât mai multă vreme. Aşa că n-am avut timp de ea.

Priscilla izbucni în râs.

- Având în vedere că Rosina este în putere, putem să împărţim corvezile. Aşa că n-ajung să mă grăbesc cu gătitul ca să mă apuc de călcat sau de pus aspiratorul. Uneori, mamelor le lipseşte timpul.

Capitolul 8

Noaptea târziu, telefonul începu să sune. Rosina se culcase de ceva vreme, dar Priscilla rămăsese trează, incapabilă să lase din mână romanul poliţist. Răspunse fără entuziasm. Barnabas fiind la Christchurch, era puţin probabil să-i audă vocea dragă şi timbrată, aşa că nu-i păsa cine sunase.

în clipa următoare, în urechi îi răsună glasul lui. Surpriza o împiedică să ascundă semnele bucuriei pe care o încerca.

- Ah, Barnabas, te-ai întors?

- Nu, dar ţi-ar fi plăcut, Priscilla?

Luată prin surprindere, ezită să răspundă. El râse.

- Spune-mi ce simţi, Priscilla. Nu te mai ascunde în propria carapace. Te-am întrebat dacă ţi-ar fi plăcut să fiu acasă? în vocea lui stăruia o notă de tachinare tandră.

- Da, abia aştept să continuăm să lucrăm la carte. Sunt plină de idei, dar am început să depind de schiţele tale ca să-mi antreneze inspiraţia.

El chicoti a neîncredere.

- Am spus să dai drumul la tot ce ai pe suflet. Ăsta este un motiv nesemnificativ de a dori întoarcerea unui bărbat.

încercă să-i abată atenţia.

- Ce mai face Melisande? V-aţi simţit bine la Christchurch? Aţi avut vreme bună?

Glasul lui sună batjocoritor.

- Să vedem ... Unu - Melisande se simte minunat. Parcă ar fi ajuns în rai. Niciodată n-a fost mai frumoasă. De fapt, radioasă. Priscillei i se păru că a fost

stropită cu apă îngheţată, dar el continuă: Doi - ne-am simţit ca dracu la Christchurch - crize, izbucniri emoţionale, discuţii familiale, decizii, decizii şi iar decizii!

Dacă ar fi putut-o vedea, ar fi constatat că Priscilla îşi muşca buza, strângând telefonul până ce încheieturile degetelor i se albiseră. Ce să însemne? Crize? Decizii? Nu cumva, relaţia lor, până acum lăsată la voia întâmplării, se rezolvase dintr-o dată? Atunci de ce mai începuse conversaţia pe acel ton? Sau poate că era atât de entuziasmat că nu mai era conştient ce spune? Un bărbat ar fi putut reacţiona astfel când fata, care-l mai respinsese cândva, accepta în sfârşit să-i fie soţie!

- Trei, vremea - cât se poate de capricioasă. O ironie! Primele câteva zile, când n-ar fi contat, a fost idilică. Dar când ar fi fost important, ultimele două zile, ne-am trezit înconjuraţi de o ceaţă densă.

S-ar fi putut lipsi de amănunte, chiar dacă întrebase. Ce semnificaţie avea vremea? La ce se referiseră deciziile acelea? Dacă el şi . Barnabas continuă:

- Iată-ne în aeroport, de unde Melisande încerca să ia avionul spre Londra, iar acesta era închis.

Câteva clipe, Priscilla nu reuşi să audă altceva decât nişte pocnituri în timpane. Apoi Barnabas spuse:

- Mai eşti acolo? Mă mai auzi?

- Eu ... eu ... ah, mi se pare că legătura s-a deteriorat.

- Ai înţeles ce ţi-am spus adineauri?

- Nu sunt sigură, răspunse ea încercând să pară detaşată, se auzea cam slab. Ceva despre Melisande care urma să plece la Londra. Dar asta nu fusese în program, nu-i aşa?

- Nu. Voiam să las ştirea asta pentru când mă voi întoarce, dar am dat de telefon şi m-am trezit formând numărul. Mai trebuie să stau câteva zile. Melisande a trecut prin momente dificile în ultimii trei ani, Priscilla. Nici nu-ţi poate trece prin minte cât de grele. Trebuie să rămână între noi. N-am să vă povestesc decât ţie şi Rosinei. S-a îndrăgostit lulea de un chirurg, dar nu avea speranţe. Inainte de asta ne împrietenisem - un soi de amiciţie fără pasiune, ne ţineam doar companie unul celuilalt. Am rupt legătura. Melisande s-a îndrăgostit de altcineva, dar nu a mers aşa cum sperase. Apoi l-a cunoscut pa Donald. Soţia lui zăcea la pat de ani de zile. Poate că pare uşuratică, dar să ştii că Melisande are principii morale stricte. Nu s-a lăsat atrasă într-o astfel de

legătură, în ciuda milei şi a dorinţei de a-l ajuta cumva. Lucra atât de aproape de el încât îi era frică să nu se dea de gol, aşa că am fost de acord s-o însoţesc peste tot, ca să îndepărtez bănuielile. I-am admirat. Meritau o medalie. In cele din urmă, el a considerat că Melisande era pusă într-o situaţie incorectă, că-şi irosea viaţa. A acceptat un post în Anglia, acordându-i şi oarecare şanse de revenire soţiei, într-o clinică din apropiere. Un an, s-a simţit ceva mai bine, dar nu s-a vindecat. Cu câteva luni în urmă, a murit. Au stabilit să se întâlnească la sfârşitul anului aici, în Noua Zeelandă. Dar pe când eram la Christchurch, Donald a sunat-o. Se simţea atât de singur, încât a rugat-o să vină imediat. Părinţii ei au fost încântaţi. O cam răsfăţaseră în copilărie, iar asta - faptul că iubea un bărbat însurat - era gata-gata să-i omoare. După mine, era păcat să nu asiste la căsătoria lor, aşa că i-am convins să plece împreună. Tatăl ei lucrează în acelaşi domeniu cu mine, numai că se ocupă de lână, aşa că am reuşit să-l ajut să-şi rezolve problemele. Din cauza asta am întârziat. Le-am făcut rezervări, iar ei aveau deja paşapoarte. Erau gata de plecare când s-a lăsat ceaţa asta. Totuşi, astăzi au plecat la Auckland. Acum zece minute, m-a sunat Melisande să-mi spună că urmau să decoleze imediat. In curând, vor fi în drum spre Honolulu, iar eu voi fi scăpat de griji. Am avut o senzaţie minunată să-i văd pe cei trei plecând fericiţi din aeroportul Harewood.

O fericire similară simţea şi Priscilla. Dar nu-şi putea permite să spere prea mult. Ei bine ... măcar erau pe aceeaşi lungime de undă, le plăceau aceleaşi lucruri, urmau să publice o carte împreună ... poate că speranţele n-ar fi fost prea deplasate.

- Incă stau în casa lor de pe Cashmere Hills, reluă Barnabas. N-au vrut s-o lase complet neocupată, aşa că au închiriat-o, dar locatarii sosesc abia duminică. Trebuie să-i aştept, să-i ajut să se instaleze şi să-i pun să semneze un contract. Revin acasă peste trei zile. Am mai scăpat de o complicaţie. Dar tu, ce ai mai făcut?

Nu ştia ce i-ar putea spune. Cu răsuflarea întretăiată, replică:

- Ce să fac? La ce te referi? Nu consideram că viaţa mea ar fi complicată. Cel puţin, de când am venit la Jesmond Dane. M-am simţit foarte . ah, cum să-ţi explic? . scăpată de tărăboi.

Se gândea la faptul că scăpase de grijile surorii. Clarice şi copiii erau acum exclusiv responsabilitatea lui Roger.

- Liniştită? repetă el, pe gânduri. Da, e un mod de a spune. Adică, ai

scăpat de legăturile trecutului?

- într-adevăr. Ah, ce mult ar fi dorit ca discuţia asta să nu fie purtată de la asemenea distanţă! Ar fi preferat să se afle faţă în faţă, astfel încât să-i poată observa expresia feţei.

- Este un bun început, Priscilla, declară el, râzând. Astă-noapte, înainte de culcare, ţi-am scris, dar n-am mai trimis scrisoarea. M-am lăsat luat de val şi am mers prea departe. Ar fi mai bine să-ţi povestesc conţinutul prin viu grai - în felul acesta, rămâne mult mai puţin loc de interpretări greşite. Ascultă-mă, cel mai rău este că n-am să te pot vedea imediat după ce mă întorc, adică luni. Voi pleca din Christchurch devreme, dar va trebui să mă duc direct la magazin. Nu mă pregătisem pentru o lipsă atât de îndelungată şi am fost obligat să ţin legătura prin telefon. Au păstrat anunţurile publicitare pentru ziarul de dimineaţă, să le văd, să le aprob şi abia apoi să le trimit la Times, apoi va trebui să mă ocup de stocul de marfă pentru turiştii de marţi. Dar seara, după ce se va termina cu agitaţia zilei, am să vin să te văd. Sper că n-ai să-ţi faci alt program pentru seara de marţi?

- Fără îndoială. Va fi foarte uşor. Acum, îmi petrec timpul lucrând cât mai mult la Ambrosina. Trebuie să închid, Barnabas. Convorbirea asta o să te coste o avere.

- Nu-mi pasă, chiar dacă nu-i exact ceea ce-mi doream. Aici este o noapte superbă. în faţa ochilor, pe câmpia Canterbury, se întinde întregul Christchurch. Lumina lunii face să se zărească zăpezile de pe crestele Alpilor sudici, ca o dungă argintie. Este magnific. Ar trebui să poţi vedea cu ochii tăi.

- Pentru mine este arhisuficient micul şes Taieri. Mult mai intim, cu munţii Maungatuas răsărind parcă din mijlocul grădinii Rosinei. Noapte bună, Barnabas, somn uşor!

- Aşa va fi, acum că ţi-am auzit vocea. Noapte bună, Priscilla.

Rămase locului, buimăcită, încercând să-şi amintească fiecare vorbă şi visând la posibilele semnificaţii. Apoi îşi permise un acces de veselie, căci, fără discuţie, conversaţia fusese plină de căldură şi de promisiuni de fericire. Cu toată distanţa, se simţise de parcă degetele ei le-ar fi atins pe ale lui.

De ce să nu viseze? Se chinuise destul atunci când îl credea de neatins. Prin fereastra încă deschisă, în cameră pătrundeau miresmele grădinii: răşini aromatice, mentă, lavandă, rezedă şi trandafiri . acele parfumuri aveau să-i încânte noapte de noapte, pe Barnabas şi pe ea. Şi visul Rosinei se va fi

împlinit, iar ea se va muta la Thistledown House. Aproape, dar destul de departe; Rosina era foarte înţeleaptă.

Copiii lor, ai ei şi ai lui Barnabas, se vor juca pe scara de la intrare, vor mângâia figurinele îmbrăcate în muşchi, îşi vor da drumul pe balustrada interioară, se vor căţăra în Wellingtonia şi se vor da în leagăn.

***

Priscilla ştia că nu trebuie să se dea de gol în faţa Rosinei. A doua zi se feri să-i spună altceva, în afară de noutăţile transmise de Barnabas, privind apropiatul măritiş al Melisandei şi data probabilă a revenirii lui.

Rosina fu vizibil bucuroasă.

- întotdeauna s-a purtat excesiv de cavalereşte cu Melisande. Nu te supăra, dar deşi a crescut în ochii mei, totuşi, s-a folosit de el şi nu i-a păsat nici o clipă de impresia pe care o făceau asupra celorlalţi.

Priscilla spuse încet:

- Poate că lui i-a fost greu, dar Melisande este vanitoasă, iar mândria ne împinge la cele mai ciudate acţiuni. Dacă s-ar fi cunoscut din copilărie, i-ar fi intrat în sânge s-o sprijine mereu. Simţea nevoia să afle amănunte. Cândva, mi-ai spus că l-a părăsit. A suferit din cauza asta?

- Nu, răspunse Rosina, râzând, din cauza asta nu voiam să-i văd încurcându-se din nou. Ştiu că este frumoasă, genul care atrage privirile bărbaţilor, dar Barnabas n-a fost nicioidată mort după ea. Nu contează că se cunosc de o viaţă. Eu şi Manuel ne-am cunoscut de când aveam şapte ani, dar între noi a existat mereu un fel de magie. O scânteie vitală. Din cauza ei, poţi vedea oameni foarte diferiţi reuşind mariaje perfecte. Apoi ceva nedefinit, care îl atrage pe partener, dar care n-a existat niciodată între Melisande şi Barnabas.

Priscilei îi veni greu să nu cânte de fericire, în vreme ce-şi rezolva însărcinările zilnice. Mătură, şterse praful, prepară mâncarea şi lucră în grădină ca o apucată. Astăzi, trebuia să se declare mulţumită cu bucuria pură a muncii fizice. N-ar fi avut răbdare să stea la masa de scris.

Cât de lungi urmau să-i pară zilele până la întoarcerea lui! Ce neplăcut că-l aşteptau atâtea lucruri de făcut! Ar fi fost bine să le poată amâna ... dar probabil că voia să scape de ele, înainte de a se întoarce în grădina aceea de când lumea.

- Cât mai ai de gând să stai cu foarfeca în mână? întrebă Rosina. Parcă ai fi nevasta lui Lot, din Biblie!

Tresări şi reveni cu picioarele pe pământ:

- Toţi scriitorii au asemenea perioade. Rămân pierduţi în reverie, Rosina.

- Da, desigur. Ce altceva ar putea fi? Continuă, dacă asta te face atât de fericită, dar sper că n-ai să ciopârţeşti de tot floarea aia, nu-i aşa? Nu voiam decât s-o cureţi de uscături, spuse ea, reprimând un zâmbet poznaş.

îi venea greu să nu se gândească la întâlnire. Spera că va suna înainte, ca să aranjeze un tête-à-tête. L-ar fi putut aştepta la Thistledown, unde n-ar fi fost întrerupţi nici de telefon; sau jos, lângă bazinul natural înconjurat de sălcii, cu soarele strălucind în căpiţele de fân de pe fundal şi cu pajiştile montane pierzându-se în trifoiul şi margaretele de pe câmp. Dar adesea, momentele importante ale vieţii nu beneficiau de un cadru idilic. Erau prinse între micile dezastre domestice, atât de abundente în preajma lui Nat, a lui Tim şi a Aliciei.

Dacă ar fi scăpat mai devreme şi ar fi venit la cină, probabil că ar fi ajuns chiar în momentul căderii lui Tim în groapa cu îngrăşământ lichid, în mijlocul unei bătălii, sau măcar al unei confruntări verbale.

Priscilla nu-şi găsea liniştea. Terminase de citit cartea împrumutată de la bibliotecă, la televizor nu era nimic interesant şi n-avea nici un rost să sugereze o partidă de scrabble, fiindcă Rosina se cufundase în studierea unui catalog de trandafiri. Ce absurditate să iei o carte de la bibliotecă atâta timp cât aveai la dispoziţie comorile de pe rafturi! Se apropie şi scoase un album cu tăieturi din ziare.

- Pot să mă uit, Rosina? Pare să fie plin cu fragmente de poezie. A fost întocmit pe vremea unor evenimente care acum fac parte din istorie. Iată un discurs al lui Musolini, din 1935, care declara că războiul va însemna cam ceea ce reprezintă naşterea pentru o femeie. Numai că, pe când unul distruge viaţa, cealaltă o creează! Sunt şi câteva reportaje despre abdicarea lui Edward al VIII-lea, primul datat chiar mai înainte. Dar am văzut şi notiţe cu scris de mână, aşa că ar putea fi lucruri intime.

- Dragă copilă, s-ar putea să existe şi unele lucruri personale, dar n-am ţinut niciodată un jurnal - m-am mulţumit să notez unele stări de spirit sau impresii, numai când simţeam nevoia să-mi exprim gândurile şi, oricum, eşti

în măsură să înţelegi. Ai putea culege şi câteva idei pentru Ambrosina. Abdicarea! Nu mă pot gândi la ea fără să simt o înţepătură în inimă. Dar cu toate că şi eu am resimţit-o, pe tata l-a afectat mult mai profund. Pentru el, a fost motiv real de mâhnire. N-am să-l uit niciodată spunându-mi: „Doar n-o să ne facă una ca asta, Rose?" Regele nostru neîncoronat a rămas galant până la urmă şi copleşit de nedumeriri. în paginile astea sunt consemnate o mulţime de dureri şi de bucurii.

Pe de altă parte, vei găsi şi versuri neserioase. Tata obişnuia să ne îndemne să împodobim viaţa cu râsete şi veselie, mai ales cu micile bucurii de fiecare zi. Când suntem dezamăgiţi de evenimentele esenţiale, putem găsi astfel o compensaţie. Mereu i-am simţit lipsa. Chiar la vârsta de acum, mă surprind dorind să-i pot împărtăşi unele gânduri. Ah, Priscilla, te-am făcut să plângi!

- Nu-ţi face griji, Rosina. M-au impresionat cuvintele tale fiindcă am aceleași simţăminte pentru tata. Din când în când, mi-e dor de glasul lui. Totuşi, ştiu că n-ar fi vrut să-l plâng atât.

- Dacă unui bărbat ca Seth nu-i este simţită lipsa, înseamnă că ceva-i în neregulă cu familia lui. Oameni de calibrul lui continuă să ne influenţeze trăirile şi după ce au dispărut. De multe ori, am senzaţia că ieri şi mâine se întrepătrund. Unele gânduri ale lui Manuel par cât se poate de actuale. Trebuie să iau o decizie şi, dintr-o dată, îl simt prezent, undeva printre copaci. Şi imediat ştiu care ar fi fost părerea lui.

- Probabil că acesta este cel mai valoros dar al vieţii, spuse Priscilla cu blândeţe, să ai parte de o asemenea legătură.

Rosina chicoti.

- Ştiu că aşa este, dar ultimul lucru pe care l-aş dori, Priscilla, este să las impresia că Manuel şi cu mine formăm imaginea perfecţiunii. Ar fi nedrept faţă de cei tineri, fiindcă lucrurile merg tot mai bine cu trecerea vremii. Şi noi am avut parte de neînţelegeri. Puneam multă pasiune în tot ce făceam. Manuel se ambala mai greu şi adesea îmi pierdeam răbdarea fiindcă nu-mi susţinea convingerile cu acelaşi entuziasm impetuos. Am constatat că, uneori, abordarea lui era mai corectă, dar am înţeles asta cu mare întârziere.

Priscilla adusese albumul pe masă. Mâna zbârcită a Rosinei se sprijinea

pe el. Se aplecă şi o mângâie.

- Sunt sigură că uneori este preferabilă calea mai pripită, aleasă de tine. Nu toate instinctele trebuie domolite. în anumite cazuri, ar fi o crimă să nu sari îndată în apărarea cuiva. în concluzie, vă completaţi reciproc.

- Nu-mi dau seama cum am rezistat aici, înainte de venirea ta, copilă.

-înainte, mă simţeam mai bătrână decât vârsta mea. M-ai făcut mai tânără, mai iresponsabilă, Ambrosina Claremont. Niciodată n-am fost mai fericită.

Lectura vechilor texte la absorbi. Priscilla întoarse o pagină şi citi cu glas tare:

PLĂNUIRE
Plănuisem să ne-ntâlnim,
Fericiţi sub stelele cerului,
Să mă cuprinzi în braţe Uitând de trecerea timpului.
îmi pregătisem vorbe,
Doar pentru urechea ta,
Plimbându-ne împreună,
Prin tărâmul cel vrăjit.
Dar ai venit prea devreme.
Duşumele umezite - Casa-n dezordine - Şi-n păr aveam moaţe.
Storcând cârpa de vase,
Am simţit că moare visul.
Timp de o fugară clipă,
Aş fi vrut să-ţi sucesc gâtul.
- Sonia Hardie-

Râsul Priscillei răsună ca un sunet de clopoţel. Ce importanţă mai avea când va veni Barnabas? Trebuia să observi partea amuzantă. Spera totuşi ca întâlnirea lor să nu fie la fel de descurajatoare. Refuză, scuturând din cap, să-i explice Rosinei motivul veseliei.

- Draga mea, există unele lucruri pe care nu trebuie să le afli ... încă.

Se aşteptase la insistenţe, dar Rosina se mulţumi să spună:

- Sunt prea bătrână ca să mai fiu nerăbdătoare. Manuel m-a învăţat că, dacă aştepţi, răsplata este mai deplină.

Priscilla arboră o mutriţă poznaşă.

- S-ar putea să-ţi spun săptămâna viitoare.

Sună telefonul. Era Clarice. Priscilla rămase surprinsă de plăcerea pe care i-o provoca vocea surorii, în ultima vreme.

- Priscilla, Roger şi cu mine suntem singuri weekendul acesta. Copiii se duc la nişte prieteni, la Middlemarch. Dacă îţi convine, numai dacă nu deranjăm, am veni în vizită. Ne-am aduce propriile aşternuturi şi ceva de mâncare - nu vrem să-ţi mai dăm de lucru în plus. Săptămâna viitoare, Roger pleacă în sud, iar eu nu-l pot însoţi fiindcă aştept nişte musafiri, dar ar fi minunat să petrecem weekendul la Thistledown House.

- Mi-ar face mare plăcere, Clarice. Am s-o întreb pe Rosina dacă n-are nimic împotrivă. Reveni repede la telefon. Rosina este încântată de idee. Dar nu aduceţi cearşafuri - cu maşina automată de spălat este o joacă să scapi de câteva aşternuturi şi prosoape şi puteţi mânca împreună cu noi. Lăsaţi-ne plăcerea de a ne pregăti pentru sosirea voastră. Atunci, ne vedem mâine seară.

însemna o preocupare, ceva cu care să-şi umple vremea până ce Barnabas va reveni să-i repună în ordine universul. La terminarea weekendului, nu va mai avea de aşteptat decât luni. Ah, ce bucurie!

***

Weekendul a decurs bine. De ani de zile n-o mai văzuse pe soră-sa atât de relaxată şi de mulţumită. Părea aproape imposibil ca, după ani de scâncete şi eforturi de a cuceri simpatia unora care să muncească în locul ei, Clarice era acum fericită să fie considerată perfect capabilă. Avea o atitudine mai mândră, nu se mai foia de colo până colo, iar din glas îi dispăruse nota de tânguire.

Alicia deborda de bucurie, deoarece Priscilla o sunase pe doamna Palmerston, cerându-i permisiunea ca Nerolie să-şi petreacă weekendul la Jesmond Dane, inclusiv noaptea de sâmbătă. Fetele se refugiaseră într-o magazie veche, îşi amenajaseră o masă de lucru şi se apucaseră de scris cu mare entuziasm.

înainte ca Roger şi Clarice să se retragă la Thistledown House, pe când savurau o ultimă ceaşcă de ceai, el spuse:

- Fata asta, Nerolie, îmi aminteşte de cineva şi nu reuşesc să-mi dau seama de cine. Stau prin preajmă?

- Da, dar sunt nou-veniţi. Numele de familie este Palmerston. Tatăl ei este noul diriginte de poştă - poate că v-aţi cunoscut în legătură cu slujba? Roger lucra ca inginer, inspector în compartimentul tehnic al Oficiului Poştal.

Pocni din degete.

- Asta era! Ne-am cunoscut acum câţiva ani, la Christchurch. Fiica este la fel de brunetă. Mama - o fată drăguţă - era roşcată. Ce caracter puternic! înainte de Nerolie, a pierdut două sarcini, dar era atât de hotărâtă să aibă copii încât a stat cinci luni internată.

Rosina şi Priscilla se priviră şi izbucniră în râs.

- Asta înseamnă că într-adevăr imaginaţia ei a luat-o razna, aprecie Priscilla. încearcă să obţină simpatia Aliciei, mizând pe poveşti ciudate de tratament necorespunzător. Pretindea că mama ei n-a dorit-o niciodată. Cred că am să discut cu domnişoara Nerolie şi am să-i spun că nu-i corect faţă de părinţi, că trebuie s-o lase mai moale cu poveştile de persecuţie. Sper că părinţii ei n-au să afle niciodată. Dar nu cred să mai fi minţit şi în faţa altora. Aliciei i-a cerut să nu povestească nimănui, fiindcă i-ar fi ruşine!

Ocazia se ivi în dimineaţa următoare. Nu-i convenea că trebuie să vorbească de faţă cu Alicia, dar n-avea încotro. Le adusese nişte biscuiţi şi limonadă, în magazie.

- Am venit eu cu gustarea, nu slujnica, fiindcă v-ar fi putut întrerupe din lucru şi, ca secretară, mi-am spus că n-am să vă deranjez prea tare.

Ochii lui Nerolie aruncară scântei.

- Ah, şi ţie-ţi place să joci roluri?

- Sigur că da, interveni Alicia. Şi ea este scriitoare. Zilele trecute, mi-a spus că se identifică atât de mult cu personajele încât, dacă ele trec printr-o furtună, simte fiori; dacă le este foame, i se face şi ei.

- Aşa păţesc şi eu, mărturisi Nerolie. Mă cuprinde groaza, dacă fata despre care scriu se rătăceşte într-o pădure înfricoşătoare, bântuită de fantome. Mă înfior şi fac piele de găină. Priscilla, de ce poveştile astea sunt aşa de . hm .

- Plăcute?

- Da, nu-i ciudat?

- Ba da, dar nu-i bine să te laşi antrenată. Cândva, am exagerat. Mama şi tata au fost foarte îngrijoraţi. începusem să-mi folosesc numai mâna stângă, dar nu eram stângace. Mi-a fost ruşine să le spun că jucam rolul unei fetiţe cu o singură mână. Au crezut că mă doare mâna dreaptă şi m-au dus la doctor. Medicul era bătrân şi foarte înţelept. în loc să mă trimită la analize, i-a rugat pe părinţi să aştepte afară şi mi-a spus: „Ai un motiv, Priscilla, dar te temi că ceilalţi vor râde de tine, nu-i aşa? Poţi să-mi spui fără frică.“ Şi i-am

mărturisit. în faţa mea, nu le-a spus alor mei decât că n-aveam nimic, că cei care-şi folosesc ambele mâini se numesc ambidextri. Mi-a recomandat să nu-i mai induc în eroare pe alţii, ca să se îngrijoreze din cauza închipuirilor mele. Apoi l-a sunat pe tata, i-a explicat şi nimeni n-a râs de mine.

O privi pe Nerolie şi adăugă:

- La fel cum nimeni n-o să te creadă neghioabă fiindcă ai lansat asemenea zvonuri despre mama şi tatăl tău. Dar trebuie să renunţăm la ele. Te-ai distrat destul. Mama ta te dorea atât de mult încât a acceptat să stea aproape cinci luni în spital, imobilizată la pat. Nu-i nevoie să afle şi ei, atâta timp cât n-ai vorbit decât cu Alicia. Dar trebuie să tragem o linie de demarcaţie între adevăr şi închipuire. Mai ales dacă poate dăuna cuiva.

Brusc, Alicia îşi smuci capul pe spate, aruncă o privire spre Nerolie şi spuse:

- Eşti o mincinoasă! Ar trebui să-ţi trag una! Dar nu mă cobor la acest nivel. Cred că eşti ţicnită. Aş prefera să-mi imaginez întâmplări frumoase decât lucrurile alea oribile. Sper că n-ai de gând să scrii aşa ceva. Toate poveştile scrise de mine vor avea happy-end!

- Ca şi ale mele, interveni Priscilla, încercând să-i abată atenţia de la perfidia lui Nerolie. Dar în primă fază, trebuie să conţină o mulţime de aventuri. Fetiţa de colonist se luptă să scape din pustietate şi, abia în ultimul moment, dă peste un indiciu şi găseşte o cabană asemănătoare cu aceasta, construită de un căutător de aur elveţian.

Alicia obiectă imediat:

- La început, nu s-a găsit aur în Otago. Abia după 1861.

Nerolie era impresionată.

- Ei bine, ai vreo altă idee? încerca să-şi facă iar drum spre favorurile Aliciei, care părea să fie în încurcătură.

- Ar fi putut fi vânător de balene, sugeră Priscilla. Balenierele au ajuns în aceste ape cu mult înaintea venirii coloniştilor. Dar cred că-i improbabil să fi fost elveţian - ar proveni dintr-o ţară fără deschidere la mare, nu-i aşa? Să zicem că era german. Cred că în munţii lor există asemenea case. L-am putea face excentric, dar simpatic, deci nu prea înspăimântător.

Nerolie prinse ideea.

- Ar fi posibil ca ea să se descurce singură două zile, el fiind plecat în explorare. Nopţile ar fi extrem de întunecoase şi n-ar avea decât o lumânare,

iar bufniţele ar striga ameninţător, numai că ea s-ar dovedi foarte curajoasă.

- Ba ar fi speriată, replică Alicia, M-aş teme teribil, în locul ei.

- în nici un caz. Ar semăna cu mine. Nici n-aş clipi, spuse Nerolie.

Constatând că erau prinse în argumentaţie, Priscilla le lăsă singure, nu fără să surâdă în sine la gândul că Barnabas avusese dreptate încă de la început.

Roger şi Clarice rămăseseră încântaţi de ilustraţiile lui Barnabas şi erau siguri că volumul urma să aibă succes. Spre surprinderea ei, Priscilla cedă tentaţiei de a-i arăta Claricei şi textul.

- Probabil că i-a făcut mare plăcere lui Barnabas, să aibă ocazia de a se exprima cu pensula şi culorile, declară Rosina.

- Ah, aproape întotdeauna, îţi găseşti vreme pentru ceea ce vrei cu adevărat să faci, spuse Roger. De fapt, mai degrabă îţi faci timp.

- Iar acum, reluă Rosina cu timiditate, tentaţia este mult prea puternică. Cu siguranţă, îşi va face timp. Cu greu reuşeşte să se ţină departe.

Roger şi Clarice priviră surprinşi spre ea, apoi spre Priscilla, care simţea că roşeşte. Se aplecă deasupra schiţelor, încercând să-şi ascundă obrajii.

- într-adevăr, ştiind că am mai publicat câte ceva, este şi mai nerăbdător să colaborăm - simte că avem şanse de succes.

Roger o privi cu înţeles.

- Ei bine, „colaborare“ este un cuvânt ca oricare altul, deosebit de plăcut, în circumstanţele astea.

Priscilla schimbă subiectul.

- Apropo, mâine dimineaţă nu trebuie s-o iei şi pe Clarice. Rosina s-a hotărât să ducă nişte bulbi unei prietene din Roslyn şi s-o conducă acasă. Nu pot fi mutaţi decât când sunt înfloriţi, ştiai? în felul acesta economiseşti destul de mult timp, fiindcă trebuie să pleci în direcţie opusă, spre Invercargill.

- Bine. Nu-mi place să mă întorc din drum, nici măcar de dragul tău, Clarice. De aici pot s-o iau direct spre sud, pe lângă aeroport. Asta înseamnă că va trebui să plecaţi destul de devreme, Rosina. La nouă, vine un om să tundă gardul viu. Sigur nu va fi prea devreme? Bine, atunci e perfect.

Era şi părerea Priscillei. Urma să aibă multe de făcut. Acea decizie neînsemnată avea să se dovedească dezastruoasă.

Clarice şi Rosina plecară înaintea lui Roger. După ce îşi luară rămas-bun, Priscilla îl însoţi pe Roger până la Thistledown House. Promisese să spele

vesela rămasă de la micul dejun, să facă paturile şi să ia aşternuturile la spălat.

Aruncă o privire grăbită prin cameră.

- N-aţi uitat nimic? Ţi-ai împachetat aparatul de bărbierit? Dar cartea?

- Mi-am făcut bagajul aseară. Rosina voia să-i împrumut cartea. Ţi-o las ţie.

- Foarte bine, s-ar părea că n-a mai rămas nimic de făcut, aşa că: drum bun, Roger! Nu-i nevoie să te întorci. Ieşirea cealaltă te scoate în strada principală, la ieşirea din sat, şi nu vei mai fi nevoit să treci prin el. Ia-o pe prima la stânga şi, după doi-trei kilometri, ajungi în drumul spre aeroport. Deocamdată, n-am să rămân aici. Mai am câte ceva de făcut dincolo.

Coborâră scara, Priscilla ducând o sacoşă, iar Roger cărându-şi valiza.

Capitolul 9

Barnabas Lockhart reuşise până la urmă să plece sâmbătă de la Christchurch, dar foarte târziu, aşa că nu ajunse la Tyne Hill decât după unsprezece noaptea. Dorinţa de a o revedea pe Priscilla nu-l prea lăsase să doarmă şi se trezise devreme, hotărât să-i facă o vizită înainte de a se duce la magazin.

îşi propusese să ajungă după plecarea copiilor spre şcoală, când Rosina şi Priscilla ar fi rămas singure. Ştia că Rosina s-ar fi retras, plină de tact. Nu trebuia decât să-i facă un semn, iar ea ar fi găsit o scuză.

Opri maşina în faţa intrării, observă uşa deschisă a garajului şi lipsa maşinii. Doar maşina Priscillei era încă acolo. Din ce în ce mai bine. Soarta îi era favorabilă.

Uşa era deschisă. Intră, strigând-o. Nu era acolo. Urcă la etaj şi apoi coborî. N-avea cum să fie prea departe, probabil că se dusese la cabană - încă mai bine. O luă prin păduricea de zadă. în faţa cabanei, aştepta o maşină arătoasă. Uşa era deschisă.

Auzi nişte voci. Nu-şi dădu seama de ce se oprise în spatele ultimilor copaci. O văzu pe Priscilla ieşind din casă, însoţită de Roger, care părea foarte fericit.

El deschise portiera maşinii, aruncă valiza pe bancheta din spate, luă sacoşa de la Priscilla şi-i zâmbi, spunându-i ceva. Ea reacţionă râzând şi aprobă din cap. El se aplecă, îi cuprinse figura în mâini şi o sărută pe buze.

Ocoli maşina, deschise cealaltă portieră şi i se adresă pe deasupra caroseriei, cu voce suficient de tare încât să audă şi Barnabas:

- Ei bine, îţi mulţumesc pentru un weekend de neuitat. Ai grijă de tine.

Pumnii lui Barnabas se încleştară, figura i se înăspri. Când era pe punctul de a ieşi din umbră pentru a-i înfrunta, Priscilla răspunse:

- Ah, aşteaptă o clipă, Roger. Vin cu tine până la poartă, ca să nu mai pierzi vremea deschizând-o şi apoi închizând-o. Pe urmă, am să fac un ocol până la intrarea principală, să verific cutia poştală. Deschise portiera şi se urcă în maşină.

îndată ce ieşiră din raza vizuală, Barnabas ieşi din ascunzătoare, intră în cabană şi urcă la etaj, în aripa dormitorului principal. Rămase în uşă, privind în jur fără expresie.

Patul era nefăcut, acoperit de un aşternut bleu-pal; cele două perne purtau amprentele capetelor care se odihniseră pe ele; pe noptieră zăcea o carte. O ridică automat şi o deschise. Pe prima pagină era mâzgălit numele Roger Whitfield. O lăsă jos şi ieşi. în trecere, observă că pe masa din chicinetă erau lăsate vasele murdare de la micul dejun: două farfurii, două boluri pentru fulgi de cereale, două ceşti, cu farfurioarele aferente.

Afară, sub soarele dimineţii, în ciripit de păsărele şi susur de pârâu, înconjurat de miresmele florilor, nu fu capabil să observe nimic din toate astea. Orbit de mânie, era insensibil faţa frumuseţii. Nu se simţea capabil s-o înfrunte acum. Ar fi avut vreme să plece înainte ca ea să ajungă la poarta principală. Va apuca pe drumul care trecea prin sat şi ducea spre Outram .

***

Priscilla se întoarse veselă, zâmbi la vederea băncuţei din jurul trunchiului de castan, intră pe poarta de fier forjat, dădu bineţe tufelor de fucsie, care păreau s-o întâmpine şi, mânată de bucurie, sări într-un picior. Oare existase vreo vară mai încântătoare? Se apropia toamna, dar vremea devenea tot mai frumoasă. Va face paturile copiilor, apoi se va întoarce la Thistledown House s-o pregătească pentru venirea lui Barnabas. Câtă bucurie avea să-i aducă ştersul prafului, umplerea vazelor de flori ... căci mâine urma să vină, iar scrupulele privind-o pe Melisande nu mai aveau rost. Era gata să primească toate bucuriile vieţii, aici, în acest minunat colţişor de rai.

***

Marţi se arăta a fi o zi splendidă. Deşi aproape că nu mai spera s-o vadă, venise cu sugestia căldurii de mai târziu şi cu un cer fără pată. în vreme ce mergea spre sat, cu coşul pe braţ, Priscilla fredona o melodie.

Niciodată nu arătase mai grozav Fair-acre Valley. Exista încă un atelier de

potcovar, un birt zugrăvit în două culori, alături de parcul satului, un castan imens, la umbra căruia puteau fi priponiţi caii. Asociaţia pentru Propăşirea Satului, condusă de Elspeth MacNab, se îngrijise de plantarea petuniilor roz, mov, albe sau roşii la toate intersecţiile, dându-le un aspect mozaicat, iar şirul de magazine din centru beneficia de propria parcare modernă, separată prin straturi de flox, mărginite cu alyssum purpuriu.

Turla bisericii St. Enoch era puţin retrasă de la drum şi înconjurată de plopi şi de fagi. Doi copaci imenşi aşezaţi simetric faţă de turlă străjuiau odihna veşnică a celor dispăruţi. Numele corespundeau cu cele ale sătenilor sau ale fermierilor. Era a patra sau a cincea generaţie de colonişti . se simţea deja continuitatea.

Ce loc perfect pentru a-ţi creşte copiii . ah, doamne, gândurile ei porneau pe aceeaşi cale . Se opri la măcelar pentru o friptură, în caz că Barnabas ar fi reuşit să scape de la magazin ceva mai devreme. Ar fi putut s-o sune, iar ea trebuia să fie pregătită. Reuben Swallow, un bărbat imens, purtând un şorţ în dungi alb cu albastru, tăie bucăţile de carne cu plăcerea şi priceperea unui artist.

- Frumoasă vită ... matură, dar nu bătrână ... să n-o prăjeşti prea tare. Rumeneşte-o la foc iute, astfel încât în interior să rămână rozalie şi suculentă. Şi cartofii trebuie copţi, nu ţi-aş recomanda să-i prăjeşti.
Probabil că aştepţi musafiri? în cazul acesta, pot să-ţi dau ceva special. Aşteaptă o clipă. Dispăru în spatele magazinului, iar Priscilla îl auzi strigând: Mamă? Mamă? cu un glas care nu l-ar fi făcut de ruşine pe arhanghelul Gabriel, când îi trezea pe morţi.

Micuţa doamnă Swallow apăru în urma lui.

- Da, Reuben? Ah, e Priscilla. Ce mai faci, dragă? Dar Rosina şi copiii? Să le spui că am găsit cutiuţa muzicală pe care le-am promis-o alaltăieri, când aţi trecut pe aici. Mama lor va fi foarte mulţumită când se va întoarce şi va vedea câtă grijă ai avut de ei.

- Priscilla şi Rosina au musafiri astă seară, anunţă Reuben. A cumpărat fripturi şi mi-am spus că nimic n-ar merge mai bine decât ciupercuţele pe care le-ai cules dimineaţă.

Protestele fură trecute cu vederea. Ochii luminoşi ai doamnei Swallow străluciră. Păi, nu cumva vine şi nepotul? în cazul ăsta, este musai să le iei. Ţin mult la el. Când mă duc la magazin, încerc să-l evit, fiindcă întotdeauna

încearcă să-mi facă reduceri.

- Nu ştiu dacă o să ajungă sau nu la masă. A fost plecat la Christchurch cu treburi şi ne-a sunat să ne spună că va veni deseară. A avut o zi plină la magazin şi s-ar putea să întârzie, dar prefer să fiu pregătită.

- Ei bine, interveni Reuben, probabil că m-am înşelat. Tocmai dădeam jos obloanele ieri dimineaţă, când mi s-a părut că-l văd trecând cu maşina spre Jesmond Dane. Cel de la volan a claxonat şi mi-a făcut semn cu mâna. Mi s-a părut ciudat de devreme pentru el. înseamnă că am greşit.

Ciupercile erau splendide şi foarte proaspete. Priscilla intră apoi la brutărie, de unde luă chifle calde, şi la aprozar, să cumpere nişte ţelină, fiindcă cea din grădina lor nu era încă gata, precum şi un fagure de miere. Nu avea la ce să-l folosească, dar ştia că-i place lui Barnabas. Să fie acolo! Mai luă un pachet de ceai chinezesc. El îl prefera cu câţiva muguri, pentru aromă.

Când treceea pe lângă parohie, Dougal deschise fereastra biroului şi o strigă:

-Vino să bei o cafea. Elspeth tocmai m-a anunţat că-i gata.

Acceptă invitaţia, iar Dougal spuse, pe când intrau în bucătărie:

- Ia te uită cine a picat ... astfel îmbrăcată în verde, parcă ar fi un smarald.

Elspeth era oricând bucuroasă s-o primească pe Priscilla. Avea o pată de făină pe nas. Pe cuptor se cocea o plăcintă acoperită cu un ştergar alb ca neaua şi pe masă trona o ulcică din ceramică uriaşă. Luă alt vas, unse cu unt plăcinta şi deasupra adăugă nişte gem de căpşuni.

- Ce recoltă grozavă am avut anul acesta! Cunoştinţele de grădinărit ştiinţific ale lui Danny au dat rezultat. Unchii noştri s-au dus ieri la pescuit şi au adus nişte plătică. Deja am pus-o la congelator. Este curăţată. Nu vrei câteva bucăţi?

- Ah, aş putea prepara nişte antreuri, pentru cazul că Barnabas ajunge la cină deseară. Tocmai s-a întors de la Christchurch, dar are o zi foarte încărcată la magazin, aşa că s-ar putea să vină abia după lăsarea întunericului. Surprinse privirea atotştiutoare de pe chipul lui Elspeth şi adăugă: e un nepot foarte atent. De când copiii Rosinei au plecat în străinătate, o consideră rămasă în grija lui.

Observă că Dougal începuse să zâmbească.

- în mod sigur. însă până acum, nu l-am mai văzut venind atât de des.

- Ei bine, răspunse Priscilla uitându-se în jos, probabil că asta se

datorează prezenţei copiilor familiei Darfield.

- într-adevăr, aşa trebuie să fie, replică reverendul Dougal MacNab. Ai aflat că Melisande Drew a plecat la Londra să se mărite?

- A, v-a sunat Barnabas de la Christchurch să vă spună? întrebă Priscilla, surprinsă.

- Nu, a telefonat de la Tyne Hill. Cunoşteam familia Drew foarte bine, din vremea când locuiau în Dunedin. Mă bucur că Melisande şi-a găsit liniştea. Barney s-a purtat foarte frumos cu ea, chiar prea. A ajutat-o la ananghie. Dar oamenii îşi fac idei greşite dacă văd un bărbat ieşind mereu cu aceeaşi femeie. O privi drept în ochi. De exemplu, când îi erai secretară, aş putea jura că l-ai crezut încurcat cu ea. N-am dreptate?

- într-adevăr. Ca toţi ceilalţi membri ai personalului.

- însă acum ştii că n-a fost nimic între ei. Mi-ar plăcea să cred că Barney ţi-a spus-o răspicat.

Priscilla simţea că se înroşise toată, dar n-avea de ce să se teamă în faţa acestor prieteni dragi.

- Aşa a procedat, Dougal. Mi-a telefonat din Cristchurch chiar în noaptea plecării ei.

Ochii verzi ai lui Elspeth străluciră.

- Ah, Dougal MacNab, ce noroc am cu tine. De mult aşteptam momentul să discut subiectul cu Priscilla, dar mi-a fost teamă să nu calc în strachini. îţi sunt recunoscătoare, dragule.

- S-o lăsăm moartă, spuse el stânjent. Barnabas Lockhart este cel mai bun dintre prietenii mei şi nu mi-ar plăcea să-şi bramburească problemele personale, cum am păţit noi, Elspeth şi cu mine, din lipsă de comunicare. Dacă vreun prieten comun mi-ar fi explicat în ce se vârâse din pură bunătate, nu mi-ar fi trecut prin minte să reacţionez aşa. Este de mirare că s-a mai căsătorit cu mine, după ce a aflat ce crezusem.

- Prostuţule! Mi s-a părut superb că voiai totuşi să te însori cu mine, în ciuda acelor convingeri. Cândva, o să-ţi povestim întreaga întâmplare, Priscilla, când ne vei vizita împreună cu Barnabas. Deocamdată, mă interesează mai mult persoana ta şi ...

Priscilla ridică o mână, s-o oprească.

- Până acum, nu s-a petrecut nimic.

Cuvintele aduseră noi luciri în ochii lui Elspeth.

- Dar există ceva între voi? Ah, te rog, aprobă. Dougal, renunţă la această seriozitate principială. Ţin morţiş să aflu.

- Nu pot să spun, declară ea cu glas înăbuşit, decât că mi s-a părut că ţine să ştiu că o ajuta pe Melisande din simplă amiciţie. Iar asta - ah, cum să mă exprim? A vrut să afle dacă am pe cineva. Dacă eram liberă, probabil - deşi n-a fost foarte clar.

- Nu mi se pare deloc neclar, spuse Elspeth cu hotărâre. Ah, sunt atât de fericită, încât îmi vine să sar în sus!

Dougal păru alarmat.

- Nu aici, dragă - n-ai suficient spaţiu. Şi să nu cedezi impulsului de a o zbughi pe pajiştea din spatele casei. Or fi credincioşii indulgenţi cu soţia reverendului, dar există anumite limite.

Priscilla izbucni în râs, iar apoi se întristă.

- Totul este atât de nesigur. M-aş fi simţit mult mai liniştită dacă n-aş fi scos nici o vorbă. Deci .

- O să rămână între noi, promise Dougal. Nu-i de dorit să ne închipuim mai mult decât este în realitate. în seara când ne-aţi vizitat, mi-am dat seama că Barnabas ţine la tine - îl cunosc foarte bine. Dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre tine, n-ai lăsat să se vadă nimic. Am riscat să aducem subiectul în discuţie, numai ca să-ţi îndepărtăm eventualele îndoieli legate de Melisande. Ei bine, acestea fiind zise, trebuie să mă întorc la teza despre profeţi. După ştirea mea, Barney nu-i omul care să piardă vremea, după ce a ajuns în stadiul acesta, Priscilla. O atinse pe obraz cu un deget şi părăsi încăperea.

Elspeth scoase fileurile de peşte, înghesui pachetul în coşul Priscillei şi o conduse până la poartă. Nu le prea venea să se despartă.

- îmi face mare plăcere prezenţa ta, Priscilla. Nu doar fiindcă eşti tot scriitoare, dar şi din cauza asta. Sunt convinsă că veţi avea succes la public. Ce ciudat! Cred că Barnabas n-avea habar că scrii şi nici tu nu ştiai de talentul lui de desenator. N-am dreptate?

- Aşa-i, am avut o surpriză când mi-a arătat schiţa micuţei Ambrosina. Dintr-o dată, s-au deschis noi perspective. Poveştile pe care le scriu au mare nevoie de o ilustraţie frumoasă. Cu numai două luni în urmă, nu prea eram fericită. Ştiam că trebuie să scap de munca la magazin, dar eram speriată, după atâţia ani de greutăţi.

- De ce ai simţit nevoia să pleci de la firmă, Priscilla? După a doua

căsătorie a Claricei, scăpaseşi de o parte din sarcini. Te-ai fi putut mulţumi să te muţi la celălalt capăt al oraşului şi să scrii în timpul liber. Aşa că, spune-mi ce te-a mânat?

Priscilla hotărî să-i spună adevărul. Nu mai avea importanţă.

- Vechea poveste răsuflată ... secretara care s-a îndrăgostit de şef. Aparent, era pe cale să se logodească, iar rivala poseda o frumuseţe tulburătoare. N-am văzut nici o posibilitate de a continua, înăbuşindu-mi sentimentul, astfel încât să nu mă dau de gol. Vezi tu, Elspeth, era prima mea iubire. Din când în când, am mai ieşit cu diverşi bărbaţi, însă nici unul n-a ajuns la inima mea. Râse. începusem să mă cred incapabilă de sentimente afectuoase, dar mi-a trecut. Am învăţat o mulţime de lucruri despre propria persoană, în acest ultim an.

Elspeth păru sincer surprinsă.

- Rece? Tu? Vai, Priscilla, eşti atât de plină de viaţă, de căldură. După cum te ocupi de copiii familiei Darfield, cum îi iubeşti, şi după cum te porţi cu Rosina ... dar îmi dau seama ce ai simţit fiind obligată să-ţi maschezi sentimentele. Stăteam lângă parohie, iar menajera l-a lăsat baltă pe Dougal. Nu m-am putut abţine să iau asupră-mi gospodăria şi eram sfâşiată de iubire, deşi nu speram să mă mărit cu el. Oricum, trecând peste cazul nostru, ţi-ai dat demisia şi apoi, fără să bănuieşti, ai nimerit la mătuşă-sa. Extraordinar! Ce splendidă poveste de dragoste!

- Dacă asta este. Mi-e frică ...

- Nici o grijă. Chiar şi în zilele noastre, femeilor continuă să le fie teamă înainte de a primi declaraţiile explicite ale bărbaţilor. Pentru mine, este absolut suficient că te-a întrebat dacă ai pe cineva. Ah, iată-l pe părintele O'More, venind în vizită la Dougal. Ei bine, o să-l scape de „profeţi“. De obicei, lui Dougal îi place să studieze, dar acesta nu face parte din subiectele lui favorite, numai că Fergus MacKinnon l-a rugat, iar el ţine mult la Fergie. La revedere, Priscilla, şi rămâi încrezătoare.

Plecă de la parohie, de parcă ar fi fost purtată de briză.

***

Trecuseră de jumătatea mesei de prânz, când observă că Rosina era neobişnuit de tăcută. Fusese prea preocupată ca să mai bage de seamă. Vorbise despre Elspeth şi Dougal, sau despre încântarea pe care i-o pricinuia Fair-acre Valley. în cele din urmă, îi povesti şi despre vizita la măcelar.

- Doamna Swallow mi-a dat nişte ciuperci abia culese. Dacă Barnabas nu ajunge la masă, crezi că ţin până mâine? Am aflat că-i mort după ele. Aş putea să-l invit mâine, la prânz.

Rosina păru înecată de emoţie, înghiţi în sec şi-şi drese glasul.

- îmi pare rău, dar în seara asta n-o să vină ...

Priscilla simţi un fel de ameţeală. Nu, ah nu, imposibil! Nu şi după conversaţia pe care o purtaseră la telefon. După ce lipsise zece zile. Dar nu trebuia să-şi arate dezamăgirea. Reuşi să îngaime:

- A telefonat? A apărut vreo urgenţă?

- Aşa cred. Da, probabil că acesta este motivul. Ştii cum se întâmplă când lipseşti de la slujbă atâta vreme. Se acumulează restanţele. Poate că ia cina cu alţi oameni de afaceri.

- Şi când a spus că vine?

O auzi pe Rosina înecându-se din nou. îi evita privirea.

- Păi, nu vine ... vreau să spun, săptămâna asta. Aşa că o să mâncăm noi ciupercile.

- Nu vine săptămâna asta? Dar e absurd. A ... Ce-ar fi putut spune? încă o săptămână . şi înainte îşi făcea apariţia la cel mult două-trei zile. Un nepot foarte afectuos, îşi spusese ea, şi chiar era, dar în ultima vreme sperase că venea şi pentru ea - nu doar ca să lucreze la carte.

îşi făcu iar curaj.

- Probabil că-i ocupat. Dar îşi va face vreme să treacă pe aici ... să te vadă.

- Niciodată n-am dorit să-mi poarte grija prea mult. Ţin la independenţă. Ştie că mă pot baza pe tine şi că nu-i voi simţi lipsa.

Priscilla replică fără zăbavă:

- Sigur că da. Numai că venea atât de des ... am rămas surprinsă. Voi pregăti ciupercile pentru deseară. Am să prepar o plăcintă şi am să prăjesc fileurile de plătică.

- Spăl eu rufele, dacă după-amiază vrei să lucrezi la carte. Priscilla avu senzaţia că Rosina nu dorea să mai continue discuţia.

Niciodată nu avusese mai puţin chef de lucru, dar se duse la Thistledown House. Atmosfera blândă a biroului lui Manuel avu darul s-o calmeze. în acea încăpere lucrase cot la cot cu Barnabas. Acolo se găseau ilustraţiile, proiectul de text, delicatele lui desene atârnând pe pereţi, atât de puţin potrivite cu

imaginea lui de om de afaceri. Râseseră împreună, citaseră fragmente de poezii, se cufundaseră în procesul de creaţie . aici se sărutaseră prima oară. Amintirea o copleşi cu o senzaţie de magie. Absurd, să fie atât de dezamăgită fiindcă el nu se grăbea să revină. Poate că dedusese din tonul folosit la telefon mai mult decât trebuia.

Avea pe cap o afacere importantă. Nu trebuia să se aştepte că va fi gata să-şi neglijeze responsabilităţile de dragul ei. Probabil că după lunga pauză neplanificată era foarte obosit. Dar o săptămână? îi era imposibil să lucreze. Mai avea o oră şi jumătate până la întoarcerea copiilor, nerăbdători şi curioşi, gata s-o sufoce pe mama de ocazie. Trebuia să scape de durerea de cap şi să-i întâmpine cu obişnuita seninătate. Porni spre colinele din apropiere.

***

La întoarcere, continua să fie tulburată de aceleaşi nelinişti interioare. Nat venise supărat fiindcă era nevoit să-l pârască pe Timothy. Acesta se dusese cu alţi trei băieţi să înoate într-o piscină care le fusese interzisă de Rosina şi de Barnabas. Nu era curăţată şi era umplută cu apă de ploaie, aşa că nu exista nici o garanţie de sănătate. Barnabas le spusese răspicat că n-aveau voie decât la piscina şcolii, sub supraveghere.

- Tim o să fie furios, spuse Nat necăjit. Ceilalţi băieţi au spus că e laş. Tim s-a zburlit tot, le-a zis că a fost acolo de multe ori şi că poate să plonjeze direct din salcie, că o să le arate el cine-i laş.

- Lasă că rezolv eu cumva, promise Priscilla. Chiar dacă va fi bosumflat o vreme, e preferabil decât să se lovească de vreun trunchi scufundat şi să-şi spargă capul. Nu-ţi face sânge rău, Nat, este bine să ai grijă ca fratele tău mai mic să nu păţească ceva.

Se sui la volan şi plecă imediat. N-avea nici o remuşcare să mintă ca să-l scape pe Nat de resentimentele lui Tim. Va spune că i-a văzut cineva, pe el şi pe fraţii Moffat, ducându-se spre râu şi că a anunţat-o.

Trecând pe lângă magazin, îl văzu pe domnul Moffat. Opri maşina. Trebuia să rişte să fie considerată o alarmistă. Uimitor de mulţi părinţi îşi lăsau copiii să se scalde nesupravegheaţi, în locuri periculoase.

Sam Moffat era un om cu capul pe umeri. îi povesti ce aflase.

- Ce părere aveţi?

El se apropie, deschise portiera şi se urcă.

- Să mergem! Am să le comunic direct părerea mea. Am să spun că am

auzit pe cineva la magazin şi te-am rugat să mă aduci cu maşina. Să-i dăm bătaie!

Mai târziu, Priscillei îi venea să râdă. Fusese una din clipele în care e bine să ai un bărbat la îndemână, lăsând la o parte discuţiile despre egalitatea între sexe. Cum îl zăriseră pe Sam, băieţii ieşiseră din apă. Tim tocmai se căţăra într-o salcie pentru a-şi pregăti plonjonul. Ca răspuns la ţipătul lui Sam, se grăbi să coboare. în afară de fraţii Moffat şi de Tim, mai era un băiat pe care nu-l cunoştea. Sam strigase:

- Luaţi-vă hainele şi poftiţi acasă - adică în casă. Am să aflu cum te cheamă şi am s-o sun pe mama ta, aşa că ai face bine să te porţi cât mai frumos. N-aveţi decât să înotaţi la şcoală. De ce credeţi că am cotizat atâţia bani, dacă nu nu din cauza pericolului de înec? în ce vă priveşte pe voi doi ... ia poftiţi încoace!

îi plesni la repezeală, dar eficient. Tim rămase cu gura deschisă când îl văzu pe Sam că vine spre el, îl pune pe genunchi şi-i aplică nişte palme la fund. începu să urle ca din gură de şarpe.

- Acum, treci în maşină, lângă Priscilla, şi să nu-ţi mai aud gura. Ar trebui să-ţi fie ruşine să-i dai asemenea exemplu Aliciei . şi să fim obligaţi să-ţi anunţăm părinţii în Papua să vină la înmormântare. Priscilla, pe ai mei am să-i plimb pe jos până acasă, să vadă toţi copiii că au dat de dracu' şi să priceapă că nu merită să fie nesăbuiţi.

Tim nu scose nici o vorbuliţă până acasă. Când coborî să deschidă poarta, se întoarse ruşinat şi-i spuse Priscillei:

- îmi pare rău. Am fost un prost. Tata m-a mai pedepsit o dată fiindcă am răspuns unei provocări. După el, ăsta este semn de slăbiciune, nu de vitejie. Te rog, nu le scrie, bine?

- în regulă. Am şters cu buretele. Pe când intrau în garaj, exclamă: Doamne! Ce-o mai fi şi asta? Ţipete cumplite se auzeau din direcţia şopronului, unde Alicia şi Nerolie îşi scriau poveştile. Tim era bucuros să scape de atenţia Priscillei.

Ajungând în fugă la poarta şopronului, o văzu pe Nerolie întinsă pe spate şi pe Alicia, îngenunchetă deasupra, cu o expresie departe de obişnuita ei figură angelică, dându-i la cap - era greu de găsit o expresie mai potrivită. Priscilla se repezi să le despartă, reuşind să încaseze şi ea o lovitură în tibie. Din ambele părţi veneau avalanşe de acuzaţii. Priscilla le opri cu un strigăt

puternic şi, după ce obţinu linişte, spuse pe un ton ameninţător:

- Vreau să ştiu ce înseamnă asta. Dacă nu puteţi să vă certaţi fără să ajungeţi la bătaie, nu veţi mai avea voie să vă jucaţi împreună o săptămână.

Alicia declarase că povestea lui Nerolie era mult prea incredibilă. Nici o fetiţă n-ar fi putut să fie atât de curajoasă ca eroina ei, stând fără frică de una singură în pădure. Nerolie n-avea decât să creadă că scrisese o poveste interesantă, dar a Aliciei era mult mai credibilă. Cealaltă considera că, dacă Alicia era galbenă de frică, nu-nsemna că toate fetele trebuie să semene cu ea, iar în ceea ce o privea, nici nu i-ar fi trecut prin cap să rămână într-o casă, fie şi înconjurată de sălbăticie, chiar dacă locul colcăia de tigri, şerpi sau elefanţi! Ca urmare, Alicia se aruncase asupra lui Nerolie ca mai devreme menţionaţii tigri, susţinând că era de două ori mai curajoasă, fiindcă era capabilă să se bată ca orice băiat, pe când Nerolie o lua la fugă întotdeauna!

în cele din urmă, Priscilla spuse:

- Dacă o întreb pe mama ta, Nerolie, probabil că va fi de acord că petreceţi prea mult timp împreună şi că ar trebui să fiţi separate, aşa că, dacă vă împăcaţi, n-o să-i spun nimic şi vei pleca la ora obişnuită.

Privindu-se cu suspiciune, căzură de acord să se potolească, dar rămaseră la capetele opuse ale mesei. La sfârşitul după-amiezii, Priscilla îl rugă pe Nat s-o conducă pe Nerolie până acasă. Spera că Barnabas îşi va face timp să sune şi să se scuze că era copleşit de treburi. Poate că Rosina pricepuse greşit.

La cinci şi treizeci şi cinci, după închiderea magazinului, urcă la etaj şi rămase cu ochii pe telefonul din hol, apoi nu mai putu răbda şi-i formă numărul.

Avu noroc, îi răspunse chiar el; ceea ce însemna că toţi ceilalţi plecaseră. După ce spuse: „alo, Barnabas, la telefon este Priscilla“, urmă o lungă pauză. Ea continuă:

- Mai eşti acolo? Mă auzi?

- Da, răspunse el scurt, lăsând-o să se descurce singură.

Tonul folosit o îngheţase. Dar simţea că trebuie să continue.

- Rosina mi-a spus că n-ai să vii încă o săptămână. Aştepta, dar el nu comentă. Tăcerea era foarte elocventă, însemnând un fel de „şi ce-i cu asta?“

Cât de edificatoare putea deveni o tăcere! Pur şi simplu, n-avea chef să-i vorbească. Totuşi, trebuia să afle motivul. îşi umezi buzele şi reluă:

- Barnabas, dacă ai prea mult de lucru, pot să-ţi fiu de folos? Aş putea

trece pe acolo să te ajut la birou, sau să-mi iau de lucru acasă.

Glasul lui suna lipsit de expresie. Nu-l mai auzise vorbind astfel.

- Nu, mulţumesc, Priscilla. Nu mai faci parte din personal şi nu cred că ar fi înţelept. Uite ce-i, mă străduiesc să recuperez timpul pierdut. Nu prea am vreme de .

Era prea mult. Spuse cu sălbăticie:

- Nu închide. N-am să-ţi răpesc prea mult timp. Am terminat-o cu tine! în toate sensurile posibile. Probabil că eşti omul cel mai instabil emoţional pe care l-am cunoscut, spre nenorocul meu! N-ai decât să ştergi cu buretele peste proiectul nostru. Am să schimb personajele. De acum înainte, dacă ne vom mai întâlni, va fi numai de dragul Rosinei. Eşti cu adevărat oribil ... Barnabas. Adio!

Trânti receptorul în furcă, apoi i se adresă în şoaptă:

- Şi blestemată să fiu dacă am să plâng după tine. Nu meriţi nici măcar o singură lacrimă! şi intră în camera ei.

Capitolul 10

Cu un efort supraomenesc, reuşi să se stăpânească. Toate visurile prosteşti se destrămaseră ca nişte castele de nisip . dar trebuia pregătită masa de seară; avea de alinat sentimentele şifonate ale Aliciei, iar pacea Rosinei trebuia protejată. Era necesar să nu afle despre discuţia pe care o avusese cu Barnabas. N-avea voie să lase să se vadă!

Toţi fură de părere că plăcintele cu ciuperci erau delicioase, dar Priscilla ar fi putut mesteca la fel de bine o bucată de piele tăbăcită. îşi vedea de treburi în mod mecanic. Se bucură când copiii o rugară să se joace împreună cu mingea. Observă cu uşurare că Alicia părea să fi uitat conflictul cu Nerolie. Până ce o duse la culcare, nu mai pomeni întâmplarea. Apoi, după ce o învelise şi o sărutase pe frunte, pe când pornise spre uşă, Alicia şopti prin întuneric:

- I-am spus lui Nerolie, înainte să plece acasă, că minciunile despre mama ei m-au făcut să nu-i mai pot accepta nici povestea. Este prea aiurită. Povestirile mele vor fi credibile.

Priscilla se întoarse, se aşeză pe marginea patului şi-i mângâie părul auriu.

- Nu fi prea aspră cu ea, iubito. Probabil că oricum se simte destul de rău fiindcă a fost dată de gol. Mai bine să-şi folosească imaginaţia scriind poveşti. înţelegi ce vreau să spun?

- Cred că da, veni răspunsul, după o pauză. Priscilla, cred că aş prefera să-mi închizi fereastra peste noapte, dacă nu te superi.

Zâmbind, îşi dădu seama că Alicia era speriată din cauza povestirii dătătoare de fiori a lui Nerolie. Ajunsă din nou lângă uşă, o auzi pe micuţă întrebând:

- Când vine unchiul Barnabas? Mi-e dor de el.

- Nu ştiu. îndată ce va avea vreme, presupun.

Apoi coborî. Ştia că Rosina este nefericită pe seama ei şi din cauza asta era şi mai supărată pe Barnabas. Nu dezolată, asta urma să se întâmple mai târziu, deocamdată numai mânioasă.

- Ce bine că nu ne deranjează nimeni. Cred că am să-i scriu lui Andrew, spuse Priscilla. Am o mulţime de veşti pentru el, despre vizita Claricei şi a lui Roger, despre cât de bine se înţeleg. Ciudat, dar la ţară ai

mult mai multe evenimente de povestit decât la oraş. O să-i placă să afle cum m-am descurcat cu Tim, astfel încât să nu-i afectez prestanţa în faţa colegilor. Şi despre Sam Moffat, cum le-a astupat gura imediat şi le-a tăbăcit fundurile. Ştiu deja care va fi poziţia lui: cât mai multă moderaţie în utilizarea bătăii.

- M-am bucurat că ai fost aici. Poate că n-ai ştiut imediat cum să reacţionezi, dar ai pornit repede şi ţi-ai găsit ajutor pe drum. La asemenea situaţii se gândea Barnabas, când spunea că n-am să fac faţă. Eşti tânără şi plină de energie.

Compuse scrisoarea, apoi se uitară la o piesă de teatru până târziu, fiindu-i groază de o posibilă insomnie. în cele din urmă, Rosina căscă şi o privi rugător. Priscilla căscă la rândul ei, pretinzând că i-ar fi somn şi-i spuse noapte bună. înainte de culcare, o văzu pe Rosina luând două aspirine, lucru foarte neobişnuit.

Cât despre ea, nici gând să ia vreo pastilă şi să recunoască astfel că fusese marcată de discuţia cu Barnabas, cel pe care nu te puteai bizui. Va citi romanul de groază pe care Rosina îl împrumutase de la bibliotecă. N-avea chef să facă noapte albă, gândindu-se la Barnabas Lockhart. Viaţa la Jesmond Dane nu era pentru ea. în lipsa lui, n-ar fi putut s-o suporte. Ei bine, va călători, va face ceea ce-i sugerase de atâtea ori Andrew, va colinda pământul în lung şi-n lat şi-şi va inventa noi preocupări. Asta era ceea ce avea de făcut . să-şi planifice viitorul. Simpla idee avu darul s-o cufunde într-un nou val de disperare. După un ceas, se duse la baie, luă o aspirină şi, fiindcă apela atât de rar la pastile, se cufundă aproape imediat în somn.

***

După o scurtă perioadă liniştită, începu coşmarul. Se făcea că era singură - teribil de singură - şi înspăimântată. N-ar fi putut spune de ce, doar că o teroare fără nume îi strângea inima şi-i paraliza membrele. Avea nevoie de ajutor, dar nu exista nimeni care să i-l ofere, fiindcă în Fair-acre Valey nu mai rămăsese nici o altă fiinţă, iar afară se pornise o furtună teribilă. Şi situaţia avea să rămână mereu aceeaşi, fără un glas care să destrame singurătatea, fără o atingere care să-i încălzească degetele îngheţate . Se lupta să se trezească, dar avea braţele fixate pe lângă corp şi

singura mişcare pe care o mai avea la dispoziţie era să-şi legene capul fără încetare într-o parte şi în cealaltă.

Ar fi vrut să-l strige pe Barnabas, dar ce folos, fiindcă el n-avea să se mai întoarcă vreodată. Apoi, dintr-o dată, zgomotele tumultuoase ale furtunii se stinseră, ca prin miracol. în liniştea aceea, se auzi motorul unei maşini. Visa că pe tavan se vede fasciculul de raze al farurilor, apoi că motorul se opreşte şi lumina se stinge şi i se păru că aude o portieră trântită şi zgomot de paşi pe pietrişul de afară. Asculta cu sufletul la gură, aşteptând un scârţâit de uşă, semn că-i venea cineva în ajutor, însă nu se mai auzi nimic. După o vreme se trânti din nou portiera şi, ceea ce era cel mai îngrozitor, motorul porni. Sunetul se estompă şi dispăru, lăsând-o pradă aceleiaşi disperări şi singurătăţi.

Brusc, se trezi, pricepu că avusese un coşmar şi se ridică în capul oaselor, tremurând. Ah, ce senzaţie . ce bine de cei căsătoriţi, că aveau pe cineva care să-i trezească, să-i salveze din tenebrele visului, să-i scuture, să râdă, să spună: „totul este în regulă, dragă. A fost un simplu coşmar" şi apoi să-i strângă la piept. „Opreşte-te, Priscilla! E ridicol." Mai bine să citească ceva.

Peste o oră, ceva mai calmă, stinse lumina. Imediat, fu cuprinsă de nelinişte. Fusese înfiorător, dar uneori realitatea intervine în vis, de fapt poate chiar să-l declanşeze. Oare n-a fost nici o maşină? Ce să fi căutat? în Fair-acre nu existau hoţi. Erau o mulţime la oraş, dar în mica vale idilică, relicvă de pe vremea coloniştilor, când cele câteva magazine deserveau comunitatea fermierilor, nimic nu se schimbase şi n-ar fi putut atrage criminalitatea.

Se ridică din pat şi se duse la fereastră. înlătură draperiile purpurii şi se sperie, fiindcă mai departe de casă, dincolo de pod, văzu ceva care-i confirma temerile . o luminiţă venind dinspre Thistledown House. De fapt, mai multe.

O clipă, îngheţă de frică. Apoi inima începu din nou să bată. Ridică mâinile şi se agăţă de rama ferestrei. „Nu intra în panică, Priscilla! Trebuie să ceri ajutor sătenilor. Satul începe dincolo de curbă. N-ai decât să dai telefon."

însă trebuia să se ferească să aprindă lumina - s-ar fi dat de gol.

Oricine ar fi fost, cei care pătrunseseră în cabană veniseră întâi aici, dăduseră târcoale casei întunecate şi abia apoi se retrăseseră la Thistledown. Era esenţial să creadă că nu treziseră pe nimeni.

Pe cât posibil, trebuia să evite s-o deranjeze pe Rosina. Dar era obligată să cheme ajutoare de la telefonul de jos. Lumina de acolo n-ar fi fost vizibilă. Telefonul era destul de departe de camera Rosinei. Păcat că nu exista o secţie de poliţie. Totuşi, ar fi putut să alarmeze poliţia din Dunedin, iar oamenii legii ar fi venit foarte repede.

îşi luă hainele pe bâjbâite. N-avea voie să-i trezească pe băieţi. Ar fi fost tentaţi să reacţioneze pripit, desigur, dar aveau un somn profund. Trase pe ea o pereche de pantaloni largi şi o bluză. Ar fi fost bine să-şi pună şi o vestă, dar fiind cald, n-o avea la îndemână şi nu dorea să mai piardă vremea căutând-o. înainte de a coborî, aruncă încă o privire spre cabană. Luminile continuau să fie aprinse, una la parter şi alta la etaj, fie în dormitor, fie în birou. Simţi că i se face rău la gândul că cineva cotrobăia printre comorile lui Manuel, că răvăşea minunatele picturi ale lui Barnabas. Se temea de acte de vandalism, sau chiar de o incendiere. Ce nenorocire, dacă toate amintirile Rosinei s-ar fi transformat în cenuşă!

Ajunse pe palier. Fără motiv aparent, simţi că trebuie să arunce o privire în camera Aliciei, să-i asculte respiraţia, să se asigure că dormea profund.

Nu mai apucă să asculte, fiindcă îndată ce intră observă că ceva nu era în regulă; simţi adierea răcoroasă a nopţii ... deşi îşi amintea că închisese fereastra cu propria mână! Rămase nemişcată pe prag. Lumina lunii pătrundea în cameră şi dezvăluia un pat gol. Duse mâna la gură să-şi înăbuşe strigătul. Totuşi, nu trebuia s-o trezească pe Rosina . încă.

N-avea cum să fie la baie, pentru că nu se vedea nici o dâră de lumină. Dacă s-ar fi trezit în miez de noapte, în primul rând ar fi aprins veioza. Priscilla intră, închise uşa şi apăsă pe întrerupător. Camera era situată pe latura invizibilă dinspre cabană.

Aşternutul fusese dat la o parte. Capoţelul şi papucii Aliciei dispăruseră. La fel şi păpuşa cu care obişnuia să doarmă. Simţi că i se face rău. Auzise o maşină, văzuse lumina farurilor pe tavan ... să fi fost vis, sau realitate? Era cuprinsă de groază. Rosina luase aspirină şi adormise

profund, la fel şi ea. Cine s-o fi luat pe Alicia? Şi de ce s-o fi dus la cabană? înăbuşi cu greu un ţipăt. Trebuia să cheme ajutoare din sat, înainte de a da fuga la cabană. S-o trezească sau nu pe Rosina? N-avea rost, era trecută de şaptezeci de ani. Inima i-ar fi putut ceda, sau ar fi putut întârzia intervenţia Priscillei. Avea să facă exact ce ar fi făcut oricine din Fair-acre . va suna la parohie.

***

Barnabas Lockhart lucră la sediul firmei până la zece şi jumătate. Nimic nu era atât de urgent, dar nu dorea să se întoarcă acasă, la Tyne Hill, unde nu-l aştepta decât o menajeră şi un grădinar, ambii adormiţi la ora aceea.

Gândurile îl torturau de peste treizeci şi şase de ceasuri. în zadar îşi spusese că Priscilla Marchant nu merita asemenea suferinţă. N-o dispreţuise atunci când individul ăla, Roger, o vizitase la serviciu, se retrăseseră în biroul lui, iar el auzise finalul discuţiei în urma căreia deciseseră să renunţe la legătura lor. îi acordase prezumpţia de nevinovăţie. Considerase că se despărţiseră înainte de a fi mers prea departe. Şi pentru asta, îi admirase.

Din cauza asta, când primise scrisoarea trimisă chipurile din Christchurch, în care-i spunea că-şi va căuta de lucru în zonă, nu usese prea supărat; crezuse că era o măsură înţeleaptă. Apoi descoperise cu surprindere că-i simţea lipsa. îşi spunea că ar fi plăcut s-o caute cândva, s-o scoată în oraş, s-o cunoască în alte circumstanţe. Când dăduse peste ea la mătuşă-sa, fusese surprins şi dezamăgit. Mai ales dacă se gândea la motive . singura explicaţie era că nu fusese capabilă să se rupă cu totul din relaţia cu Roger. Mai târziu, încercase să n-o judece prea aspru . îşi spusese că probabil nu dorise decât să-i poată auzi vocea din când în când, la telefon, sau cu ocazia vreunei vizite. Poate că dorise într-adevăr numai atât, dar lucrurile evoluaseră altfel, nu-i aşa? „Un weekend de neuitat“, spusese nemernicul. Barnabas retrăia mereu acele clipe. Probabil că Rosina îşi petrecuse weekendul în altă parte, posibil la prietena ei din Te Anau. Fără îndoială, Clarice îl crezuse plecat într-o călătorie de afaceri. Avuseseră condiţii optime . o cabană pierdută printre zade, el plecat la Christchurch. Numai copiii rămăseseră acasă. Doamne Dumnezeule, să-i

fi lăsat singuri? îi venea s-o scalpeze, dacă o făcuse.

Maşina era în parcare. Ca să ajungă în Tyne Hill, ar fi trebuit s-o ia pe Princes Street, pe George Street şi apoi pe Karitane Road. în loc de asta, o luă la stânga, trecu pe lângă statuia lui Robbie Burns şi pe lângă catedrala St. Paul, îndreptându-se spre Three-Mile Hill şi Fair-acre.

N-avea cum să scape de această mânie devastatoare, de resentimentul arzător, până ce nu va fi lămurit lucrurile cu ea; până ce nu-i va spune de la obraz că nu-l putea păstra şi pe el, în vreme ce continua să se distreze cu soţul soră-si. O scosese de la inimă şi nu mai avea ce căuta nici în casa Rosinei.

Dar când opri în faţa casei, nu se mai vedea nici o luminiţă la ferestre. Probabil că adormise; nu era somnul celui ce are cugetul împăcat, ci al celui nepăsător. Nu-i putea trezi pe toţi bătând la uşă. Iar acum, că ajunsese aici, înţelese că n-ar fi fost capabil să provoace o scenă în faţa Rosinei. O va chema pe Priscilla în oraş, să-i spună părerea lui. Pornise motorul şi plecase. Trecând prin satul adormit, văzu lumină la fereastra biroului lui Dougal, prietenul lui de nădejde. Aici n-ar fi fost obligat să deranjeze toată casa sunând, n-avea decât să bată în fereastră şi ar fi fost primit.

Dougal deschise uşa, puţin surprins, dar obişnuit cu apelurile nocturne. Scena ar fi putut fi considerată încântătoare; Dougal lucrând la pupitru, până să fie deranjat, Elspeth cuibărită într-un fotoliu vechi, ţinându-i companie. Barnabas simţi invidie.

Elspeth se ridică în picioare înviorată şi-i ieşi în întâmpinare cu braţele deschise.

- Ah, Barnabas, ai venit să ne împărtăşeşti bucuria? Probabil că abia te-ai despărţit de Priscilla. Apoi cuvintele îi muriră pe buze, la vederea expresiei de pe chipul lui.

- N-am văzut-o pe Priscilla de ieri dimineaţă, spuse el.

- Ieri dimineaţă? şovăi Elspeth. Dar nu ne-a spus nimic. A trecut pe aici şi părea nerăbdătoare să te revadă. Nu pricep . ce vrei să spui cu ieri dimineaţă?

- Nu m-a observat.

Dougal interveni:

- Ia loc, Barney. Cred că ai trecut printr-un necaz. Stai jos şi povesteşte-ne. Barnabas se supuse, Dougal îi făcu semn lui Elspeth să-şi reia locul şi îşi trase scaunul mai aproape. Acum, să auzim!

- Este cea mai veche poveste, spuse Barnabas, ezitând. Chiar din clipa în care s-a angajat la mătuşă-mea, aveam motive s-o tratez cu neîncredere. Pleca în concediu. Cumnatul ei venise s-o vadă la serviciu, fiindcă nu dorea să-i vorbească acasă.

- Normal, comentă Elspeth.

- Ştiaţi? se încruntă Barnabas. V-a spus?

- Cum să nu. Era o situaţie dificilă, nu-i aşa?

- Dificilă? Asta-i cea mai frumoasă subapreciere! Le-am dat voie să intre în biroul meu şi, întâmplător, am auzit o parte din conversaţie. Apoi mi-a fost uşor să ghicesc restul. Când am primit scrisoarea ei, în care-mi spunea că-şi caută de lucru acolo, am fost impresionat - i-am admirat pe amândoi. Vă puteţi închipui ce am simţit când am aflat că-şi rugase o prietenă să-mi trimită scrisoarea din Christchurch.
Printr-o coincidenţă diabolică, am dat peste ea la mătuşa Rosina. Doar fiindcă se purta bine cu mătuşa, n-am gonit-o atunci. Mi-era foarte clar că nu găsise forţa să renunţe la aventură.

Pe fruntea lui Elspeth apăru un rid. Dougal scoase o exclamaţie de surpriză. Elspeth întrebă:

- Aventură? Ce aventură? Ce ...

- Dar spuneaţi că sunteţi la curent, că v-a povestit. Părea sincer exasperat.

- Mi-a explicat de ce te-a făcut să crezi că plecase la Christchurch. Din cauza Melisandei. Credea că sunteţi pe cale să vă logodiţi. Ah, Barney, ai înţeles anapoda. Cu cine să aibă o aventură?

- Cu Roger, bineînţeles.

Elspeth se prăbuşi pe spătar.

- Cu Roger ... cumnatul ei? Cu siguranţă, ai luat-o razna!

- Bine ar fi. Mi-ar fi plăcut să nu fie adevărat. Eu ...

- Azi-dimineaţă, am avut o conversaţie destul de cuprinzătoare cu Priscilla, la poartă. Am scos de la ea aproape cu forţa o mărturisire pe care nu voia s-o facă. Era nebună de fericire că Melisande nu înseamnă nimic

pentru tine şi aştepta plină de speranţă întoarcerea ta. Mi-a spus că-şi dăduse demisia, fiindcă, de mult timp, se afla în situaţia ingrată a unei secretare îndrăgostite de şeful ei . adică de tine! Iar tu erai vizibil preocupat numai de Melisande. N-a mai suportat situaţia şi s-a hotărât să plece. A cunoscut-o pe Rosina, şi-a dat seama că avea nevoie de cineva ca ea şi, fiindcă dorea să se distanţeze de tine, a apelat la stratagema cu scrisoarea trimisă din Christchurch, convinsă fiind că, dacă ai fi ştiut că a acceptat o slujbă mult mai prost plătită, prin preajmă, ai fi încercat s-o faci să se răzgândească. O femeie a cărei iubire nu este împărtăşită are mândria rănită, Barnabas. Ar fi făcut orice ca să te împiedice să ghiceşti adevărul.

Văzându-i privirea neîncrezătoare, adăugă:

- Mi-a spus şi că n-a mai cunoscut iubirea înainte. Ajunsese să se considere o persoană incapabilă de sentimente . până să te cunoască. Aşa că de unde vine aberaţia asta cu Roger? Orice ai fi auzit, probabil că era scos din context.

Barnabas emise un râs scurt. Dougal prelua ştafeta:

- Aşa este, Barney. Tuturor ni se întâmplă să folosim exprimări ambigue. Dacă situaţia ar fi fost cum spui, sunt sigur că n-ai fi avut ocazia să auzi vreo vorbă. Sunt gata să mă pun chezaş pentru integritatea Priscillei. Să-ţi intre-n cap că este pur şi simplu imposibil.

Barnabas râse din nou.

- Nu pot să fiu de acord. M-am întors cu o zi mai devreme, fiindcă nu mai răbdam despărţirea. Aşteptam de mult să-i treacă afecţiunea pentru Roger. Mi se părea că este pe drumul cel bun, dar nu voiam să grăbesc lucrurile. Numai că suntem atât de asemănători, atât de potriviţi . Voiam să reiau activitatea la magazin de luni, dar apoi mi-am spus „la naiba cu afacerile . şi am venit încoace cu gândul că probabil tocmai îi trimisese pe copii la şcoală, rămânând singură cu Rosina. Dar maşina Rosinei lipsea. Probabil că plecase să-şi petreacă weekendul undeva, aşa că m-am îndreptat spre Thistledown House, traversând podeţul, şi i-am surprins . Priscilla şi Roger, sărutându-se în semn de bun-rămas, iar el mulţumindu-i pentru un „weekend de neuitat“! Poftim de explică şi asta!

îi văzu pe cei doi schimbând priviri încurcate şi apoi indignate. Elspeth luă cuvântul:

- Eşti nebun! Absolut nebun ... nebun de legat!

Dougal interveni, în ochi apărându-i o luminiţă:

- Este o eroare enormă, Barney. Ascultă-mă şi fă-o cu mare atenţie. Rosina a fost aici tot weekendul. Ai priceput? întregul weekend. Figura lui Barnabas rămase lipsită de expresie, cu excepţia atenţiei. Dougal continuă atât de încet, încât lui Elspeth îi venea să-l zgâlţâie. Roger şi Clarice şi-au petrecut weekendul aici. Duminică, au venit împreună la biserică. Au stat la cabană. Nerolie Palmerston a stat cu Alicia. Când Priscilla a trecut pe aici ieri - făcea cumpărături pentru venirea ta - ne-a spus că, întrucât Roger se ducea la Invercargill, Rosina se angajase s-o ducă acasă pe Clarice, ca să nu fie el nevoit să se întoarcă din drum. Rosina trebuia oricum să ducă nişte bulbi cuiva şi au plecat mai devreme, deoarece Clarice aştepta la nouă un om care să-i tundă gardul viu. Le-am văzut chiar eu, când lăsau copiii în faţa şcolii. Weekendul fusese de neuitat, fiindcă Roger şi Clarice reuşiseră să şi-l petreacă singuri - copiii lor erau plecaţi la nişte prieteni, în provincia Otago!

Diferite sentimente începură să-şi pună amprenta pe figura lui Barnabas, într-o succesiune rapidă. Cele mai frecvente erau de încântare şi de remuşcare.

- Ce o să mă fac? mormăi el. Nici o femeie n-ar accepta un bărbat care a bănuit-o astfel, când ea era absolut nevinovată. Aseară a fost destul de tăioasă, când a înţeles că renunţam la ea. Mi-a spus că sunt bărbatul cel mai instabil sentimental pe care avusese vreodată nenorocul să-l cunoască. Şi avea dreptate. Ah, Dougal, ce părere proastă ţi-oi fi făcut despre mine!

- Presupuneai că nici o femeie n-ar accepta asemenea tratament, dar te înşelai, vorbi răbdător Dougal. Chiar acum ai una în faţa ochilor. Aceeaşi greşeală am făcut faţă de Elspeth.

Barnabas rămase cu gura căscată. Elspeth începu să chicotească, gândindu-se că-i va fi foarte greu să-şi revină din surpriză.

- Probabil că înnebuniseşi, declară Barnabas, oarecum nemulţumit că situaţia se repetase în trecut. Doar n-o să spui că .

- Este purul adevăr, râse ea, toţi bărbaţii sunt nebuni.

- A fost vina ta, se apără Dougal cu hotărâre. Ai făcut afirmaţiile cele mai ambigue, ba chiar ai şi scris o poezie care mi-a întărit convingerea. Nimeni n-a ştiut adevărul. Aflaseră doar că Elspeth credea că nu se poate mărita cu un pastor, fiindcă găzduise un criminal. După cum vorbea, am

crezut că avusese o aventură şi mă pregăteam să dau dovadă de nobleţe şi s-o iert. Nu le merităm pe femeile lângă care trăim, Barnabas, dar sunt convins că n-ai s-o pierzi pe Priscilla. Ar fi păcat. Privi spre ceasul de perete. Fir-ar să fie! nu te poţi duce direct acolo. Le-ai speria de moarte. Va trebui să aştepţi până mâine dimineaţă. Spuneai că n-ai observat nici o lumină. Zâmbi machiavelic. Poate că nu-i chiar atât de supărată. Poate consideră că nu meriţi să sufere după tine. în definitiv, nici un complex de vinovăţie n-are cum s-o chinuie. Probabil îşi închipuie că eşti .

- V-am spus ce crede despre mine ... că sunt bărbatul cel mai instabil sentimental din câţi a cunoscut. Şi, ca să fiu mai exact, „oribil“!

Dougal începu să râdă, fără milă.

- Ah, amice, ai cam dat cu oiştea-n gard ... dar nu-ţi face griji, lucrurile se vor lămuri. Sper că nu te întorci la Tyne Hill. Sună-ţi menajera să nu creadă că ai făcut vreun accident de circulaţie şi anunţ-o că stai aici. Apoi poţi să-ţi vezi mândra mâine, în zori. îndată ce ajung copiii la şcoală, poţi să porneşti spre Jesmond Dane. Vai de mine, mătuşă-ta o să şteargă pe jos cu tine!

- Termină imediat, Dougal! interveni Elspeth. Am o idee mai bună. Mâine, o sun pe Priscilla şi, fără să-i dau amănunte, îi spun că am mare nevoie de prezenţa ei. Dacă poate, să-i conducă pe copii la şcoală şi să treacă pe aici. Ai s-o aştepţi în salon. O împing înăuntru şi zăvorăsc uşa, ca să nu poată pleca imediat ce te-a pălmuit.

- Am mai auzit de mângâietorii lui Iov ... credeţi că-mi face bine? întrebă Barnabas pe un ton de reproş. Apoi adăugă: ah, Elspeth, ce s-a întâmplat? căci ochii ei se umpluseră de lacrimi.

- Era atât de fericită, suspină Elspeth. Avea un coş plin cu fripturi şi ciuperci de la doamna Sparrow, iar eu i-am dat nişte plătică, pentru antreuri . radia toată . Ah, nu pot suporta să mă gândesc prin ce a trecut. Scoase o batistă şi-şi şterse ochii.

Barnabas, înspăimântat, se apropie, o cuprinse în braţe, o strânse la piept şi şopti:

- Nu, Elspeth, nu plânge!

- Fii atent, interveni Dougal. Dacă aş fi fost afară şi tocmai aş fi intrat, probabil că aş fi fost tentat să te ating . aşa că gândeşte-te că şi scena despărţirii dintre Priscilla şi Roger era complet inocentă.

- Ei bine, spuse Elspeth trăgându-şi nasul, până mâine n-avem ce face. Am să pregătesc o cafea şi nişte sandvişuri şi pe urmă ai să te duci la culcare, Barney. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Pun ceainicul pe foc, declară Dougal, şi o urmă. Aproape ieşiseră, când telefonul începu să sune. Barney, răspunde te rog, înainte să se trezească cei mici.

Barnabas ridică receptorul şi spuse:

- Aici parohia, cu ce vă putem ajuta? şi fu gata-gata să scape receptorul, recunoscând vocea Priscillei, care spunea pe ton agitat:

- Dougal, trebuie să vii imediat aici. Alicia ... apoi se opri şi reluă chinuit: nu este Dougal, tu eşti, Barnabas? Probabil că am sunat din greşeală. N-am ce face cu tine, eşti prea departe. Trebuie să sun la parohie, închide telefonul.

- La parohie ai nimerit! strigă el. Pentru numele lui Dumnezeu, Priscilla, ce s-a întâmplat? Sunt aici. Ce .

- Este vorba de Alicia, sosi răspunsul. A dispărut. Nu este în cameră, geamul este deschis şi se vede o lumină la cabană. Cineva a dus-o acolo - mai devreme am auzit o maşină. Credeam că visez. Cheamă-l pe Dougal!

- Venim amândoi. Dar maşina era a mea - voiam să te văd, dar era întuneric. Cum să lipsească?

- Taci, strigă ea sălbatic, şi vino o dată. Intraţi pe aici, ca să nu vă audă şi să fugă cu ea. Am să mă duc spre pod.

El strigă poruncitor:

- Ba să faci bine să ne aştepţi, Priscilla. Ai auzit? Venim în cinci minute.

Figura lui era albă ca varul, în vreme ce Dougal şi Elspeth aşteptau în uşă, nedumeriţi. Le explică situaţia în câteva secunde.

- Trezeşte-l pe Danny şi spune-i că suntem chemaţi la un accident, că am plecat şi că mă urmezi imediat. S-ar putea ca Rosina să aibă nevoie de tine. Şi porni în fugă după Barnabas, care se repezise la maşină. Se auzi un scrâşnet de roţi şi dispărură.

Elspeth se ştia bună alergătoare . iar uşa garajului era încuiată. îl trezi pe Danny şi o zbughi pe uşă, prin mijlocul satului, purtând încă papucii de casă.

***

Evitase s-o trezească pe Rosina de teama unei reacţii care ar fi putut-o întârzia. Pentru ea, doar Alicia mai conta. Scumpa Alicia, atât de micuţă, atât de dragă. înhăţă vătraiul şi se grăbi să plece pe poteca ce ducea la cabană.

Avea senzaţia că-şi va ieşi din minţi, iar dacă-l va surprinde pe vinovat, va urla din răsputeri . zgomotul era cel mai bun atu la îndemână. Intrusul, răpitorul, oricum s-ar fi numit, n-avea de unde să ştie cine locuieşte în casă, sau câţi inşi vor sări în ajutor. Ca şi Elspeth, Priscilla alerga ca un ogar.

înţelegea că în apropierea cabanei va trebui să-şi încetinească fuga, să se furişeze pentru a beneficia de surpriză. Alicia trebuia să fie încă acolo, n-avea unde altundeva. „Ah, Doamne, tebuie s-o găsesc nevătămată“

Trecând peste podeţ şi furişându-se prin păduricea de zadă, papucii ei nu scoteau nici un sunet, dar curând urma să fie obligată să oprească grindina de pietricele antrenate şi să-şi recapete respiraţia, ca să-şi poată utiliza vocea la volum maxim.

Portiţa de palisadă era deschisă, aşa că nu făcu nici un zgomot. Acum abia înainta, mulţumind cerului pentru lumina lunii, datorită căreia vedea unde să pună piciorul, astfel încât să nu rupă vreo crenguţă şi să se dea de gol. Asculta cu încordare. Nici un geamăt nu răzbătea din cabană şi nici alte zgomote.

Văzu o fâşie verticală de lumină . uşa de la intrare era întredeschisă. Perfect, astfel va putea intra fără să facă vreun zgomot, dar îşi aminti că Barnabas îi spusese că scările interioare scârţâie. Va fi obligată să urce pe exteriorul balustradei. Făcu un prim pas. Nici un sunet. A doua treaptă scârţâia, dar reuşi să treacă pe tăcute. Oare Alicia avea căluş? Să fi fost altcineva în dormitor, ascultând la fel de încordat ca ea? Ajunse pe palier, se opri să-şi regleze respiraţia. înaintă câţiva centimetri şi o parte din dormitor îi apăru în faţa ochilor. Cineva fusese înăuntru. Aşternutul fusese dat la o parte. Pe pernă se putea observa o urmă. Deasupra, zăcea răstignită păpuşa Raggedy-Ann. Unde o fi stăpâna? Strânse în mână vătraiul ... probabil că stătea după uşă, cu gura acoperită de palma infractorului. Trebuia să se repeadă înăuntru şi să se întoarcă instantaneu.

Exact aşa procedă . dar când se întoarse, constată că încăperea era

goală.

Aşa era mult mai rău. Deschise uşa dulapului, răvăşi cuvertura, se uită sub pat, se repezi în birou, apoi coborî şi urcă cealaltă scară, căutând şi acolo. Nimic nu arăta că Alicia trecuse pe acolo, cu excepţia păpuşii.

Consternată, Priscilla începu s-o strige. Zgomotul nu mai conta, iar dacă Alicia s-ar fi aflat prin apropiere, fugind de cineva, i-ar fi putut auzi chemarea şi ar fi răspuns, sau ţipetele ar fi putut speria presupusul intrus. Continuă să strige cu frenezie.

Observă farurile unei maşini, care intrase pe alee şi venise până la pod. Pricepu că probabil deschiseseră geamurile şi o auziseră, pentru că nou-veniţii nu făceau nici un efort să treacă neobservaţi. O urmăriseră după lumina lanternei, intrând în garaj, în pavilionul de vară, în şopron, chemând-o într-una pe fată.

Barnabas ajunse primul, o prinse de umeri şi spuse:

- Şşt.linişteşte-te acum, draga mea. O s-o găsim. Ah, iubito, dragostea mea. Ea simţi că i se moaie genunchii. Priscilla, strigă el alarmat, te rog, nu leşina. Nu acum.

- Nu mi-am pierdut cunoştinţa niciodată! replică ea cu indignare.

- Bravo! Draga mea, te-am judecat greşit. O vom găsi pe Alicia. Povesteşte-ne! Ai înţeles că maşina aceea fusese a mea, nu a unui infractor? Hai . spune!

Le povesti cu respiraţia întretăiată. Intrară în cabană şi urcară în dormitor. Rămaseră năuciţi. Nici un indiciu, cu excepţia păpuşii Raggedy-Ann.

- Va trebui să chemăm ajutoare, spuse Dougal. De asemenea, o să fim obligaţi să-i punem la curent pe Rosina şi pe băieţi. Eşti sigură că nu s-au trezit? Ce bine că vine şi Elspeth ca să aibă grijă de Rosina.

- O fi somnambulă, îşi dădu cu părerea Barnabas. Nu există nici un motiv ca cineva să încerce s-o răpească. Cel puţin . se opri să-i privească pe ceilalţi. Tuturor le trecuse prin minte aceeaşi idee. Nu existau motive, dar un dezechilibrat n-ar fi avut nevoie de aşa ceva. Să ne gândim. Ce anume ar fi putut determina o criză de somnambulism? A avut probleme la şcoală, sau acasă?

- Nu, Tim a provocat nişte necazuri, dar Sam Moffat l-a pus la punct,

iar Tim şi-a cerut iertare. Alicia n-a păţit nimic - exceptând faptul că am găsit-o burduşind-o pe Nerolie.

- De ce?

- O ceartă stupidă privind nişte povestiri pe care s-au apucat să le scrie. Nimic serios.

- Atunci, să ne întoarcem în casă. Trebuie să organizăm căutarea. Asta va fi treaba ta, Dougal. îi cunoşti pe toţi localnicii. Priscilla şi cu mine vom începe să cercetăm împrejurimile. Va trebui să delegi pe cineva - primul pe care-l suni - să-i trezească pe ceilalţi. Dacă nu dăm de ea repede, vom anunţa poliţia. De fapt, cred că ar trebui să-i anunţăm imediat. Să mergem.

O luă de mână pe Priscilla şi porniră în fugă. în mintea Priscillei revenea mereu aceeaşi întrebare: „Alice, unde eşti?“ îi venea să urle.

Ajunseră la intrare şi, exact în aceeaşi clipă, la lumina lunii, zăriră două siluete venind spre casă. Elspeth şi Alicia! Priscilla avu senzaţia că este victima unui miraj provocat de stres . fiindcă şi fetiţa care se apropia avea în mână aceeaşi păpuşă, Raggedy-Ann!

Dougal şi Barnabas izbucniră într-un glas:

- Alicia?

Dar Elspeth interveni pe un ton ciudat, uşor răguşit, de parcă ar fi încercat să nu dea prea mare importanţă evenimentului:

- A condus-o acasă pe Nerolie. Ea era prea speriată ca să se ducă singură. Venind pe jos, am găsit-o în drum. Probabil că a ieşit pe poarta casei familiei Palmerston cu treizeci de secunde înainte ca eu să ajung acolo.

Barnabas simţi că Priscilla fusese scuturată de un fior şi o cuprinse cu braţul, trăgând-o mai aproape. Pricepuseră mesajul. Elspeth voia să evite o scenă. Barnabas îşi îndreptă privirea spre silueta micuţă, îmbrăcată în halat de casă, şi vorbi tremurat:

- Alicia, te rog să ne povesteşti ce s-a întâmplat.

Şovăiala din vocea lui induse în Priscilla un sentiment copleşitor de dragoste. îşi frecă fruntea de umărul lui. Din scurta întâlnire a privirilor, ea pricepu că toate neînţelegerile fuseseră depăşite. Era o senzaţie extraordinară, minunat de plăcută!

în lumina aceea nepământeană, urmăriră feţişoara ascuţită a Aliciei şi-i ascultă glasul subţirel, dar sigur.

- Nerolie s-a supărat pe mine fiindcă am spus că micuţa eroină din poveste s-ar fi speriat de moarte dacă ar fi rămas singură în coliba din pădure. Era aşa de furioasă, încât s-a hotărât să vină noaptea pe furiş, să stea o oră sau două la cabană - ştia unde-i cheia. La început, i-a plăcut. Şi-a adus nişte gustări şi păpuşa. Pe urmă, ar fi bătut la fereastra mea, mi-ar fi spus ce a făcut, ar fi plecat acasă şi s-ar fi culcat, fără ca cineva să observe. Dar a început să bată vântul şi i s-a făcut frică. Voise să plece totuşi, lăsându-şi păpuşa Raggedy-Ann drept dovadă, dar când ieşise, văzuse o maşină înaintând pe alee. Din ea, coborâse un individ uriaş şi rămăsese în picioare, privind spre casă. Apoi se urcase din nou la volan şi plecase. Aţi mai auzit o asemenea prostie? Era înspăimântată că ar fi putut s-o aştepte după cotitură, aşa că a venit la geamul meu. Vocea Aliciei căpătă o notă de îngâmfare. Tremura toată. Şi-i era teamă că va mânca bătaie, dacă te-am fi trezit s-o duci acasă. Zicea c-o să te înfigi direct în părul ei, Priscilla. Ai fi făcut-o?

- Poţi să fii sigură, răspunse Priscilla.

- Aşa că n-aveam altă soluţie. M-am dat jos din pat şi am condus-o acasă. Nu era rouă şi aveam papucii. A plâns tot drumul. Dar a reuşit să intre fără s-o audă cineva, fiindcă lăsase uşa deschisă.

Barnabas o simţi pe Priscilla relaxându-se. Strângând-o la piept, şopti repede:

- N-am să te iert niciodată dacă leşini acum. Sunt hotărât să te cer în căsătorie înainte de ivirea zorilor.

- Dac-o faci, s-ar putea să leşin, dar nu-ţi uita gândul. Sunt foarte curioasă să aflu ce te-a oprit până acum.

- Mai bine să nu ştii. Te-ai supăra pe mine. Dougal şi Elspeth credeau că o să mă pălmuieşti. Dar nu mai contează, mă vei lua de bărbat în orice caz.

- Prea bine, spuse Priscilla.

- Ce tot şuşotiţi acolo? vru Dougal să ştie.

- Păi, probabil se gândesc să mă trimită la culcare. Doamne, ce bucuroasă sunt că nimeni nu s-a supărat! Mi-e somn. Şi Raggedy-Ann este

obosită.

începură să urce scara, dar lumina se aprinse ca într-o lovitură de teatru şi răsună glasul Rosinei:

- Ce dracu se întâmplă aici?

Nimeni nu răspunse . erau atâtea de povestit . şi foarte multe de trecut sub tăcere. Apoi se auzi glasul scandalizat al Aliciei:

- Mătuşă Rosina, ai înjurat!

Barnabas izbucni în râs.

- Dragă mătuşă, ai pierdut un spectacol pe cinste. Elspeth, du-o pe Alicia la culcare şi înveleşte-o. Nu cred că Priscilla se mai poate ţine pe picioare.

Rosina deschise uşa salonului cu un gest măreţ.

- Ia poftiţi înăuntru!

Tăceau toţi, ca nişte elevi timoraţi, prinşi cu o şotie şi aduşi în faţa directoarei. Elspeth se întoarse, privi împrejur şi izbucni într-un râs molipsitor. Numai Rosina nu părea să se amuze.

- Nu văd ce-i de râs, spuse ea pe un ton princiar.

- Vei vedea, o asigură Dougal. Prin câte am mai trecut în noaptea asta! Mulţumesc cerului că s-a terminat cu bine. încă jumătate de ceas şi toată poliţia din Dunedin ar fi roit pe aici şi n-am fi scăpat nici de valul de reporteri! Barnabas, cum ţi-ai fi explicat plimbarea nocturnă pe sub geamul Priscillei?

- Va să zică, n-am visat? Şi la telefon mi-ai spus acelaşi lucru, dar n-am percutat. Deci, n-a fost vorba de o creaţie a imaginaţiei lui Nerolie?

Barnabas păru alarmat.

- Venisem să te cer în căsătorie.

- Ce mincinos! exclamă Dougal. Erai hotărât să-i împuiezi urechile.

- Nu s-ar spune că eşti cel mai bun prieten pe care-l am, mormăi Barnabas cu amărăciune, făţarnicule!

Rosina încetă să-şi mai mute privirile de la unul la celălalt şi începu să zâmbească:

- Continuă, nepoate. Subiectul mi se pare foarte interesant.

Barnabas se aşeză pe braţul fotoliului Priscillei şi-i luă mâna. Dougal spuse:

- Prietene, n-ai să scapi fără o explicaţie completă. Mai întâi descarcă-ţi cugetul şi apoi te vom lăsa s-o ceri de nevastă.

- Aţi stricat totul, declară chinuitul Barnabas. Va fi destul de dificil de explicat chiar după ce - şi dacă - mă va accepta. Amintiţi-vă ce propunere mi-aţi făcut, tu şi Elspeth. Voiaţi s-o chemaţi pe Priscilla la parohie, mâine la nouă dimineaţa, şi să ne încuiaţi împreună în salon.

Ochii lui Elspeth străluceau.

- Continuând în felul acesta, nu veţi rezolva niciodată problema! Priscilla, să ştii că şi noi am trecut prin asta. Am fost cât pe ce să ne despărţim definitiv. Spre norocul nostru, s-a ajuns la o scenă. Ştii că-mi închipuiam că nu-s potrivită să devin nevastă de pastor, din cauza publicităţii din ziare? Ei bine, asta n-a fost tot. Ce-i povestisem lui Dougal despre mine era atât de ambiguu încât a rămas cu ideea că eram încurcată cu un partener de afaceri. Acum, istoria se repetă şi în cazul tău. Când Roger a venit să-ţi vorbească despre necesitatea de a o lăsa pe Clarice să se descurce singură, Barnabas a auzit numai o propoziţie sau două de la sfârşitul conversaţiei. Probabil că deschiseseşi uşa. Spuneai ceva în sensul că n-ar fi trebuit să laşi lucrurile să ajungă atât de departe. Şi-a închipuit că aveaţi o aventură şi că încercaţi să-i puneţi capăt.

- Roger? Roger şi cu mine? reacţionă Priscilla, de parcă ar fi văzut o stafie.

- Da. Şi te-a admirat pentru hotărâre. După ce ai plecat, a început să-ţi simtă lipsa, iar la primirea scrisorii din Christchurch, se hotărâse să te caute. Imaginează-ţi ce a crezut când te-a găsit la Rosina!

- Ce ... în afară de faptul că eram o mincinoasă? întrebă ea încurcată.

- Că n-ai fost în stare să suporţi despărţirea de Roger. Priscilla clipi, încercând să digere noutatea. Aşa că s-a hotărât să-ţi dea timp să-l uiţi. Pe de altă parte, tu îl credeai legat de Melisande. N-a dat importanţă, fiindcă n-avea de gând să te curteze până n-ai fi scăpat de sentimentul pentru Roger.

- Dar între noi n-a fost nimic. N-am mai iubit pe nimeni, până ... încercă ea să-l asigure, zâmbind.

- Ştiu, draga mea. Acum ştiu. Elspeth mi-a spus ... câteva propoziţii au fost suficiente să-mi răstoarne toate prejudecăţile.

Nedorind să piardă şirul, Elspeth interveni, grăbită:

- Nu te supăra. Acum a aflat de ce ţi-ai dat demisia. Am fost nevoită să-i spun, fiindcă .

- ... fiindcă i-am trezit în miez de noapte, complet răvăşit. Vezi tu, Priscilla, m-am întors mai devreme şi m-am grăbit să vin să te văd luni dimineaţă. Când am ajuns, maşina Rosinei nu era aici şi am crezut că a plecat să-şi petreacă weekendul undeva. Speram să te găsesc lucrând la Thistledown House. Când să ajung, tu şi Roger tocmai ieşeaţi din casă, iar el te-a sărutat şi ţi-a mulţumit pentru un „weekend de neuitat“!

Priscilla se lăsă să cadă pe spătar.

- Ce gând oribil, Barnabas!

- N-are rost să te laşi pradă mâniei şi să-mi spui că nu mă credeai capabil de aşa ceva, fiindcă nu-mi mai pasă. N-aveai decât să mă pocneşti cu vătraiul pe care-l agitai prin aer astă noapte, că tot te-aş fi luat de nevastă, chiar dacă era necesar să-ţi ţin un pistol la tâmplă ca să te duc la altar!

Priscilla izbucni în râs.

- Ah, Barnabas, Barnabas, dragul meu oribil Barnabas, ce mai cerere! Dar nu contează. Oricum, sunt de acord.

- Ura, izbucni Rosina. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să bem câte o cană de ceai. La ora asta, nu putem serba logodna cu şampanie!

Abia după vreun ceas şi jumătate, Rosina căscă şi declară că se culcă din nou. Cei cinci sfârşiseră prin a face o omletă cu şuncă, râzând şi punând la cale viitorul.

- N-am să te iert niciodată, dacă te vei mărita la St. Adrian, spusese Dougal. Domnul Smith n-are decât să participe la cununie, dar trebuie s-o faceţi aici. Acum eşti de-a noastră, din Fair-acre Valley, Priscilla.

- Bineînţeles că va fi la St. Enoch, îl asigurase ea. Elspeth va fi „doamnă“ de onoare, iar drăgălaşa Alicia va duce florile. Simt că am îmbătrânit ... cu puţin timp în urmă, eram cea mai nefericită fiinţă din Fair-acre.

- Nu, acela eram eu, declarase Barnabas.

în acest stadiu, Rosina anunţase că se retrage la culcare.

- Poate că n-am să adorm, dar am să stau în pat şi am să mă gândesc

la bucuria lui Manuel, dacă ar şti că în sfârşit mă pot aciua la Thistledown, aşa cum am plănuit. Zâmbi cu înţeles şi adăugă: cred că noii logodnici au altceva mai bun de făcut decât să doarmă. Până acum, n-au prea avut parte de intimitate.

Priscilla nici măcar nu roşi. Privi spre Barnabas cu o expresie de încredere calmă. Elspeth şi Dougal se ridicară şi îşi luară rămas-bun.

***

- Zorii sunt aproape, spuse Barnabas. Hai să-i admirăm împreună de pe pod. De acolo, te poţi uita printre copaci, spre Sadle Hill, ştiind că dincolo de el soarele se ridică din apele Pacificului, pentru a trezi la viaţă această minunată lume.

întunericul îmbrăca încă în umbre valea, pe când se îndreptau agale spre podeţul pe care-l traversaseră în fugă, cu câteva ore mai înainte, căutând-o pe Alicia. Se plimbau ţinându-se de mână şi discutau despre viitor. Erau convinşi că şi doamna cu fucsii se gândea la acelaşi lucru.

Barnabas spuse:

- încă mai am în buzunar scrisoarea de dragoste pe care ţi-am scris-o din Christchurch. După ce răsare soarele, vom merge în biroul lui Manuel şi o vom citi. Aş vrea să-ţi povestesc o mulţime de lucruri. Oare cum m-am stăpânit? Uneori, sentimentele mă copleşesc. Nu credeam că vei reuşi să te rupi de celălalt bărbat şi că mă vei accepta în numai câteva săptămâni. dar acum este fapt stabilit. vom munci umăr la umăr, făcând ceea ce ne place. Imaginează-ţi, iubito, şi copiii noştri vor citi cândva Ambrosina. Iată podul. Nu crezi că am dat dovadă de multă răbdare în aceste ultime ceasuri? Soarele este pe cale să răsară, iar tu vei fi sărutată aşa cum nu ţi s-a mai întâmplat vreodată.

Şi trecu la fapte.

Sfârşit